fil. 5622
B.C.U. „M. EMINESCU"
IAŞI
13 MAI 1960

Paner de argint

Intr'o zi, o fetiţă venea acasă dela şcoală, foarte speriată şi aproape neputând să vorbească din pricina emoţiei.

— Tăticule, banditii devastează casa cea nouă din colţ.

— Vezi de treabă! Tu visezi.... Asta nu e cu putinţă.

— Da, tăticule, i-am văzut cu ochii mei.

Vrând să vadă cum stau lucrurile, tatăl acestei fetiţe a mers la faţa locului şi a văzut că banditii erau lucrătorii cari, terminând clădirea, începuse să desfacă schelele şi să descopere privirilor frumuseţea clădirii.

Si noi suntem uneori tot aşa de puţin pricepuţi ca şi această copilă. Dacă se întâmplă ca să ne lovească vreo încercare, vreo desamăgire sau vreun doliu, începem să ne plângem: „Dumnezeu ne ruinează vieaţa!" Ca şi odinioară servul lui Elisei, noi nu vedem decât împrejurările împotrivitoare, armata Asirienilor care ne împresoară. O, Doamne, deschide ochii copiilor Tăi ca să poată vedea şi înţelege că prin încercări şi suferinţe Tu nu faci altceva decât să îndepărtezi schela şi scândurile netrebuitoare, pentru ca frumuseţea caracterului lor şi puterea sufletului lor să se descopere tuturor privirilor!

G. Brabant

„Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei", spunea Isus apostolilor în Camera de Sus. Din nefericire, noi uităm adesea că modul cel mai bun de a proslăvi pe Dumnezeu este de a-L lăsa să se reflecteze în noi şi să Se descopere în vieţile noastre.

Cu ce măreţie se îmbracă o rază de soare descompusă prin picăturile de ploaie sau printr'o prismă de cristal, pictând orizontul cu un portic triumfal cu şapte colori, prin care ea îşi face intrarea în infinit! Tot aşa şi cu razele Divinităţii, trecând prin lacrimile noastre sau prin slăbiciunea noastră, se descompun în aceste virtuţi: blândeţe, bunătate, bunăvoinţă, facere de bine, răbdare, stăruinţă şi iubire curată; şi acestea proslăvesc pe Dumnezeu, descoperind lumii însuşirile Tatălui nostru Ceresc. Un om slab şi istovit, în stare să triumfe asupra ispitelor egoismului şi sensualităţii, numai cu ajutorul lui Dumnezeu, iată o minune care proslăveşte pe Dumnezeu mai mult decât cântările cele mai armonioase şi discursurile cele mai elocvente.

Doamne Isuse, învaţă-mă în şcoala Ta să proslăvesc pe Dumnezeu printr'o vieaţă curată, sfântă, iubitoare şi bogată în fapte bune. Fă ca să pot săvârşi şi eu, ca Tine, lucruri mari pentru oameni, fraţii mei, şi pentru Dumnezeu, Tatăl meu!

G. Brabant

Adevărul omoară pe acela care-l vesteşte şi salvează pe acela care-l primeşte, după cum o invenţie ruinează pe inventator înainte de a îmbogăţi pe industriaş.

Geruzey

Băieţaşul vecinei mele este un strengar foarte inteligent şi cu totul pătruns de dorinţa „de a fi înţelept". Intr'o după amiază mama lui avea musafiri. Ea dădu lui Mihăiţă o minge nouă, cu recomandaţia formală ca să nu iasă afară din curte. Si pentru a sublinia această îngrădire, i-a spus că dacă nu va asculta, va fi pedepsit.

Inevitabilul se produse. Mihăiţă aruncă mingea de mai multe ori în sus, şi până s'o prindă iarăşi, aceasta se rostogoli în strada sgomotoasă şi plină de vehicule. Băieţaşul privi spre casă, dar nevăzând pe nimeni se îndreptă tiptil spre poartă. Aci mai aruncă o privire spre casă, apoi întorcându-se, alergă să caute mingea şi veni înapoi.

După plecarea oaspeţilor, mama sa îi zise:

— Mihăiţă, ţi-aduci aminte că ţi-am spus să nu ieşi în stradă azi după amiază?

— Da, mămico.

Mama continuă:

— Te-am văzut când ai ieşit să cauţi mingea. Asta mi-a întristat inima, dar acum mă văd silită să te pedepsesc.

Mihăiţă se uită la mama sa.

— Ai văzut-o când s'a dus de-a-dura în stradă?

— Da.

— M'ai văzut când am plecat s'o caut şi când m'am uitat înapoi?

— Da.

— M'ai văzut atunci când m'am oprit la poartă şi când m'am dus s'o iau?

— Da.

— Ei, bine, mămico, de ce n'ai bătut în geam ca să mă scoţi din încurcătură?

Tocmai aceasta trebuia. Cine ar putea spune binele pe care l-ar putea face unui suflet ispitit un avertisment prietenesc la timpul potrivit?

Canadian Watchman

Coperta: *Biblia, calea spre ideal.*

Este o mare dibăcie să ştii să-ţi ascunzi dibăcia.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicaţiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secţ. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Stâlpii caracterului

Există pe lume doar o carte din care se poate învăţa ştiinţa formării caracterului — Biblia, — şi doar un învăţător care să predea această ştiinţă — mama, — dacă ne gândim că şcoala aceasta începe cu pruncia.

Un principe tânăr întrebă odată pe învăţătorul său, ce să facă să moară fericit.

„Lasă deocamdată aceste gânduri prea serioase pentru tine", îi răspunse învăţătorul, „căci tu eşti încă prea tânăr şi departe de moarte".

„Dar — zise prinţul — am fost la cimitir şi acolo am văzut şi morminte de copii, cari sunt mai scurte decât mine".

Sunt prea puţini tineri în lume cari să aibă judecata acestui prinţ. Cei mai mulţi nu se gândesc deloc la sfârşitul lor; iar, dacă unii îşi amintesc de acest lucru, gândesc că timpul potrivit pentru pregătirea de moarte este abia la bătrâneţe. Unii ca aceştia uită că o bună pregătire pentru a avea un sfârşit fericit trebue să înceapă încă de timpuriu, chiar din primii ani ai copilăriei. Unui copac i se poate da o creştere îngrijită spre a căpăta o formă frumoasă, pitorească, numai atunci când e mic, când este abia o mlădiţă fragedă de tot.

Tinereţea e primăvara vieţii. Ea este cel mai frumos timp din viaţă. De nimic nu-şi aminteşte omul mai cu drag ca de anii tinereţii. Ca într'un pom tânăr, zice un autor, aşa se desvoltă într'un om tânăr puterea vieţii şi energia sănătoasă. Fiecare tânăr este ca un pom în Mai. E frumoasă tinereţea şi pentrucă nu e lovită de grijile vieţii. Aşa după cum primăvara promite ceea ce toamna are să ne aducă, tot astfel, tinereţea promite ceea ce omul va aduce când va fi adult. Dar, aşa precum trebue feriţi mugurii cruzi în timpul primăverii de asprimea gerurilor tari şi de brumă, tot aşa trebue ferite sufletele plăpânde ale copiilor şi tinerilor de asprimile vieţii, de patimile urîte, ordinare şi josnice. Numai atunci „tineri şi tinere, bătrâni şi copii, vor deveni în stare să laude Numele Domnului". Psalm. 148, 12.

Vârsta aceasta frumoasă este cea mai potrivită pentru dobândirea bunelor deprinderi, cari să fie de folos în tot timpul vieţii. Este timpul când chiar şi Dumnezeu doreşte să lucreze pentru om, căci **„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui".** De aceea, Dumnezeu îndeamnă pe oricare tânăr sau tânără: „Adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele şi până nu se apropie anii, când vei zice: ‚Nu găsesc nicio plăcere în ei'". Ecles. 3, 11; 12, 1.

„Tinereţea e timpul semănatului. Ea hotărăşte felul şi mulţimea roadelor în viaţa de acum şi în viaţa viitoare.... Caracterul se formează mai uşor în copilărie şi în tinereţe. Atunci trebue să câştige un om puterea de a se stăpâni. In casă şi la masă, în viaţa de familie, se produce o influen-

ţă ale cărei urmări ţin veşnic. Mai mult decât darurile naturale, obiceiurile formate în primii ani decid dacă un om va fi biruit sau biruitor în lupta vieţii".

„Caracterul format după **chipul şi asemănarea lui Dumnezeu** este **singura comoară,** pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta pe lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învăţătura Domnului Hristos în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuinţele cereşti **calităţile dumnezeeşti** câştigate aici. Iar în cer, acolo vom creşte mai departe în cele bune. Cât de importantă este, deci, **cultivarea caracterului** în vieaţa aceasta. Inteligenţele cereşti ajută de aproape pe orice om, care, cu credinţă hotărîtă, caută **desăvârşirea caracterului** care duce la desăvârşirea în purtări şi în fapte. Fiecăruia din cei ocupaţi cu această lucrare Isus îi zice: Eu sunt cu tine ca să-ţi ajut".

Caracterul determină soarta omului

In peştera Mamutului este o sală mare, unde natura în cursul veacurilor a construit o minunată lecţie pentru învăţătura oamenilor — o lecţie privitoare la metodele şi rezultatul unei bune creşteri. Când acea mare boltă s'a format sub straturile pământului prin activitatea vulcanică, la început nu exista niciun suport pentru întinsul plafon al enormei peşteri. Atunci a început natura să prevadă cu coloane această puternică şi impozantă catedrală.

Un renumit autor, descriind colosala operă, zice: „Lucrarea înainta zi şi noapte, fără întrerupere şi fără piedecă. In cele din urmă, **stalactitele** începură să se lase în jos de pe boltă, iar **stalagmitele** să se înalţe în sus de pe pardoseală, şi înainte încă de a fi văzute de ochi omeneşti, cari să urmărească procesul formării lor, cele de sus se întâlniră cu cele de jos, şi mii de coloane puternice suportau acoperişul boltei cu atâta tărie şi atât de bine împreunate şi fierte una cu alta, încât azi toate trenurile din America pot să-şi ducă vagoanele pe deasupra peşterii, sau toate continentele să se grămădească asupră-i, şi ea totuşi nu se va clinti nici măcar cu un milimetru".

Câtă asemănare găsim aci cu formarea caracterului omenesc! Cugetare cu cugetare, cuvânt cu cuvânt, faptă cu faptă, încet, încet, zi cu zi, şi astfel se formează coloanele, **stâlpii caracterului** pentru vieaţa veşnică. „Faptele devin obiceiuri, obiceiurile formează caracterul şi, prin caracter, se determină soarta omului pentru acum şi pentru veşnicie".

Construirea cu răbdare în tot cursul vieţii a structurii sufleteşti, aceasta este baza destinului etern al fiecărui om. Fiece lucru, chiar cel mai mic, care în mod voluntar ar trece prin minte şi suflet, lasă acolo depozitul său atomic pentru formarea caracterului, tot aşa cum atomicele sedimente din picăturile de apă calcaroasă contribue la structura continuă a stalactitei şi stalagmitei. Acele formaţiuni pietroase, albe, se formează încetul cu încetul, prin

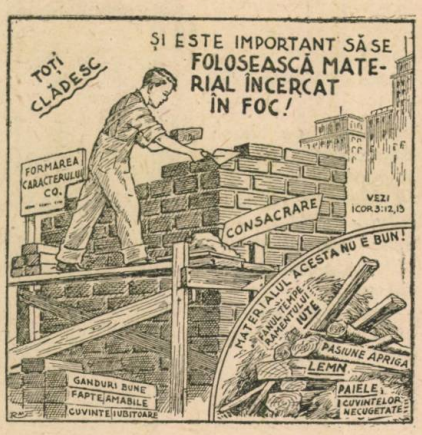

continua picurare a apelor încărcate cu carbonat de calciu, ce pătrund prin stânca boltită a peşterii, asemenea cu ţurţurii de ghiaţă la streşinile clădirilor, iarna.

Formarea caracterului nu încetează niciodată, cât trăieşte omul. Existenţa este chiar o clădire a caracterului. Stalagmita creşte neîncetat până ce întâlneşte stalactita. Subţirii stâlpi ai caracterului cresc dintr'o parte şi alta, până când în cele din urmă, se unesc formând acea coloană puternică a vieţii, care este mai tare şi mai durabilă ca fierul şi ca diamantul.

Temelia caracterului

Un bun caracter trebue clădit piatră cu piatră pe o temelie cât mai puternică. Cuvântul lui Dumnezeu este **singurul lucru durabil** în această lume; el este temelia cea sigură. **„Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece",** zice Domnul. Mat. 24, 35.

Isus a terminat predica Sa de pe munte cu o ilustraţie, care luminează cu o strălucire surprinzătoare importanţa de a pune în practică cuvintele rostite de El. „De aceea — zise El — pe orişicine aude aceste cuvinte ale Mele, şi le face, îl voiu asemăna cu un om cu judecată, care şi-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit şivoaiele, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s'a prăbuşit, pentrucă avea temelia zidită pe stâncă". Mat. 7, 24. 25.

Nu e deajuns, zice El, să auziţi cuvintele Mele. Prin **ascultare** trebue să faceţi o temelie pentru caracterul vostru. Eul nu e decât nisip care alunecă. Dacă voi clădiţi pe teorii şi invenţiuni omeneşti, pe forme şi ceremonii născocite, casa voastră se va prăbuşi. Ea va fi spălată de vânturile ispitelor şi de furtunile încercărilor. Acestea vor răpi temelia de nisip şi vor arunca casa voastră naufragiată pe malurile râului furios al vremii. Dar principiile acestea ce Eu v'am dat, vor rămâne. Primiţi-Mă; clădiţi pe cuvintele Mele. (E. G. White).

Hristos, Cuvântul, descoperirea lui Dumnezeu, manifestarea caracterului, a legii, a iubirii şi a vieţii Sale — este singura temelie pe care noi putem clădi un caracter care să poată rezista veşnic. Hristos, adevărata temelie, este o piatră vie şi puternică. Vieaţa Sa se transmite la toţi acei cari sunt clădiţi pe El. „Si voi, ca nişte pietre vii, sunteţi ziditi ca să fiţi o casă duhovnicească .... In El, toată clădirea bine închegată, creşte ca să fie un templu sfânt în Domnul .... Din El, tot trupul, bine alcătuit şi strâns legat, prin toate legăturile cari-i dau tărie, îşi săvârşeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste". 1 Petru 2, 5; Efes. 2, 21; 4, 16.

Pietrele vor deveni una cu temelia, căci o vieaţă comună va locui în întreaga clădire. Ea nu poate fi distrusă de nicio furtună, căci tot ceea ce se împărtăşeşte de aceeaşi vieaţă cu Dumnezeu, va şi supravieţui la toate împreu-

Dacă noi n'am fi deloc mândri, nu ne-am plânge că alţii sunt mândri.

nă cu El. Cel care — în caracterul său — se face părtaș de caracterul lui Dumnezeu, acela clădește pe stânca nestrămutată a mântuirii.

Cei șapte stâlpi ai caracterului

„Înțelepciunea și-a zidit casa, **și-a tăiat cei șapte stâlpi"**, zice Cuvântul sfânt. Prov. 9, 1.

Casa înțelepciunii este structura sufletească, edificiul moral al caracterului, destinul etern al fiecărui om virtuos. Dumnezeu dorește ca „fii noștri să fie ca niște **odrasle** ce cresc în tinerețea lor; fetele noastre ca niște **stâlpi săpați frumos,** cari fac podoaba caselor împărătești", iar „copiii ca niște **lăstari de măslin** împrejurul mesei", așa încât să se poată spune: Doamne, „poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea; **cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua".** Psalm. 144, 12; 128, 3; 110, 3.

Tinerețea este timpul de a **studia** înțelepciunea și de a o **practica** în viață. In pilda rostită la sfârșitul predicei de pe munte, Domnul arată că cel care și-a zidit casa pe stâncă a fost un om **„cu minte",** sau **„cu judecată",** un om **înțelept, chibzuit.** Si în adevăr, pentru clădirea unui caracter bun, ales, e nevoie de multă înțelepciune cerească; căci, „Un om înțelept este plin de putere.... Cu înțelepciune se zidește o casă, și cu pricepere se întărește; prin știință se umplu cămările ei cu toate comorile cele scumpe și plăcute". Prov. 24, 5. 3. 4.

Aceste cuvinte sunt foarte potrivite mai cu seamă când e vorba de clădirea și înfrumusețarea unui caracter curat creștinesc. Se spune despre înțelepciune că „și-a **tăiat cei șapte stâlpi"** ai ei. Acești șapte stâlpi sculptați, susținători puternici, pe cari se poate clădi și sprijini în mod neclintibil edificiul moral al caracterului, sunt descriși în Sfânta Scriptură astfel: „Pentru acest cuvânt, puneți și din partea voastră **toată sârguința** și adăugați la **credința** voastră: FAPTA BUNA, iar la fapta bună: CUNOSTINTA, la cunoștință: INFRANAREA, la înfrânare: RABDAREA, la răbdare: EVLAVIA, la evlavie: INGADUIALA FRATEASCA, iar la îngăduiala frățească: DRAGOSTEA. Căci dacă aceste lucruri **sunt în voi** și **tot sporesc,** ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește **deplina cunoștință** a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de păcatele lui de demult. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă faceți **temeinică** chemarea și alegerea voastră; căci **dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.** In adevăr, **în chipul acesta** vi se va da **din belșug** intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos". 2 Petru 1, 5—11. (Trad. Galaction).

După cum vedem, „adevăratul caracter nu este săpat din afară sau îmbrăcat; el radiază dinăuntru.... In împărăția lui Dumnezeu poziția nu e câștigată prin favoruri, nu e câștigată prin muncă, nici nu e primită printr'o arbitrară dăruire. **Este rezultatul caracterului.** Coroana și tronul sunt semnele unei **condițiuni** împlinite: ele sunt semnele **cuceririi de sine** prin Domnul nostru Isus Hristos... Acela care privește iubirea neîntrecută a Mântuitorului **va fi înălțat în gând, curățit la inimă** și **transformat în caracter".** (E. G. White).

Aceste însușiri nobile recomandate în Cuvântul lui Dumnezeu, alcătuesc scara virtuților creștine, pe ale cărei șapte trepte **urcând în mod progresiv,** noi toți ajungem să privim cu fața descoperi-

(Urmare la pag. 14)

Această minune arhitectonică nu s'a făcut dintr'odată, ci pe încetul.

Cântarea salvatoare

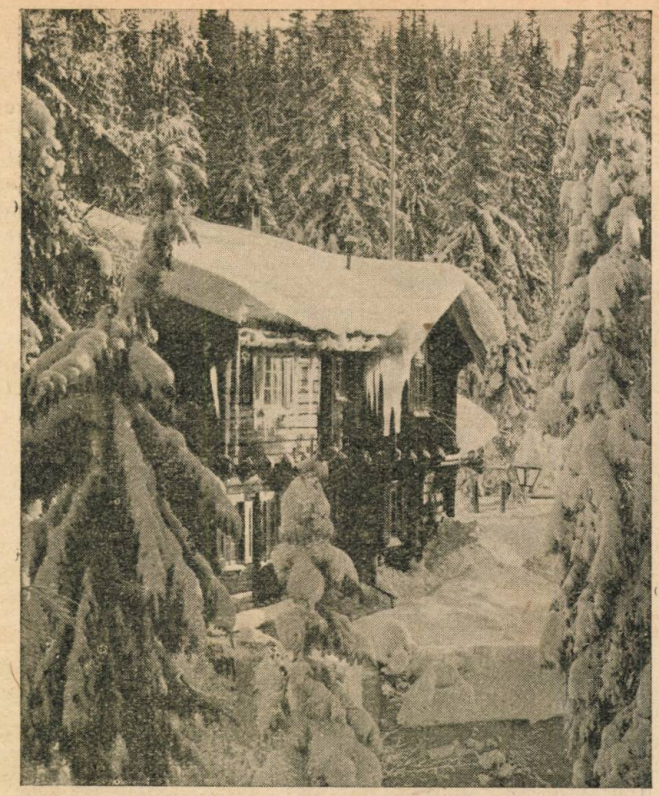

Razele Luceafărului de seară se strecurau luminoase şi plăcute prin fereastra unei camere dinspre curtea restaurantului situat pe una din străzile principale ale oraşului. La fereastră stătea o tânără frumoasă, îmbrăcată în costum naţional din Tirol. Privea, dusă pe gânduri, în înserarea liniştită şi plină de taină. O chema Maria Weller şi era cea mai cu vază cântăreaţă cunoscută în societatea din Tirol. Toţi o ştiau o fiinţă veselă şi sglobie, dar dacă ar fi văzut acum faţa ei gânditoare şi plină de melancolie, ar fi rămas miraţi. Publicul o răsfăţase numind-o Mary.

Dar de ce se întristase ea aşa deodată? Ce nor de tristeţe umbrise aşa de pe neaşteptate faţa ei zâmbitoare?.... O scrisorică de pe măsuţa din cameră lămurea tot misterul durerii ei tăcute. O cetise, o recitise, şi iar o mai cetise. Era dela mama ei, şi suna astfel:

„Copila mea! Scumpa mea copilă!

„In sfârşit, după multă trudă, ţi-am aflat adresa. Tu ai devenit cântăreaţă. Sărmană copilă, ce nenorocită trebue să fii! M'am hotărît să vând ceasul tatălui tău ca să-ţi trimit bani de drum. In fiecare seară privim la Luceafărul ale cărui raze se strecoară în cămăruţa noastră când mergem la culcare. Iţi mai aduci aminte de când erai împreună cu mama ta? De multe ori ne gândim, ce bine ar fi dacă această stea ar putea să-ţi aducă sărutarea noastră, şi să-ţi spună cât de îndurerate suntem din pricina ta. Fratele tău a murit în toamna trecută. Am mai rămas eu cu Ana, şi sunt bolnavă. O! de-ai voi să vii acasă să ne ajuţi! Dar oraşul şi atracţiile lui te-au legat aşa de strâns! Dumnezeu să-ţi ajute să poţi fugi!

„Această scrisoare a fost scrisă

de Ana, şi domnul pastor s'a îngrijit de trimiterea ei.

Te sărută bătrâna ta mamă şi Ana".

Mary trase repede perdeaua şi nu vru să mai vadă steaua aceasta, care clipea în fundul cerului albastru, cu toate că ea nu cunoştea nimic din frământările sufleteşti ale Mariei. Dar par'că o auzea şoptind: „Vino acasă! Vino!"

Da, da.... cât de bine era acasă. Işi aducea bine aminte de împrejurările în cari plecase dela sânul mamei sale iubitoare..... Intr'o zi însorită de primăvară, veni un domn dela oraş. Acesta îi vorbi despre vocea ei frumoasă, despre faima pe care o va câştiga prin cântările ei admirabile, dacă ar vrea să meargă cu el la oraş. Ea nu mai putu rezista. Parcă aude şi acum cuvintele desnădăjduite ale mamei: „Nu te duce, scumpa mea fetiţă! Fii modestă! Rămâi şi lucrează acasă. Lumea e vicleană. Fericirea şi gloria care te îmbie este desamăgire şi nenorocire". Dar dorinţa de glorie o fascina. Si aşa, într'o seară Maria dispăru. Doar câteva stele de pe cerul albastru fusese martoare la plecarea ei din casa părintească. Da.... aşa se întâmplase. Apoi, după multe necazuri, desamăgiri şi experienţe amare, pricinuite de către oameni răi şi fără suflet, primi un angajament la o societate teatrală din Tirol, unde, prin vocea ei frumoasă, câştigă stima şi admiraţia dorită. Dar cu toate acestea nu era fericită. Domnişoara aceasta veselă şi zâmbitoare când apărea în faţa publicului, era tristă şi gânditoare în singurătate. Lacrimile vărsate în timpul nopţilor nedormite ar putea spune mult despre nefericirea ei. O! de s'ar putea reîntoarce acasă, în sătucul ei liniştit, cu oamenii aceia simpli! In clipele acestea de reculegere îşi vedea toată vinovăţia sa, şi abia mai îndrăsni să

Adevărul nu face în lume atât bine, cât rău fac aparenţele lui.

se mai roage, așa cum o învățase măicuța ei încă de când era copilă. Cum putea să se simtă altfel, ea, care întristase așa de mult acea inimă dulce de mamă? Cu buzele tremurânde, șopti: „Doamne, aș vrea să mă întorc acasă, ajută-mă!" Cuvintele din scrisoarea mamei îi sunau rugătoare în urechi: „Vino acasă!"

Dar cum va putea suferi ea disprețul celor din sat, când se va întoarce? Cu ce cuvinte are să se scuze față de tânărul acela nobil și inteligent, care îi promisese că o va lua în căsătorie? Mii de gânduri îi năvăleau în minte. Dar deodată ușa se deschise, și prin deschizătură apăru un cap împodobit cu un bogat păr blond.

— Mary, Mary, repede! Trebue să mergem pe scenă. Sala e plină. Tu trebue să cânți un solo. Ce ți-ai ales? Cred că ți-ai ales o cântare veselă, nu?

Ieșiră amândouă la braț și ajunseră în sală. Mariei i se părea totul străin. Nu știa de ce. Doar era obișnuită cu astfel de spectacole. Lămpile răspândeau o lumină feerică, iar conversațiile oamenilor se contopeau într'un murmur ce da impresia unui sgomot de ape multe. Toți așteptau cu nerăbdare începerea spectacolului. Dar Mary era cu totul schimbată. Nu mai era acea fată zâmbitoare și veselă de altădată. Nici nu se mai uită la florile cari i sunt aruncate înainte. Fața i se îmbujorează la salutul unui tânăr din colț. Mary îi răspunde, iar tânărul se întoarce zâmbind spre prietenii săi. Era logodnicul ei.

După cor urmă un solo cântat de Mary. Ea apăru pe scenă, se înclină în fața publicului, care o aclamă furtunos. Apoi se făcu tăcere. O tăcere mormântală! Mary respiră adânc, apoi, cu o voce divină de alto, cântă cântarea ale cărei cuvinte sunt cuprinse în poezia alăturată.

Glasul său melodios, aci izbucnea în tonuri înalte ce te electrizau, aci se revărsa în torente dulci, duioase, fermecătoare. După ce termină, ascultătorii rămaseră o vreme în liniște solemnă. Apoi întreaga sală izbucni într'un ropot de aplause.

— Sublim! Divin! se auzea într'o parte și într'alta.

— Așa n'a mai cântat niciodată, ziceau alții.

— Să mai repete cântarea, zise cineva.

Ideea se răspândi ca fulgerul în întreaga sală, și toți cereau într'un glas ca Mary să mai cânte odată această cântare.

In cele din urmă cererea fu ascultată. Mary începu încă odată cântarea, mai întâi tremurător, apoi puternic, convingător, din toată inima ....

Clipele acestea au fost hotărîtoare pentru ea. „Acasă!" Nimic n'o mai putea reține. Dar oare directorul o va lăsa să plece? Dacă va cere despăgubiri?

La terminare, Mary se retrase din sala de spectacol, coborî în grădină și se așeză pe o bancă. Era lună plină. Își ridică privirea spre bolta înstelată. Atenția îi fu atrasă de strălucirea deosebită a unei stele. Dădu ușor din cap, apoi șopti: „Da, viu!" Un foșnet de frunze târșite în picioare o trezi din visare. Cineva se apropia de ea. Era tânărul care o salutase în sală. S'a așezat pe bancă alături de ea, a luat-o de mână și i-a zis:

— Fetițo, tu ai cântat nespus de frumos. Cântarea ta a redat pe un fiu pierdut mamei sale. Nu pot face altfel. Trebue să mă întorc la mama mea îndurerată. Mary, tu niciodată nu poți fi a mea. Mama are nevoie de mine. Sunt mândria, speranța ei. O, cântarea ta! Cine ți-a spus să cânți această cântare? Mi-a sdrobit inima. Mary, poți să mă ierți?

De trăiește-a ta măicuță

De trăiește-a ta măicuță, mulțumește Celui Care
Hărăzitu-i-a viața: Dumnezeului prea mare.
Nu e dat oricui, pe lume, fericirea dată ție:
Mulți o pierd și-o plâng, sărmanii, din a lor copilărie.

De trăiește-a ta măicuță, îngrijește-o cu iubire,
Ca albitul cap să-și plece spre odihnă'n mulțumire.
Spre-a te zămisli, măicuța, n'a căutat l'a ei durere:
Trup și suflet, rupt dintr'însa: i-ai fost singura plăcere.

Ziua 'ntâi a vieții tale, a trăit-o'n suferință;
Grijă ți-a purtat măicuța, totdeauna, cu credință.
Ea trăit-a pentru tine și ți-a fost o pildă vie:
Tu i-ai fost cândva durerea, azi, tot tu, fii bucurie!

Amintește-ți de măicuța, când te legăna în șoapte;
Când, la patul de boală, ea veghea și zi și noapte!
Amintește-ți de sărutul, ca de roua dimineții,
Care te trezea din vise și-ți da farmecul vieții.

Amintește-ți de cuvântul, care 'ntâiu l-ai prins pe buze:
Ast cuvânt e viața lumii, focul sacru unei muze.
Amintește-ți că, spre ceruri, ea ți-a îndrumat gândirea:
Spre izvorul vieții veșnici să-ți îndrepți mereu privirea.

De trăiește-a ta măicuță, cată ca să-i afli vrerea;
E bătrână și slăbită: ție și-a jertfit puterea!
Să veghezi la patul maichii, să-i arăți mereu iubire,
Ca'n sfârșitul vieții sale, ea să afle mulțumire!

Iar de ești orfan pe lume și măicuța ta-i sub glie,
Valurile vieții aprigi, când asupră-ți va să vie:
Te îndreaptă spre mormântul, care-ascunde-a ei făptură,
Și să-ți pleci genunchiu'n rugă, și să uiți de-a lumii ură!

Sfânt mormânt al maichii mele semănat cu scumpe flori:
Flori scăldate'n lacrimi calde de cu seară până'n zori;
Ori de câte ori plec capul și genunchiul meu pe tine:
Simt cum mă mângâe Tatăl, Cel din slăvile senine.

Trd. de M. K. Mihail

— N'am de ce să te iert. Si eu sunt un copil rătăcit. Trebue să mă întorc numaidecât la mama mea. Rugăciunile ei mă atrag spre casa părintească. Un înger mi-a spus să cânt această cântare. Vezi tu steaua aceea strălucitoare? Mama mi-a scris că în fiecare seară îmi trimite salutări prin ea. Străluceşte aşa de blând, parcă-i privirea mamei!

Au privit un timp la steaua aceea înfiptă pe fondul azuriu al cerului, şi în sufletele lor răsunau ecourile chemării ei: „Acas'! Acas'!"

Rudolf a plecat chiar în noaptea aceea spre castelul mamei sale — pentrucă era fiul unei nobile — unde a fost primit cu lacrimi de bucurie, ca unul despre care se credea că este pierdut. Mai târziu, datorită providenţei şi bunătăţii Tatălui ceresc, a ajuns într'o societate creştină, unde a aflat calea care duce spre cer.

Când Mary a intrat în camera ei în seara aceea, privirile i-au fost atrase de un portmoneu de pe masă, prin deschizătura căruia se putea vedea câteva piese de aur. Alături era un bilețel care lămurea prezenţa banilor: „Pentru mama ta, din partea lui Rudolf".

Si-a înaintat demisia directorului teatrului la care era angajată, şi după achitarea unei sume despăgubitoare, era liberă. Plină de bucurie, a scris mamei sale şi a început să se pregătească de întoarcere.

In ziua următoare, în timp ce mergea prin oraş după cumpărături, o doamnă i-a oferit o broşură. Pe copertă avea un titlu tipărit cu litere mari: „Vino acasă!" Maria a dat din cap zâmbind, şi doamna crezând că are de a face cu o persoană care împărtăşeşte aceleaşi păreri religioase şi merge pe calea ce duce spre Casa Cerească, a stat de vorbă cu ea. Au mers împreună o bucată de drum, şi Maria a auzit ceea ce nu mai auzise de mult, că se află departe de Casa Părintească şi trebue să meargă spre ea. I-a povestit acestei doamne toată istoria vieţii ei, fără să ascundă ceva, şi i-a spus că acum vrea să se întoarcă în casa părintească. Buna doamnă o invită să locuiască la ea până la plecare, ceea ce Maria primi cu plăcere. Aci găsi o atmosferă deosebită. In casa aceasta se părea că orice interes este concentrat în jurul unei singure persoane, o persoană pe care ea o cunoscuse de mult, dar pe care o uitase cu desăvârşire — Isus. Despre El se vorbea la lucru, Lui I se cântau imnuri, la El au găsit mângâiere şi bucurie când s'au plecat pe genunchi şi au vorbit cu El, aşa cum copilul vorbeşte cu mama lui. Mariei i se păreau toate acestea ca un vis. Era înconjurată cu atâta iubire şi atenţie drăgălaşă, de parcă nu era ea o biată cântăreaţă de varieteu, săracă, refugiată aci, care a pierdut orice drept la stimă şi consideraţie, ci un membru al familiei. I-au dat cadou un Nou Testament. De multe ori, de atunci, au văzut-o stând la geam şi cetind din cărticica primită. In ziua dinaintea plecării ei, a venit plângând la această doamnă creştină, care o găzduise, şi i-a spus:

— Ah, aş dori să vorbesc şi eu cu Isus, dacă mi-ar fi îngăduit!

— De ce să nu-ţi fie îngăduit?

— Nu sunt vrednică. Am rătăcit aşa departe de El!

Erau clipe solemne. Un copil pierdut bate la uşa casei părinteşti; o oaie pierdută vrea să se reîntoarcă în staul. Oare Tatăl să nu-i deschidă uşa? Păstorul să nu scape oaia şi s'o ia pe braţele Sale? „Cine caută găseşte, celui ce bate i se va deschide".

La cultul care s'a ţinut în seara aceea, vocea Mariei era cea mai puternică în cântarea de laudă, şi când a plecat la odihnă Isus era idealul vieţii ei.

A doua zi plecarea. In timp ce trenul aleargă cu repeziciune spre locurile cari o chiamă puternic, în casa părintească o mamă bătrână plânge după copila ei. E bolnavă şi slabă; în cămăruţa ei mizeria şi sărăcia şi-au făcut intrarea triumfală. Bătrânul pastor al satului stă alături de patul ei ca s'o mângâie. Ii citeşte capitolul patrusprezece din Evanghelia lui Ioan, şi apoi vorbeşte cu ea despre cuvintele mângâietoare ale Mântuitorului: „Să nu vi se turbure inima". Femeia bolnavă ascultă cu sete această veste de bucurie. Nu poate reţine tot, dar ştie atât că Mântuitorul a purtat pentru ea toată grozăvia păcatului şi a morţii.

— Dar, domnule pastor, sufletul meu este foarte îngrijat pentru fiica mea. Oare o va găsi vreodată Păstorul cel bun?

„Să nu vi se turbure inima", citeşte Pastorul şi apoi se roagă cu ea.

Cu venirea serii, steaua apăru iarăşi, trimiţându-şi razele mângâioase în odaia bolnavei. Ea doarme. Ana este afară în grădină.

O tânără se strecoară pe nesimţite pe portiţa dela drum şi intră în casă. Işi desbracă pardesiul şi se apropie încetişor de pat, ca să nu trezească pe bolnavă. „Maria", oftă mama, prin somn.

— Mamă, răspunse imediat cea care se găsea lângă ea.

Mama se trezi. Privirile se întâlnesc. Se recunosc. Oare e un vis? Mama îşi trece mâna prin faţa ochilor, vrând parcă să îndepărteze un văl, şi priveşte. Maria o îmbrăţişează şi suspină:

— Mamă! Iubită mamă! Iartă-mă!

— „Să nu vi se turbure inima", şopteau rar buzele obosite şi tremurânde. Tu eşti aci. Totul e bine. Tu eşti acasă!

— Da mamă, sunt acasă, şi prin harul lui Dumnezeu pe drumul spre Casă.

Faţa mamei se lumină de fericire şi recunoştinţă faţă de Acela care îi înţelesese neliniştea sufletească pentru fiica ei pierdută. Nu mai dorea nimic altceva.

A mai trăit puţin timp sub îngrijirea iubitoare a Mariei, apoi s'a stins. Maria a rămas orfană, împreună cu sora ei, Ana, dar având în inimă pe Isus. Cântarea o salvase.

Trd. **B. Alexe**

 Incercăm să ne facem o onoare din defectele pe cari nu voim să ni le corijăm.

Acel cămin fericit

Cele mai înalte năzuinţi ale omului n'au fost încă niciodată atinse. Avântul minţii marilor cugetători n'a ajuns niciodată să dea rezultatele dorite. Există adâncimi nepătrunse şi înălţimi neatinse, cari înfăţişează fiecărei noui generaţii nădejdea ispititoare că ea va reuşi într'o zi acolo unde generaţiile trecute au fost înfrânte.

Mai sunt apoi desamăgirile din experienţa fiecărei zile pentru omul care se luptă pentru existenţă, oricare ar fi situaţia lui în vieaţă. Necazul, înfrângerea şi insuccesul, sunt totdeauna partea oricărei fiinţe omeneşti. Dorinţele îndreptăţite şi cinstite ale unei inimi sincere sunt adesea distruse, şi disperarea se abate asupra multora din cei cu cari călătorim împreună pe drumul vieţii.

Oare se vor termina vreodată aceste dureri şi suferinţe? Ajunge-vom oare vreun timp şi în vreun loc unde nădejdile noastre să fie împlinite? Cartea Sfântă zice: „O nădejde amânată îmbolnăveşte inima". Cât de adevărate sunt cuvintele acestea! Dar noi trebue să fim recunoscători pentru asigurarea că va veni o zi când toţi cei ce se conformează condiţiunilor, pot vedea împlinirea nădejdilor lor. Timpul acela este aproape, şi locul unde va avea loc aceasta va fi gata curând. Timpul acela însemnează începutul veşniciei pentru oamenii de credinţă, şi locul este pământul înnoit. „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s'au suit, aşa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc". Omul nici n'a gândit şi nici n'a visat despre lucrurile pregătite sau pe cale a fi pregătite pentru cei credincioşi. Totuşi Spiritul lui Dumnezeu ne dă posibilitatea să ne facem o idee despre ce va fi.

Vizionarul Ioan zice: „Am văzut un cer nou şi un pământ nou". Iar profetul Isaia zice: „Nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute, şi nimănui nu-i vor mai veni în minte". Ioan adaugă mai departe această declaraţie minunată: „Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor. Si moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentrucă lucrurile dintâi au trecut". O altă făgăduinţă frumoasă, şi foarte mult dorită, ne este dată în Isaia: „Niciun locuitor (al acelei ţări) nu zice: ‚Sunt bolnav!'" Si mai departe: „Nu se va face niciun rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt". Dumnezeu vrea ca în ţara Sa să nu fie nicio pricină de necaz. Ba încă El a luat măsuri ca cei cari vor locui această ţară să aibă bucurie şi fericire, pentrucă mai departe spune: „Inainte ca să Mă cheme, le voiu răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voiu asculta!"

Acolo ni se vor mai pregăti şi căminuri cari vor fi proprietatea noastră şi în cari vom locui pe vecie. Profetul Isaia zice: „Vor zidi case şi le vor locui; vor sădi vii şi le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, şi aleşii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor". Foarte adesea în lumea aceasta gârbovă clădim o casă, să locuim în ea un scurt timp, sau poate chiar deloc, şi după aceea împrejurările să facă aşa ca altul să se bucure de plăcerea aceasta. Dar Dumnezeu vrea ca locuinţa pe care ne-o pregăteşte pe pământul reînnnoit să ne aducă o fericire neschimbătoare.

Cineva ar putea să zică: „Dar cu mine ce are să fie? Eu n'am nicio familie. Nimeni din familia mea n'a fost vreodată creştin, ca să poată fi mântuit. Voiu avea eu un cămin?" Există un text care totdeauna îmi vine în minte în cazuri de felul acesta. E vorba de Psalmul 68, 6: „Dumnezeu dă o familie celor singuratici". Nota explicativă spune „casă". De aci poate reieşi că Dumnezeu a prevăzut ca pe pământul cel nou sufletele singuratice să fie aşezate într'o familie şi într'o casă cu alţii. O altă expresie din Isaia 65 arată bucuria pe care o va avea poporul lui Dumnezeu: „Zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, şi aleşii Mei se vor bucura

de lucrul mâinilor lor". „Bine", ar zice cineva, „dar copacii mor şi eu cred că pe noul pământ nu vom mai muri". Da, e drept. Copacii mor pe pământul acesta de sub blestemul păcatului, şi omul moare, dar pe pământul cel nou copacii nu vor mai muri, pentrucă nu va mai fi nicio moarte în ceea ce Dumnezeu a pus vieaţă.

Ilustraţia folosită, „ca zilele copacilor", cred, nu se referă la unii copaci pe cari îi cunoaştem noi, cum ar fi uriaşul Sequoia din California, care îşi înalţă vârfurile dela două până la trei sute de picioare, şi are un diametru de douăzeci până la treizeci de picioare, atingând vârsta de sute de ani. Gândul meu sboară la un alt pom pe care îl descrie vizionarul. El se află pe noul pământ, şi este pomul vieţii, ale cărui rădăcini se află deoparte şi de alta a râului. Dă douăsprezece feluri de roade şi rodeşte în fiecare lună. Cine se va bucura de acestea? Vizionarul ne spune: „Ferice de cei cari păzesc poruncile Sale (ale lui Dumnezeu), ca să aibă drept la pomul vieţii, şi să intre pe porţi în cetate!" Aşa dar, putem să tragem concluzia că copiii lui Dumnezeu de pe pământul cel nou îşi vor prelungi vieţile prin primirea la pomul vieţii, şi vieţile lor vor dăinui cât şi pomul vieţii, ceea ce, fără îndoială, însemnează veacurile nesfârşite ale veşniciei.

Descrierea Noului Ierusalim dată în capitolul douăzeci şi unu din Apocalips arată o cetate cu o suprafaţă de 324.900 km. patraţi, sau cu un perimetru de 2.850 km., cu străzi de aur transparent, fiecare poartă fiind un singur mărgăritar. Oamenii din lumea aceasta îşi pun vieaţa în primejdie încercând să găsească ceva aur sau un mărgăritar de preţ, uneori de valoare neînsemnată; dar observaţi ce spune Scriptura: „Ochiul n'a văzut", şi nici nu ne putem închipui ce lucruri minunate a creat Dumnezeu pentru aceia cari Îl iubesc. Ele întrec imaginaţia noastră. Vom ajunge să le cunoaştem în realitate numai dacă vom recunoaşte ocaziile noastre.

Isus părăsi acea lume frumoasă şi veni pe pământul acesta ca un prunc. Aci trăi ca tânăr, ca predicator, ca învăţător, ca vindecător şi iubitor. Apoi a devenit o jertfă, Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru, Creatorul şi Restatornicitorul nostru. Când va veni în slavă, va veni ca Împărat de împăraţi şi Domn de domni. In acea zi fericită Îşi va aduce la îndeplinire această făgăduinţă: „In casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n'ar fi aşa, v'aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Si după ce Mă voiu duce şi vă voiu pregăti un loc, Mă voiu întoarce şi vă voiu lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi".

Cetatea unde sunt aceste locaşuri, va fi stăpânirea celor credincioşi şi căminul celor sfinţi de pe noul pământ. Vizionarul Ioan

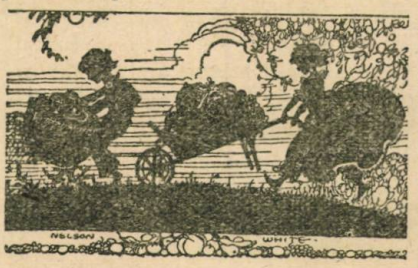

spune că a văzut în viziune măreaţa cetate coborând din cer dela Dumnezeu. Profetul Zaharia ne spune că ea se va aşeza pe o câmpie care va lua fiinţă atunci când piciorul lui Isus va atinge Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului. In timp ce se află aci — puţin timp după ce coboară, potrivit cu cele din Apocalips 20 — cei nelegiuiţi sunt conduşi de Satana, marele înşelător, ca să împresoare cetatea şi să încerce s'o ia din mâinile sfinţilor. Dar Dumnezeu face să plouă foc din cer ca să-i nimicească, şi focul acela curăţă pământul, aşa cum este arătat în a doua Petru 3. Elementele se topesc de mare căldură. „Dar noi", zice apostolul, „după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noui şi un pământ nou, în care va locui neprihănire".

Acum, cu imaginaţia putem să vedem Cetatea Sfântă stând pe pământ în mijlocul focului curăţitor, şi Isaia pune întrebarea: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă nişte flacări veşnice?" Răspunsul lui este: „Cel ce umblă în neprihănire". Chiar în mijlocul acelui foc năprasnic ce mistue pământul, Sfânta Cetate rămâne neatinsă.

După ce focul a mistuit în chip desăvârşit toate lucrurile rele, vom avea fericitul privilegiu de a auzi pe Creatorul nostru rostind cuvintele prin cari va aduce la fiinţă ceruri noui şi un pământ nou. Acela care crede în raportul Genesei despre creaţiune, care refuză să primească teoriile evoluţiei, va putea să vadă în chip real o creaţiune săvârşită înaintea ochilor noştri ca un rezultat al credinţei noastre. Ce privilegiu minunat! In Psalmi cetim: „Căci El zice, şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă". Cu ochii noştri vom vedea aceasta. Mai mult decât atât, cele mai înalte ambiţii, năzuinţi şi dorinţe ale noastre vor fi împlinite pe pământul cel nou sub călăuzirea Creatorului, Răscumpărătorului, Invăţătorului şi Prietenului nostru.

Se poate să fie toate acestea adevărate? Da, pentrucă sunt făgăduinţele Dumnezeului nostru. Cuvântul Său n'a dat greş niciodată. Iubirea Sa n'a fost pătrunsă niciodată, tăria Sa este nemărginită, puterea Sa este nemăsurată. După cum acum „în El avem vieaţa, mişcarea şi fiinţa", tot aşa şi atunci — într'o măsură mult mai mare — ne vom bucura împreună cu El de mai mari binecuvântări. Pentrucă aşa zice şi apostolul Pavel: „Ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Hristos Isus. Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Si aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu".

M. A. Horia

Un sfânt trist este un trist sfânt.

John Bunyan

John Bunyan s'a născut la 1628 în micul sat Elstow, în Anglia. Tatăl său, un umil spoitor de tingiri, a vrut să învețe pe toți copiii săi câte o meserie. Pe John s'a hotărît să-l facă spoitor. L-a trimis deci la școală să învețe ceea ce era considerat pe vremea aceea o „bună învățătură", apoi se apucă să-l învețe secretele cinstitei sale meserii.

Cel care avea să scrie mai târziu renumita și înălțătoarea operă: **Călătoria creștinului,** n'a dus o viață care să-i facă cinste. El mărturisește în memoriile sale că a fost un mare ticălos, expert în arta pungășiei, a tâlhăriei și a minciunei, ceea ce l-a făcut să-și câștige un mare prestigiu în ochii haimanalelor din vecinătate. In mai multe rânduri a avut serioase încurcături cu justiția și și-a primit pedeapsa pentru năzdrăvăniile săvârșite, fără ca aceasta să-l determine a se îndrepta.

Totuși, John avea un oarecare simț moral și religios. Își dădea seama de vinovăția purtării sale și încă dela vârsta de zece ani începu să lupte împotriva conștiinței sale care-l mustra neîncetat pentru faptele sale rele și mereu îi veneau în minte scene de infern. Dar conștiința, prin însăși natura sa, este un avertizator cu un mecanism delicat care se uzează și se strică repede. John își maltrată atât de mult conștiința că sfârși prin a o reduce la tăcere și rămase un timp atât de îndelungat în starea aceasta de neînsuflețire, că numai Dumnezeu mai putea spera că n'a murit pentru totdeauna.

John era de o constituție robustă, potrivită cu spiritul său violent și îndrăsneț. Părea că nimic nu-l înspăimântă. Mergea în fața primejdiei fără alt motiv decât plăcerea de a risca. Intr'o zi prinse o viperă, îi deschise gura cu bățul și îi scoase dinții veninoși fără să se rănească. In mai multe rânduri, a scăpat cu viață ca prin minune. Fiind în campanie cu armatele Parlamentarilor în 1642, în timpul asediului orașului Leicester, i se încredință serviciul de sentinelă într'un post. Unul dintre camarazii lui stărui să fie trimis el la postul acela și fu ucis. Această întâmplare nu pare să-l fi impresionat pe tânărul John. De două ori era să se înnece. Gândul morții nu-l mai îngrozea și numai datorită entuziasmului și nepăsării tinereții și-a continuat viața sa dezordonată.

Insfârșit, se hotărăște să se căsătorească cu o orfană atât de săracă, încât n'a adus în noul lor menaj decât un castron pentru supă, o lingură și două cărți duhovnicești. Acest mic bagaj conținea totuși ceva care umplea cu pace și fericire viața și căminul lor.

Cea mai mare plăcere a celor doi soți era de obiceiu ca seara, după ce terminau lucrul, să citească împreună cele două cărți, singurele pe cari le aveau și tânăra femeie profita de această ocazie spre a vorbi bărbatului său despre tatăl ei, puritan zelos, despre viața lui pioasă și despre frumusețea lucrurilor spirituale. Aceasta a însemnat pentru John o poartă deschisă spre o nouă cale. Incepu să ia parte la cele două servicii de Duminecă. Intr'o zi ascultă o predică de care rămase foarte impresionat. John era pasionat după joc și după dans și predicatorul a arătat cu putere pericolul acestor două pasiuni. Se simți foarte mult mustrat de conștiința sa, care începea să învieze din ce în ce mai mult. Dar ea era încă slabă! Chiar în seara aceea, John se întoarse iarăși la masa sa de joc și la viața sa păcătoasă. După o lună de zile, o femeie cu o rea reputație, indignată de purtarea sa și de înjurăturile pe cari le-a auzit din gura lui, îl certă aspru pentru exemplul rău pe care-l dădea tineretului de acolo. John care se simțise ofensat de îndemnurile predicatorului, se simți atins de mustrările unei femei stricate. Din ziua aceea n'a mai înjurat.

In urma sfaturilor pe cari le primi dela un prieten creștin, el se apucă să citească Biblia. O ceti cu seriozitate și purtarea sa începu să se schimbe în bine într'atât, că toți vecinii începură să se mire de el. Se lăsă și de joc și de dans. El se baza mult pe propria sa voință și pe puterile sale,

dar în realitate el n'avea nicio putere nici să se salveze pe sine şi nici să salveze pe alţii.

Două femei creştine cari-i erau cliente, îi făcură pentru prima dată cunoscut adevărul cu privire la îndreptăţirea prin credinţă şi adevărata bucurie a mântuirii. Se apucă să citească din nou Biblia şi începu să studieze în mod deosebit epistolele. Ascultă predicile lui John Clifford despre umilinţă şi har şi deveni un bun creştin. „Acum, scria el după aceea, toate piedicile s'au dus; ele au fost îndepărtate; am scăpat de necazurile şi supărările mele; ispitele mele au dispărut".

John mergea din sat în sat, spoind tingiri tot cu atâta plăcere, dar el nu mai era acelaşi. Nu mai era privit ca un boem sau ca un vagabond: el era o dovadă a puterii lui Dumnezeu şi era privit cu simpatie şi respect. Mai târziu, tot în timp ce spoia tingiri, începu să şi predice. Oamenii se adunau peste tot ca să-l asculte; prin şure, pe câmpii şi câteodată prin biserici, şi cei cari veneau să-şi bată joc de el, se întorceau adesea cu inima mişcată şi transformaţi de cuvintele sale convingătoare.

Succesul umilului spoitor făcu să se nască în curând gelozia celor cari îşi vedeau interesele ameninţate. Regele Angliei din vremea aceasta interzise orice alt cult afară de acela al Bisericii Anglicane. Bunyan începu să ţină atunci adunări pe ascuns şi să se deghizeze în mod caraghios pentru a fi în siguranţă.

In anul 1660, fiind denunţat de un trădător, fu arestat. Aceasta s'a întâmplat în timpul unei adunări la care a venit, cu toate că ştia ce-l aşteaptă. Fu acuzat că ţine adunări cu caracter diavolesc şi i se interzise să mai predice; fu condamnat la trei luni de zile închisoare, apoi fu ameninţat cu exilul dacă nu se întoarce iarăşi la Biserica Anglicană; în cele din urmă fu ameninţat cu spânzurătoarea dacă avea să se întoarcă în Anglia fără îngăduinţă.

— Eu nu mai am nimic de adăugat, zise Bunyan, căci dacă aş ieşi astăzi din închisoare, mâine aş predica din nou Evanghelia cu ajutorul lui Dumnezeu.

Inchisoarea era pentru Bunyan un loc îngrozitor, pe care îl compara cu iadul. Despărţirea de familie — avea patru copii — era ceva grozav pentru el. Cele mai fericite clipe erau acelea pe cari le putea consacra meditaţiei împreună cu alţi deţinuţi cu privire la chestiunile religioase. Făcea mici obiecte de mână, lucruri croşetate, spre exemplu, pe cari fiica sa oarbă le vindea la poarta închisorii, ceea ce constituia un neînsemnat câştig pentru familie. Mai târziu avea să folosească mult mai bine orele sale de răgaz din închisoare.

Incet, încet, paznicul său, făcându-i-se milă de el, slăbi asprimea închisorii, îngăduindu-i să iese noaptea din închisoare şi să predice în păduri. Mulţi s'au convertit cu ocazia acestor adunări nocturne.

In anul 1666 a fost pus în libertate, dar bucuria aceasta a fost de scurtă durată, căci a fost închis din nou şi tratat cu mai multă asprime. Cu toate acestea, datorită bunătăţii gardianului, el putea să meargă şi mai departe să petreacă noaptea acasă din când în când. Intr'o seară, mergând spre casă, simţi un puternic îndemn să se întoarcă la închisoare. Imediat după ce intră în închisoare, un inspector din capitală veni la poartă şi se interesă dacă Bunyan se află acolo. Portarul, mirat, zise în cele din urmă lui Bunyan: „Poţi să pleci când îţi place; tu ştii mai bine decât mine când trebue să te întorci!"

Bunyan n'a mers nici în exil şi nici n'a fost spânzurat, dar acest om muncitor a stat 12 ani în închisoare! Cu toate acestea, aceşti 12 ani nesfârşiţi n'au fost un timp de plictiseală şi inactivitate, ci 12 ani de muncă binecuvântată,

în care timp primi puterea de a scrie în cele mai felurite forme frumuseţea mântuirii şi a experienţei creştine. John nu putea sau aproape nu mai putea deloc să mai predice. Dar câte suflete s'au convertit sau au fost întărite în credinţă prin cele şasezeci de cărţi ieşite din celula rece şi tăcută! Una din aceste lucrări celebre, **Călătoria Creştinului,** este cea mai răspândită carte din lume după Biblie. A fost tradusă în foarte multe limbi şi este cetită tot cu atâta plăcere, atât de cei simpli ca şi de cei cultivaţi. De unde vine popularitatea scrierilor umilului spoitor dela ţară? Fără îndoială, din forma lor alegorică, ce dă atâta farmec şi atracţie cetirii lor; din simplitatea lor aproape copilărească; dar mai ales, din profunzimea şi frumuseţea adevărurilor cari sunt cuprinse în ele. Psihologia lor e atât de adevărată, atât de vădită, reiese aşa de bine din imaginea pe care o redau, fără ca s'o întunece, încât fac să se nască în mod natural întrebarea dacă într'adevăr aceasta este opera unui spoitor dela ţară. Desigur, ca şi apostolul Ioan în insula Patmos, Bunyan a fost vizitat în închisoarea sa singuratică de Spiritul lui Dumnezeu.

Datorită prietenilor săi cu influenţă, Bunyan fu liberat în cele din urmă în anul 1672, şi fu numit în curând predicator la biserica din Bedford şi dela data aceasta începu să devină cheia spirituală a Baptiştilor, ceea ce nu l-a împiedecat pe „predicatorul Bunyan" să-şi petreacă o parte din timp spoind tingiri. Studia Biblia cu o ardoare crescândă, ca şi lucrările lui Luther şi scrierile Sfinţilor Părinţi. Camera sa de studiu din umila sa colibă era puţin mai mare decât celula închisorii.

Elocvenţa lui Bunyan nu şi-a pierdut deloc din putere în timpul anilor de închisoare. Când îşi făcea obişnuitul turneu anual prin Anglia, mulţimea care venea să-l asculte abia mai putea încăpea în biserici. Odată, — într'o zi de iarnă —, la ora 7 de dimineaţă, mii de oameni au venit să-l asculte. Renumitul doctor în teologie John Owen răspunse într'o zi lui Carol II, care-l întrebase ce plăcere găseşte în a asculta pe

(Urmare la pag. 13)

Sgârcenia este mai protivnică economiei, decât dărnicia.

Şi eu sunt creştin

Marele amfiteatru roman cu numele Coliseul, ale cărui ruine se mai văd şi astăzi, formează un punct de atracţie pentru vizitatorii „cetăţii eterne", cari merg să admire arta arhitectonică a celor vechi. Cei cari îşi amintesc însă din istorie de numărul cel mare de martiri creştini, al căror sânge a udat din belşug nisipul arenei, văd în ruinele acestea una dintre cele mai ruşinoase mărturii de cruzime şi ură diavolească împotriva acelora cari refuzau să se închine înaintea unui Pontifex Maximus tot atât de crud.

Se spune că împăratul care a hotărît zidirea Coliseului a zis arhitectului: „Dacă vei face ceva care să-mi placă, îţi voiu mulţumi înaintea adunării poporului şi voiu da în cinstea ta o frumoasă serbare".

Arhitectul a început lucrul şi în câţiva ani măreaţa clădire a fost gata. In ziua inaugurării, împăratul se ridică în aplausele nesfârşite ale mulţimii şi zise: „Ne-am adunat aci ca să inaugurăm Coliseul. Facă zeii ca el să fie plin de glorie! Totodată ziua de astăzi este o zi de sărbătoare în cinstea meşterului care l-a ridicat şi căruia trebue să-i arăt recunoştinţa mea de împărat. Să fie aduşi creştinii, — strigă el — spre a se lupta cu fiarele. Ne vom desfăta astfel împreună cu cel sărbătorit".

Uşile unor celule lăturalnice au fost deschise şi o mare mulţime de bărbaţi, femei şi copii, de toate stările sociale, fură împinşi de soldaţi pe arenă. Erau creştini osândiţi să fie pradă fiarelor şi să desfăteze mulţimea celor de pe tribune. Gratiile cuştilor fură trase şi leii, tigrii şi leoparzii îşi făcură apariţia. In câteva clipe nu mai rămăsese din creştini decât oase împrăştiate prin nisipul înroşit de sânge. Din galerii tunară mii de glasuri: „Ave Caesar!" Deodată de pe o bancă din apropierea împăratului se ridică un bărbat care strigă cu hotărîre: „Si eu sunt creştin!" Era arhitectul care făcuse Coliseul şi în cinstea căruia împăratul dăduse această serbare. Mulţimea rămase deocamdată uluită, dar curând îşi recăpătă sângele rece şi strigă: „Ad leones!" (La lei!).

Impăratul făcu un semn şi leii avură o nouă pradă de sfâşiat.

Astfel se sfârşi serbarea dată în cinstea arhitectului şi se inaugură cu însuşi sângele lui măreaţa clădire a Coliseului, care avea să fie de aci înainte teatrul celor mai mari cruzimi pe cari le-a cunoscut omenirea, şi mărturia celei mai curate credinţe în Acela care a pătimit şi Si-a dat vieaţa pe crucea de pe Golgota.

Din Coliseu n'au mai rămas decât nişte ruine cari nu mai au nicio altă valoare decât aceea de a aminti un trecut atât de sângeros şi crud, dar sângele miilor de martiri cu care a fost stropită ţărâna amfiteatrului roman de altădată, rămâne ca o mărturie veşnică pe care nici timpul şi nici răutatea omenească n'au putut s'o şteargă din amintirea generaţiilor ce au urmat. Sângele acestor eroi ai credinţei adevărate a făcut ca sămânţa creştinismului să prindă rădăcini adânci în pământul bun al sufletelor, făcând ca în ciuda persecuţiilor să răsune prin toate veacurile strigătul hotărît al multora: „Si eu sunt creştin!"

I. Dumitrescu

(Urmare dela pag. 13)

acest spoitor de tingiri: „Majestate, aş da cu plăcere toată ştiinţa mea dacă aş primi în schimb puterea lui de convingere".

Niciodată nu s'a putut hotărî Bunyan să se stabilească la Londra unde ar fi putut să-şi formeze o situaţie cu mult mai bună decât aceea pe care o avea la Bedford. Gloria şi onorurile nu însemnau nimic pentru el pe lângă umila lui ocupaţie din oraşelul său. Vieaţa sa, cu toate că trăia în ascuns, era plină de activitate şi adesea în primejdie; el a fost persecutat fără încetare până în anul 1687, când a fost dat Actul de toleranţă care dădea libertate religioasă în Anglia.

Din nefericire, nu s'a putut bucura mult timp de avantajele acestea. Anul următor se îmbolnăvi grav; pentru ca să împece pe un tânăr cu tatăl său care era pe patul de moarte, făcu un drum lung călare pe cal, apoi merse mai departe până la Londra, de unde, surprins de o mare furtună, se întoarse bolnav. In Dumineca următoare ţinu o predică, dar în timpul săptămânii febra îl doborî la pat şi după câteva zile, la 31 August, îşi dete sfârşitul în vârstă de 60 de ani, vorbind despre pace şi nădejde. O mare mulţime însoţi rămăşiţele sale pământeşti până la cimitirul din Finsbury, unde se poate vedea şi astăzi statuia sa funerară care-i împodobeşte mormântul.

Dar mai mult decât printr'un chip de piatră, acest mare creştin trăeşte prin operile sale cari au încurajat şi sprijinit multe suflete pe calea către împărăţia cerurilor.

C. M.

IUBIREA LUI....

Margaret E. Price.

Când mi-amintesc de-a lui Hristos iubire,
De jertfa şi de nesfârşitul har
A Celui care pentru omenire
Muri pe crucea 'nfiptă pe Calvar, —

Când mi-amintesc de chinul Lui, de-ocara
Cu care-L copleşiră cei haini,
De cuiele din palme, de povara
Simţită sub cununa Lui de spini, —

Când mi-amintesc de-al Domnului sfârşit,
De coasta Lui străpunsă pentru noi:
Din care'n abundenţă a ţâşnit
De sânge cald ispăşitor şivoi, —

Când mi-amintesc de seara sfântă'n care
Blajinul Iosif şi cu Nicodim
L-au îngropat, în timp ce de'ntristare
Plângeau două femei în ţintirim, —

Când mi-amintesc apoi de biruinţa
Ce-o câştigă asupra morţii reci,
Dând astfel fiecăruia putinţa
Să aibă'n dar vieaţa cea de veci, —

Când mi-amintesc de tot ce-odinioară
Răbdat-a pentru neamul omenesc:
Atunci recunoştinţa mă'mpresoară,
Îi mulţumesc umil şi-L preamăresc.

Adaptare de I. Bătrâna Voivodeni

(Urmare dela pag. 5)

tă ca într'o oglindă slava Domnului, şi **suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.** (2 Cor. 3, 18). Cuvântul zice că „dacă aceste lucruri **sunt în voi şi tot sporesc,** ele **nu vă vor lăsa** să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte **deplina cunoştinţă** a Domnului nostru Isus Hristos".

Aceste şapte virtuţi alese sunt **cele şapte colori** ale curcubeului vieţii, cari înnobilează şi înfrumuseţează caracterul, îmbrăcându-l cu aureola măreţiei dumnezeeşti. Aşa cum Dumnezeu, după potop, a întins curcubeul şi l-a pus în nor ca o asigurare că pământul nu va mai fi potopit niciodată cu apă, în acelaşi chip apare curcubeul acestor şapte virtuţi pe cerul înnorat al vieţii, cari, dacă sunt practicate cu **„toată sârguinţa"**, Cuvântul inspiraţiei dumnezeeşti dă asigurarea că **„dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată"**, şi **„în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului Isus Hristos".**

In această privinţă, Dumnezeu dă una din cele mai preţioase făgăduinţe ale harului Său, zicând: „După cum am jurat că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot aşa jur că nu Mă voiu mai mânia pe tine şi nu te voiu mai mustra. Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine, şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine". Isaia 54, 9. 10.

Dragii mei tineri şi tinere, căutaţi stăruitor a profita de anii cei buni ai tinereţii. Aprindeţi în lăuntrul vostru dorinţa fierbinte de a vă clădi vieaţa şi caracterul pe stânca cea tare: ISUS HRISTOS. La crucea Lui „Bunătatea şi Adevărul se vor întâmpina, Dreptatea şi Pacea se vor săruta". (Ps. 85, 11). Luaţi-vă hotărîrea solemnă de a practica virtuţile cele bune, însufleţiţi de dorinţa arzătoare de a ajunge odată, la ultima treaptă a vieţii, să vă cântaţi frumos şi dulce, într'o amintire pioasă, „frumoasa tinereţe" de altădată. Să nu uitaţi, dragii mei tineri şi tinere, că luna Mai a vieţii înfloreşte numai o singură dată; trandafirii de azi vor fi mâine ofiliţi.

David M. Făurescu

„REGELE FERDINAND I" IAŞI
Intrată la Bibliotecă
Ziua 4 Luna 5 193 9

Ai nevoie de mai mari virtuţi ca să suporţi soarta cea bună, decât soarta cea rea. 14

FOLOSIȚI CLIPELE LIBERE!

Să faci totdeauna binele. Aceasta va satisface pe unii oameni și va pune în uimire restul.

Un băiețel slăbuț și cam stângaciu bătu într'o zi la ușa directorului unei școli renumite, dorind să-i fie îngăduit a vorbi cu el.

Portarul privi la băiat cam disprețuitor, și fiindcă arăta mai mult a cerșetor, îl trimise la bucătărie. Băiatul se prezentă la ușa de serviciu, așa cum i se spusese.

— Aș dori să vorbesc cu domnul director, zise el.

— Poate dorești ceva de mâncare, pe care ți-o pot da fără să mai fie nevoie să mai deranjez pe domnul director, zise bucătăreasa.

— Mulțumesc, zise băiatul. Aș primi cu plăcere o bucățică de pâine, dar eu vreau să vorbesc cu domnul director.

Bucătăreasa îi aduse o felie de pâine cu unt. Privind la pantalonii lui peticiți, se gândi că poate ar dori să aibă niște hăinuțe. Dar își aduse aminte că le dăduse pe toate altor copii sărmani cari mai ceruse mila directorului. Bucătăreasa își văzu mai departe de treburi.

— Pot vorbi cu domnul director? întrebă din nou băiatul, după ce terminase de mâncat.

Bucătăreasa, care se crezuse scăpată cu bucățica de pâine, spuse pe un ton supărat că este în bibliotecă și că dacă dorește să-l vadă, să vină după ea, cu toate că dorința lui era să nu fie deranjat de nimeni. Ea socotea ceva foarte nepotrivit să ducă la director pe un băiat sdrențeros. Totuși, își șterse mâinile și spuse băiatului s'o urmeze. Deschizând ușa bibliotecii, zise:

— Domnule director, aici este cineva care dorește stăruitor să vorbească cu dvs.

Nu știu cum s'o fi recomandat băiatul sau cum o fi prezentat dorința sa, dar știu că după câteva clipe de conversație, directorul lăsă laoparte cartea pe care o studia și luă diferite cărți grecești spre a examina pe noul venit. Băiatul răspundea excelent la toate întrebările puse de director.

— Mă uimesc răspunsurile tale,

exclamă directorul, măsurând pe băiat din cap până în picioare. Cum ai putut să capeți atâtea cunoștințe?

— In clipele mele libere, răspunse băiatul.

El era sărac și trebuia să lucreze din greu. Din pricina aceasta fusese nevoit să întrerupă școala, fără însă ca să lase și cartea. Si a studiat. A studiat singur. Stia atâtea, că putea să fie înscris direct la universitate. A studiat în clipele libere. Acesta era secretul. Cu adevărat, bine a spus cine a spus: „Clipele libere sunt praful de aur al vremii". Cât ar trebui să le prețuim! Tu, iubit junior, poți să dai socoteala de clipele tale libere? Gândește-te ce poți câștiga din ele. Băiatul acesta îți poate spune cât de mult se poate strânge din folosirea lor.

Sunt mulți tineri prin închisori, prin casele de nebuni, prin localuri de petreceri, la jocuri de noroc, pe cari dacă i-ai întreba când au început acest fel de viață păcătoasă, ți-ar răspunde fără să mai stea pe gânduri: „In clipele mele libere am învățat să joc la cărți". „In clipele mele libere am început să fumez și să beau". „In clipele mele libere am început să fur mere din grădina vecinului". „In clipele mele libere petreceam și hoinăream cu tovarășii mei stricați, cari m'au dus unde sunt astăzi, și au făcut din mine ceea ce sunt astăzi".

Fiți foarte prevăzători cum folosiți clipele voastre libere. Ispita vine atunci când nu sunteți ocupați. Ea se strecoară adesea prin asemenea goluri în inima voastră. Acolo se ascunde și urzește tot felul de nenorociri pentru viața de mai târziu. Căutați să întrebuințați bine clipele libere! Acestea alcătuesc tezaurul vieții voastre, care vă va ajuta să ajungeți pe cele mai înalte culmi ale demnității și onoarei.

Ne uităm ușor greșelile, când nu sunt cunoscute decât de noi.

Ecouri

Profesorul universitar Dr. Ferenc Kovács a făcut experienţe la spitalul Sfântul Ioan din Budapesta, cari au reuşit perfect, întrebuinţând bismutul contra tuberculozei. Incercările au arătat că bismutul este unul din cele mai importante medicamente în lupta contra acestei boli.

Regele Faruk a deschis la Opera din Cairo, în prezenţa Guvernului, a Corpului diplomatic şi a mai mult de trei sute de delegaţi, veniţi din 65 de ţări, Congresul internaţional împotriva leprei. Numărul total al leproşilor din lumea întreagă este de două până la trei milioane. Boala este şi acum foarte răspândită în toată Asia, în multe insule din oceanul Pacific şi în Africa tropicală.

Cel mai vechiu ziar din lume a încetat de a mai apare; acesta este Pe-iping-Boa, ziar chinez, care se zice că a fost fondat pela anul 400 în. Hr. Fondatorul său, Su Küng, a fost un precursor atât în tipografie cât şi în ziaristică.

Se ştie că Ungaria e renumită pentru mierea sa şi mai ales pentru mierea de salcâm, acesta fiind singurul arbore căruia îi priieşte în ţinuturile nisipoase ale ţării. De aceea Camera de Agricultură din Budapesta a propus ca dealungul şoselelor principale ale Ungariei să se planteze salcâmi japonezi. Florile de salcâm japonez înfloresc puţin mai târziu decât florile salcâmului care creşte şi pe la noi şi astfel li se dă şi albinelor ocazia să culeagă o a doua recoltă de miere, după ce florile salcâmului indigen au căzut. Un exemplu bun de imitat!

La Bari (în Italia), un bătrân complet paralizat era culcat alături de fereastra deschisă, când pe neaşteptate un roiu de albine tăbărî asupra lui. Fu înţepat îngrozitor, dar medicii au reuşit să-l scape cu vieaţă. Care nu le-a fost însă surprinderea când bătrânul a fost complet vindecat de paralizie! Cantitatea de venin injectată în sânge a provocat această vindecare minunată.

Kung-Tek-Tschoeng, descendent direct al marelui Confucius, reprezintă a 77-a generaţie a familiei sale. El este astăzi în vârstă de 18 ani şi este tatăl al celei de a 78-a generaţie. Strămoşul său, marele înţelept, a murit în anul 478 în. Hr. Timp de mai bine de două milenii, toţi urmaşii lui Confucius au fost îmmormântaţi în acelaşi loc aproape de oraşul Kufu.

O metodă de vaccin contra febrei aftoase a fost descoperită de profesorii Waldmann şi Koebe. Vaccinul ar imuniza animalele timp de cel puţin trei luni. In momentul de faţă, 50.000 de boi şi mai multe mii de oi au fost vaccinate. Succesele ar fi remarcabile.

Un crcitor care îşi exercită profesiunea la Londra, are darul extraordinar de a fi insubmersibil (nu poate fi cufundat în apă). In vara trecută, fiind în vilegiatură pe o plajă de pe coastele Angliei, s'a culcat liniştit pe mare, legănat foarte plăcut de valuri. Când cei de pe ţărm au observat acest corp plutitor, au crezut că e vorba de un înnecat. Dar când barca de salvare s'a apropiat, s'a observat că era vorba de un om care îşi făcea siesta (somnul după amiază) pe creasta valurilor.

O mare firmă cinematografică anglo-saxonă şi-a propus să însceneze un film „formidabil" care, în trei părţi, să reproducă scenele şi peripeţiile din Vechiul Testament şi Noul Testament în întregime.

Se spune că un mare număr de personagii ilustre din istorie nu ştiau să scrie corect. Astfel unele din operele lui Shakespeare n'au putut fi niciodată descifrate în întregime, iar unele din manuscrisele datorite penei lui Hawthorn n'au putut fi publicate nici până astăzi, pentrucă nu s'a găsit încă omul în stare să le citească. La fel stau lucrurile şi cu scrisorile lui Napoleon, cari sunt cu totul caracteristice în privinţa aceasta. Cea mai mare parte dintre ele seamănă foarte bine cu nişte grafice de câmpuri de bătălie.

Din punct de vedere al naţionalităţii sale, populaţia din Tel-Aviv este cu siguranţă cea mai omogenă din toate oraşele din lume, pentrucă ea numără 99% Iudei, dar este cea mai eterogenă în ce priveşte provenienţa ei. Dacă tragi cu urechea la conversaţiile de pe străzile principale ale oraşului ai impresia unui adevărat Turn Babel. Ebraica şi idiş sunt limbile cele mai curente, apoi vin la rând: germană, polonă, rusă, engleză, arabă, mai puţin franceză, spaniolă, română etc.

Un aviator suedez a putut să-şi sărbătorească o aniversare originală. De ani de zile el este în serviciul Crucii Roşii şi transportă bolnavi din regiunile pustii ale polului nord la spitalele din oraşe. Nu de mult a adus pe al 500-lea bolnav. Pentru a fi în mai strânsă legătură cu părţile izolate ale regiunilor polare, guvernul suedez a preferat să recurgă la aviaţie, care e mai sigură şi mai rapidă decât orice alt mijloc de transport pe apă sau pe uscat.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 1/1939. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 10. Tip. şi Edit. „C. E". Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Tip. şi Edit. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu, 116. Bucureşti IV.

Aprobat de Cenzura Corpului II Armată, Bucureşti

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Paner de argint

Fpile 5622
Biblioteca Universităţii Iaşi
2 AUG. 1941

Un băieţaş făcuse un vapor mic, şi voia să-l facă să plutească pe lac într'o zi când vântul bătea destul de tare. Briza umflă numaidecât pânzele, dar în loc să-l facă să înainteze, dădu vaporaşul peste cap şi îl făcu să cadă la fund. Tânărul proprietar rămase dus pe gânduri câteva clipe, apoi cu un ton de filosof zise: „Acesta e un vânt bun pentru zmeu", şi se duse în grabă să caute pe al său.

Calmul şi bunul simţ al acestui omuleţ sunt demne de imitat. Dacă aţi suferit o înfrângere într'o întreprindere oarecare, chiar împrejurările cari v'au provocat înfrângerea pot să vă asigure succesul pe altă cale. Nu staţi să plângeţi pentrucă vaporul vi s'a dus în fundul apei. Chiar vântul care l-a răsturnat vă va purta zmeul mai sus decât aţi nădăjduit vreodată.

The Sunday School Times

Să ne închipuim că Hristos ar reveni astăzi. Cum aţi începe să-I explicaţi atitudinea voastră faţă de cei pierduţi?

Se povesteşte că medicul unei nave se plimba liniştit de-a-lungul cheiului, când văzu o mare fierbere între mateloţi, cari erau ocupaţi cu corpul unui om pe care îl scosese din mare. Doctorul fu chemat numaidecât şi rugat să examineze corpul şi, dacă mai e necesar, să ajute pe salvatori. Corpul celui înnecat era întors cu faţa la pământ. Doctorul se aplecă şi puse degetul pe artera tâmplei, apoi ridicându-se alene, zise cu jumătate de voce: „Nicio nădejde; omul a murit". Corpul fu întors atunci cu faţa în sus. Privindu-l, doctorul recunoscu pe propriul său fiu. Acum era cu totul altceva. El se desbrăcă de haină, se aşează pe genunchi, şi o oră întreagă lucră cu acest corp neînsufleţit. Atitudinea lui era acum cu totul alta, când ştia cine este cel pierdut. Mă întreb dacă nu este o învăţătură pentru fiecare dintre noi în această povestire. Să ne închipuim că printre cei pierduţi ar fi cei iubiţi ai noştri, — tată, mamă, frate, soră, copil, prieten. N'am depune noi mai multe sforţări pentru ei? N'am fi noi gata să facem sacrificii mai mari?

Christian Observer

M'am dus să vizitez atelierul unui sculptor. L-am găsit tocmai lucrând la o statue folosindu-se uşor de dalta sa.

— De ce nu loveşti mai tare? l-am întrebat eu.

— O, aceasta ar distruge statuia; nu pot să fac altfel.

El îşi continuă lucrul mai departe, şi nu după mult timp oricine putea să admire opera sa.

Tot aşa şi Dumnezeu are sufletul vostru în mâna Sa pentru a-l modela şi desvolta, şi micile necazuri şi supărări ale vieţii sunt cele cari cizelează natura voastră morală. Dumnezeu lucrează prin lovituri mici, mici neajunsuri, mici necazuri, până ce ajungeţi o frumoasă privelişte pentru îngeri, şi chiar pentru oameni.

Un supraveghetor văzu venind la el într'o zi doi copii: o fetiţă care plângea şi un băiat care avea aerul mulţumit.

Fetiţa, cu inima sdrobită, venea să-i ceară sfatul pentru o greşeală mare pe care o săvârşise; băiatul venea să-i mulţumească pentru bunele sfaturi pe cari i le dăduse şi cari îl făceau drept şi fără vină, totdeauna mai bun decât această fetiţă!

Fetiţa îşi mărturisi păcatul, şi ceru iertare lui Dumnezeu cu lacrimi; băiatul, dimpotrivă, spuse că nu simte nicio vină asupra conştiinţei sale.

— Du-te, zise el fetiţei, şi caută o piatră mare, cea mai mare piatră pe care o vei putea ridica, şi adu-o aici .... Tu, zise el băiatului, du-te şi strânge pietricele, câte vei putea pune în traista aceasta.

Peste puţin timp reveniră, — fata cu o piatră mare şi băiatul cu pietricelele sale.

— Foarte bine! Acum, zise supraveghetorul, după ce le-aţi examinat, luaţi şi duceţi toate aceste pietre în locurile de unde le-aţi strâns.

Prima găsi uşor locul de unde luase piatra cea mare şi o puse acolo. Cel de al doilea, dimpotrivă, nu putu să găsească toate locurile de unde luase pietricelele sale, şi se întoarse înapoi cu traista aproape tot aşa de plină ca şi mai înainte.

— Vedeţi? Tot aşa stau lucrurile şi cu păcatele. Tu, se adresă el fetiţei, sufereai nespus de mult din pricina păcatului tău cel mare. Ti-era ruşine de el, şi în umilinţă ai cerut iertare, pe care ai şi primit-o .... Tu, zise el băiatului, păcătueşti în fiecare zi .... şi nu-ţi aduci aminte de aceste păcate obişnuite, nu te pocăeşti de ele, şi, arătând cu degetul pe cei cari păcătuesc, te afunzi tot mai mult în rău .... Scumpi copii, zise supraveghetorul cu inima mişcată de emoţie, noi toţi suntem nişte bieţi păcătoşi, şi toţi trebue să mergem la Isus, care iartă şi dă putere pentru a birui răul!

Coperta: La păşune

Ne uităm uşor greşelile, când sunt cunoscute numai de noi

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicaţiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secţ. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Biblia

«Regele Carol al II-lea»

Intre faptele şi reformele mari, pornite din voinţa şi iniţiativa Majestăţii Sale Regelui Carol al II-lea — fapte şi reforme menite să contribue la transformarea, prefacerea şi prosperitatea poporului nostru românesc, cea mai de seamă pe tărâmul spiritual, este Biblia. Biblia „Regele Carol al II-lea", tradusă într'un limbaj curat românesc, cu scopul de a fi pusă în mâna poporului, constitue cel mai mare dar oferit de un Suveran ţării Sale. Pe bună dreptate s'au exprimat erudiţii traducători, pr. Vasile Radu şi Gala Galaction, în prefaţa nouei versiuni a Bibliei: **„Cu Biblia de azi, dăruiţi un dar cu adevărat regesc ...."**

Toate celelalte străduinţi pentru mai bine, izvorîte din dragoste pentru poporul românesc, poate nu şi-ar fi ajuns în totul adevărata lor ţintă fără Biblie, fără această pâine sufletească. Ar fi lipsit factorul cel mai de seamă, adevăratul ferment care poate ajuta oamenilor să devină mai credincioşi, mai cinstiţi, mai leali şi mai buni cetăţeni ai ţării acesteia în care ne petrecem această vieaţă şi demni pentru împărăţia viitoare a lui Hristos, moştenirea celor sfinţi.

Nu se putea în alt fel! Un dar ce a purces de la un Rege, trebuia să fie aşa de mare, aşa de valoros, aşa de folositor, în raport cu dragostea Sa nemărginită faţă de un popor pentru binele căruia trăieşte şi se jertfeşte. De multe decenii istoria nu a mai înregistrat în paginile ei o faptă similară. Sufletul poporului român era însetat ca şi un ogor în timp de vară, uscat de arşiţă şi care aşteaptă roua dumnezeiască, binefăcătoare să poată picura din paginile Sfintei Scripturi. Acest lucru este arătat mai departe în prefaţa nouei traduceri: **„.... Cu atât mai mare cuvânt simţim astăzi cu toţii că Sf. Scriptură trebue să-şi îndeplinească la noi rodnica ei menire şi să pătrundă ca o reţea de apă vie ogoarele inimii şi ale literaturii româneşti.**

„Aţi hotărît, Majestate, ca între atâtea cărţi pe cari fundaţiile regale le pun la îndemâna cetitorilor români, să fie — ca Operă Eternă şi ca Prima Carte din lume— şi Sfânta Scriptură. Înţelegem prea bine că ‚Regele Culturii' nu putea să lase afară din amfiteatrul său cultural blocul Sfintei Scripturi, cel ce, cu altă latură a lui, formează perete în biserica străbună. Aşteptăm cu bucurie acest dar august, dăruit neamului nostru şi menit să se răspândească şi în colibe şi în palate, şi pe mesele cărturarilor şi pe pupitrele studenţilor şi printre iubitorii cucerniciei şi printre căutătorii poeziei".

Mânaţi de aceste îndemnuri vrednice de primit, toţi Românii doritori de bine şi cari voiesc să ţină pasul cu reformele şi progresele ţării noastre sub conducerea înţeleaptă a Majestăţii Sale Regelui Carol al II-lea, sunt datori să contribue ca Biblia să ajungă în toate colţurile ţării, în toate straturile sociale, în bordeiul săracului, la vatra ţăranului şi în palatul bogatului. Cu multe secole înainte, Isus Hristos, întemeietorul creştinismului, care venise din cer să aducă pacea între oameni, să le arate adevăratul drum spre împărăţia cerului şi să Se jertfească pentru mântuirea neamului omenesc, a recomandat studiul Sfintelor Scripturi: „Voi cercetaţi Scripturile, căci socotiţi că în ele aveţi vieaţă veşnică. Si tocmai ele sunt care mărturisesc despre Mine". Ioan 5, 39.

Biblia este asemenea torentului de munte, alimentat de izvoare sigure, şi a căror apă rece şi limpede sare din stâncă în stâncă răcorind pe călătorul obosit, însetat şi întristat.

Biblia este o carte unică în felul ei. Învăţăturile ei sunt de mare valoare, în toate împrejurările vieţii, pentru toate vârstele şi clasele sociale; în timp de suferinţă, de boală, de necazuri, pentru cei mici ca şi pentru cei mari, pentru cei tineri ca şi pentru cei bătrâni, pentru bogaţi ca şi pentru săraci, ea aduce mângâiere şi nădejde şi îndreaptă privirea muritorului către o răsplătire mai bună. La toţi deopotrivă le descopere iubirea cea mare a lui Dumnezeu.

Fiii unui popor lipsit de Biblie ar fi ca şi un vas lipsit de cârmă, aruncat încoace şi încolo de valuri şi dus de vânt, şi ca şi un marinar lipsit de busolă, neştiind încotro să-şi îndrepte corăbioara vieţii lui. Înţeleptul de pe vremuri, Solomon, a zis: „Fără de descoperirea lui Dumnezeu un popor se sălbăticeşte, însă fericit este cel ce păzeşte legea".

Un autor, referindu-se la conţinutul Bibliei, se exprimă în felul următor: „Prin bogăţia stilului şi subiectelor ei, Biblia are în sine ceva, care interesează pe orice suflet şi care mişcă orice inimă. In paginile ei găsim istoria cea mai veche, cea mai de crezare biografie a vieţii, principii de cârmuire pentru conducerea statelor, pentru conducerea căminului, — principii pe cari înţelepciunea omenească niciodată nu le-a putut enunţa. Ea cuprinde filosofia cea mai adâncă, poezia cea mai dulce, cea mai simţită şi mai mişcătoare. Scrierile Bibliei considerate ca atare, sunt de o valoare de nemăsurat, mult mai mare decât lucrările oricărui autor român; şi ele au o sferă infinit de largă şi o valoare de asemenea cu mult mai mare când sunt privite din punct de vedere al legăturilor lor faţă de marea idee centrală. Privit în lumina acestei idei, fiecare subiect are o nouă însemnătate. In adevărurile arătate în chipul cel mai simplu se cuprind principii atât de înalte ca şi cerurile şi tot atât de vaste ca şi veşnicia".

Iată câteva învăţături practice pentru vieaţă pe cari le dăm din noua traducere a Bibliei: „Drept aceea, omorîţi mădularele voastre ale omului pământesc: desfrânarea, necurăţia, patima, pofta rea şi sgârcenia, care este o închinare la idoli. Pentru unele ca acestea se porneşte mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Acum deci lepădaţi şi voi toate acestea: mânia, iuţimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de ruşine, din gura voastră. Nu vă minţiţi unul pe altul fiindcă v'aţi desbrăcat de omul cel vechi dimpreună cu faptele lui şi v'aţi îmbrăcat cu cel nou, care se înnoieşte spre deplină cunoştinţă după chipul celui ce l-a zidit. Imbrăcaţi-vă dar ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, cu milostivirile îndurării, cu dreptate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Ingăduindu-vă unul pe altul şi iertând unul altuia, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum şi Hristos v'a iertat vouă, aşişderea iertaţi şi voi. Iar peste toate acestea îmbrăcaţi-vă cu iubire, care este legătura desăvârşirii.

„Pentru aceea, lepădând minciuna, grăiţi adevărul fiecare cu aproapele său, că unul altuia suntem mădulare. La mânie, nu păcătuiţi. Soarele să nu apună peste întărâtarea voastră. Nici nu daţi prilej diavolului. Cine a furat să nu mai fure, ci mai vârtos să se ostenească lucrând cu mâinile lui lucru cinstit, ca să aibe să dea celui ce n'are. Din gura voastră să nu iasă niciun cuvânt rău, ci numai care este bun, spre clădire, unde e nevoie..... Orice amărăciune şi supărare şi mânie şi izbucnire şi defăimare să piară dela voi, împreună cu orice răutate. Ci fiţi buni între voi şi milostivi, iertând unul altuia precum şi Dumnezeu v'a iertat vouă în Hristos". Col. 3, 5—10. 12—14; Efes. 4, 25—32.

Nici nu există alte învăţături mai frumoase şi mai folositoare pentru un popor, ca învăţăturile Bibliei. Cei cu răspunderea pe tărâmul spiritual au cuvenita îndatorire să încurajeze pe toţi cei cari citesc Biblia, s'o citească şi mai departe; iar pe cei cari nu au început încă s'o citească să-i îndemne să şi-o procure şi s'o studieze. Numai în felul acesta poporul românesc va progresa şi va putea sta alături de alte popoare înaintate în cultură şi civilizaţie, cari cu multe sute de ani înainte au răspândit Biblia şi au îndemnat poporul să trăiască după preceptele ei sfinte şi nobile.

Faptul că Suveranul ţării noastre s'a interesat de aproape de traducerea Bibliei şi de răspândirea ei în poporul românesc, contribue la împlinirea unei profeţii rostită cu multe veacuri în urmă de Isus, Mântuitorul neamului omenesc: „Si se va propovădui această Evanghelie a Impărăţiei în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfârşitul". Mat. 24, 14.

„Amicul Tinerimii", care şi-a luat ca deviză să îndrumeze mintea şi sufletul tineretului spre acest izvor de vieaţă şi fericire — Biblia — salută cu nespusă bucurie apariţia acestei opere monumentale, care însemnează începutul unei ere noui în istoria culturii şi civilizaţiei poporului nostru.

M. Manea

Biblia este pentru vieaţa unui popor aceea ce este farul pentru siguranţa corăbiei pe vreme de furtună în timpul nopţii.

Suprema jertfă

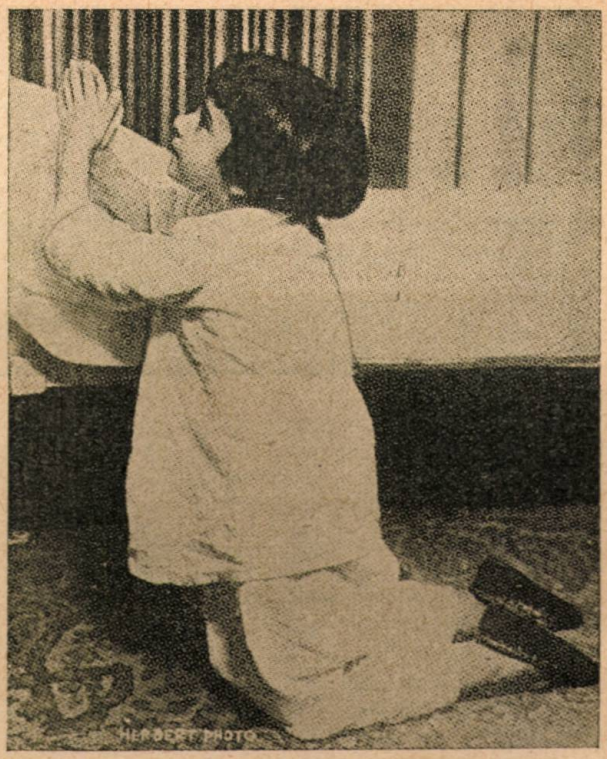

Părinţii nu trebue să afle odihnă până ce copilul n'a ajuns să recunoască pe Isus ca Mântuitor.

Un cunoscut scriitor, care a publicat lucrări de valoare cu privire la creşterea copiilor, a rostit între altele şi următorul mare adevăr, care ar trebui să dea mult de gândit părinţilor şi educatorilor. El zice:

„Copiii, cari la vârsta de opt ani nu şi-au format obiceiul de a veni regulat la adunările religioase, şi cari la vârsta de şasesprezece ani încă nu figurează ca membrii ai Bisericii, riscă să rămână întreaga lor vieaţă departe de Biserica lui Hristos, sau numai prea puţin interesaţi în chestiuni religioase".

Părinţii ar trebui să aibă mare grijă de creşterea spirituală a copiilor lor. Dumnezeu a pus pe umerii lor această sarcină şi ei nu pot să o neglijeze sau să o desconsidere, căci Dumnezeu îi va face răspunzători de ea. Ei ar trebui să depună toate sforţările şi să-şi facă toată datoria, întrebuinţând toate metodele bune recomandate în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a îndruma pe copii de mici în căile Domnului, asigurându-le mântuirea. Pentru ca obosele lor în această privinţă să fie încoronate cu succesul dorit, ei ar trebui **să postească şi să se roage mult** către Cel Atotputernic; El poate să-i ajute în tot ceea ce ei nu pot face, dându-le bucuria şi fericirea de a vedea pe copiii lor mântuiţi.

Citâm câteva cuvinte inspirate de Dumnezeu, cari sunt atât de însemnate, încât ar trebui mereu amintite, precum urmează:

„Părinţilor, datoria voastră este **să stăruiţi de copiii voştri să fie** ascultători şi **să faceţi tot ce puteţi** pentru a le ajuta să înfrângă patimele şi înclinaţiile lor păcătoase....

„Părinţilor, dacă vreţi să vă mântuiţi copiii, trebue să-i depărtaţi de lume şi de tovărăşia copiilor netemători de Dumnezeu; căci dacă le îngăduiţi să aibă de a face cu camarazi răi, nu-i puteţi împiedeca să se împărtăşească de nelegiuirea lor şi să se strice. E datoria voastră cea mai solemnă, să priveghiaţi asupra copiilor voştri şi să le alegeţi chiar şi tovărăşia....

„După ce v'aţi făcut datoria faţă de copiii voştri, aduceţi-i în rugăciune la Dumnezeu şi rugaţi-L să vă ajute. Spuneţi-I că v'aţi făcut partea şi rugaţi-L apoi în credinţă să-Si facă partea Lui, să facă partea aceea pe care voi nu o puteţi face. Rugaţi pe Dumnezeu să îmblânzească pornirile copiilor voştri. Rugaţi-L ca prin Duhul Lui să-i facă blânzi şi supuşi. Atotputernicul va asculta şi va împlini rugăciunile voastre".

Că Dumnezeu ascultă rugăciunile fierbinţi ale părinţilor pentru copiii lor, este un fapt de neţăgăduit, care se poate vedea din următorul caz ce poate servi ca exemplu:

Intr'o seară, un tânăr se duse la biroul tatălui său. Tatăl nu era acolo; odaia era goală. A aşteptat un timp, apoi privind în camera alăturată a cărei uşă era întredeschisă, a zărit pe tatăl său în picioare la fereastră, privind spre oraşul de afară. Curând însă, tatăl îngenunche şi începu să se roage. Fiul ascultă cu atenţie, şi iată ce auzi:

„Tată, aş vrea să-Ti vorbesc puţin înainte de a merge acasă la măicuţa, care mă aşteaptă, şi la fiii mei, cari, cred că sunt cu ea. Pentru aceşti copii cer sfat şi înţelepciune dela Tine. Ei s'au depărtat de noi şi de obiceiurile în cari i-am crescut. Tu cunoşti toate luptele, păcatele şi greşelile din propria-mi vieaţă. Stii, cât ai suferit Tu din cauza lor, şi ştii şi ce a trebuit să plătesc eu pentru ele; dar când Te-am găsit pe Tine, am descoperit vieaţa cu minunatele ei binecuvântări.

„Eu nu Ti-am ascuns nimic. Cunoşti caracterul mânios şi violent pe care a trebuit să-l biruesc. Stii poftele apetitului cari ardeau în mine, şi cunoşti şi patimele cari căutau să mă stăpânească. Tu ai cetit paginile vieţii mele, ca pe ale unei cărţi, nimic nu Ti-a rămas ascuns: şi totuşi, Tu eşti prietenul meu....

„Acum viu înaintea Ta cu marea noastră bucurie, dar totodată şi marea noastră durere: viu cu copiii noştri. Noi îi iubim; uneori

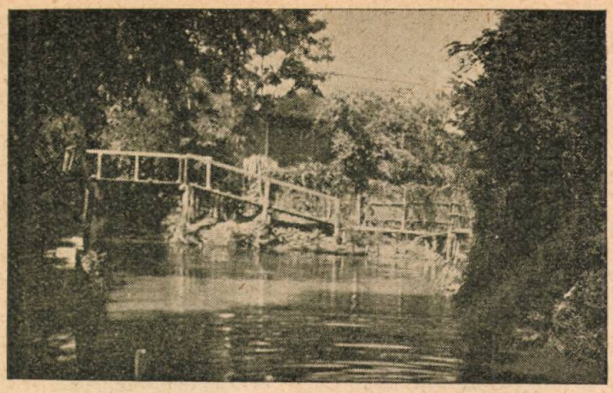

Vedere din Vâlcov

cred că îi iubim aşa, cum ne-ai iubit Tu pe noi. Sângele nostru curge prin vinele lor. Ei trebue să fie, sau bucuria, sau desnădejdea noastră. In ei, noi trăim, sau murim. Pentru ei ne rugăm, şi pentru ei am dori să facem orice sacrificiu şi să suferim orice. Am suferi cu mare bucurie, pentrucă îi iubim mult.

„Acum, Tată, iată problema pe care o aduc înaintea Ta din partea mamei noastre şi din partea mea: ce să facem, pentru a întoarce pe băieţi la Tine şi pentru a-i conduce pe calea Ta? Care-i preţul pe care trebue să-l plătim pentru acest privilegiu nepreţuit, de a fi tată şi mamă? Ce sacrificiu trebue să facem pentru a-i aduce pe copii aproape de Tine, aşa ca ei să înveţe să Te iubească? Ce preţ de răscumpărare trebue să plătim lumii, pentru a dovedi marea iubire pe care o avem pentru ei? Vieaţa îndestulată pe care o duc ei, nu cumva vatămă fineţea firii lor? Atunci, Tată, Te rog, ia dela noi tot ce avem şi lasă-ne săraci de tot. Dacă mândria le strică, atunci, o, Tată, fă-ne umili în felul voit de Tine. Poate n'au avut destule suferinţe, cari să-i facă să vadă lumina strălucitoare de pe calea vieţii. Atunci, dă-le suferinţele necesare pentru ca să ajungă să vadă. Poate că ei trebue să cunoască puterea care vine în urma luptei pentru câştigarea pâinii. Atunci, o, Tatăl meu, dă-le această luptă!

„Poate au fost prea mult protejaţi sau sprijiniţi. Poate că în şcoala vieţii ei trebue să întâmpine boală sau moarte. Ei sunt pe cale greşită. Sfârşitul nu poate aduce acel triumf al iubirii pe care-l găsim servindu-Ti Tie. Ei trebue întorşi cu orice preţ, nu ca pedeapsă, ci ca o binecuvântare. Poate că eu i-am neglijat uneori. In afară de ceea ce trebue să plătească ei înşişi, lasă-mă şi pe mine să plătesc preţul pentru această neglijenţă, oricare ar fi el. Dacă preţul e boală sau accident, lasă-mă să le sufer, pentru ca să-i câştig pentru Tine. Dacă trebue să fie moarte, lasă-mă să gust şi aceasta. Si moartea — oare de ce să mă tem de moarte? Nu eşti Tu în ea, în jurul ei şi deasupra ei, pentru ca să mergi cu mine ori unde? Oare, Isus nu Si-a dat vieaţa pentru prietenii şi pentru vrăjmaşii Săi? Si, oare, eu să nu-mi dau bucuros vieaţa pentru proprii mei fii? Tată, Tu cunoşti inima mea! Eu Te iubesc! Tu ştii că Te iubesc! Dacă e nevoie, dă-mi acest privilegiu, Tată bun, să-mi dau vieaţa pentru copiii mei. Vieaţa mea o pot da atât de uşor, dacă prin aceasta copiii mei ar învăţa că a servi Tie e cea mai înaltă fericire şi cea mai mare bucurie".

Fiul n'a ascultat mai departe. El ieşi încet şi fugi acasă. Povesti mai târziu şi cum a fost ascultată rugăciunea aceasta:

„In seara aceea am rugat pe fratele meu să mergem mai de vreme la culcare. Când eram singuri, i-am povestit tot ce văzusem şi auzisem, şi felul cum tatăl nostru se rugase spunând că e gata să-şi dea vieaţa pentru noi, după cum Domnul Isus Si-a dat-o pentru lume. Fratele meu era cu doi ani mai tânăr decât mine. El a înlănţuit braţele în jurul gâtului meu şi a plâns. Am vorbit mult timp împreună, apoi am îngenunchiat şi ne-am rugat. Am vorbit cu Dumnezeu, aşa cum vorbise şi tata, şi I-am spus că suntem gata să facem orice sacrificiu, să mergem cu El ori unde ne va conduce El, şi că dorim să creştem pentru ca părinţii noştri să se poată mândri cu noi, aşa cum noi ne mândrim cu ei. Atunci am înţeles ce lucru minunat era acest sacrificiu pe care tata era gata să-l facă pentru noi — să-şi dea vieaţa pentru fiii săi".

Părinţilor, **rugaţi-vă mult, postiţi şi lucraţi fără oboseală** pentru copilaşii voştri neascultători. Indrumaţi-i pe calea cea bună care duce la mântuire. Incepeţi atunci când ei sunt încă tineri, când pot fi încă uşor modelaţi şi când înclinaţiile rele pot fi biruite. Să nu pierdeţi niciodată răbdarea dacă rezultatele aşteptate întârziază de a se produce, căci — în cele din urmă — ele vor sosi negreşit. Atunci, când copiii voştri se vor întoarce din toată inima la Domnul, voi vă veţi bucura mult şi vă veţi simţi fericiţi.

David M. Făurescu

Când soarele străluceşte puneţi deoparte ceva din entuziasmul vostru pentru o zi ploioasă.

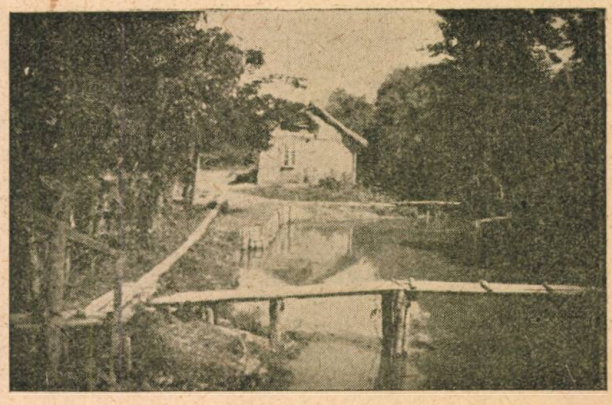

O „stradă" din Vâlcov

O educaţie creştină

O educaţie fără religie este nu numai incompletă, dar şi primejdioasă, atât pentru cel ce o are, cât şi pentru societatea în care trăieşte.

Problema educaţiei este una dintre cele mai importante cari preocupă astăzi pe oameni, chiar dacă în publicaţii ocupă un loc atât de modest, dacă totuşi se aminteşte ceva. Intr'adevăr, educaţia copiilor exercită aşupra destinelor unui popor o influenţă despre care niciodată nu se va putea spune că s'a vorbit prea mult. Cetăţenii unei ţări sunt totdeauna imaginea exactă a ceea ce au fost în copilărie şi a îndrumărilor cari le-au fost date în tinereţe.

Cârmuirile, oricari ar fi ele, se ocupă de această chestiune atât de importantă. Nu numai că s'au depus eforturi pentru ca copilul să primească în cămin şi înainte de a merge la şcoală, îndrumări cari-l vor ajuta în desvoltarea sa, dar şi în ce priveşte învăţământul propriu zis care se dă în şcoală s'a realizat progrese uimitoare atât în metodele de învăţământ cât şi în mijloacele puse la dispoziţia copilului. Educatori celebri s'au ocupat cu această problemă, aducând rezultatele cercetărilor lor neobosite şi ale observaţiilor lor îndelungate. De aceea se dă o atenţie deosebită în ce priveşte alegerea şi pregătirea personalului didactic — dar cât mai este de făcut în acest domeniu! — şi copilul, este şi el obiectul multor îmbunătăţiri, scopul însuşi al educaţiei a ieşit în evidenţă cu mai multă claritate şi preciziune ca înainte şi însfârşit mediul în care se predă învăţământul a fost în general foarte mult schimbat, mai ales în ce priveşte igiena.

Toate aceste progrese realizate au adus ele în ţările noastre rezultatele aşteptate, sau trebue să deplângem mai mult ca niciodată nivelul moral, intelectual şi fizic cu mult inferior nivelului la care ne aşteptam? Dar vai! trebue să constatăm că educaţia copiilor a progresat într'o direcţie pentru ca în altă direcţie să dea înapoi şi că desvoltarea facultăţilor fizice şi mintale a primit atenţia pe care o merită în măsura în care facultăţile morale şi spirituale au fost aproape cu totul neglijate. Din punct de vedere strict intelectual, noi suntem aproape siguri că metodele aplicate sunt cu mult superioare tuturor celor din trecut şi ne apropiem simţitor de perfecţiune, mai ales dacă ne gândim la contribuţia fericită a ştiinţei tehnicei, dar cultura intelectuală cu care ne mândrim, — şi pe bună dreptate, — nu este decât o parte din educaţie. Inteligenţa şi învăţătura nu sunt totul în viaţa cuiva. Dimpotrivă, despărţite, adică desvoltate aparte de toate celelalte facultăţi, ele fac din om o fiinţă îngâmfată, plină de ea însăşi, dar cu totul neînstare de a deslega marile probleme pe cari le întâmpină în viaţă. Găseşti totdeauna destui oameni inteligenţi şi cu un spirit cultivat, dar sunt prea puţini aceia cari să aibă caracter, personalitate, tact, hotărîre, bunătate, într'un cuvânt cari să aibă calităţile cari scot la lumină mai mult caracterul decât inteligenţa.

Uriaşi în ce priveşte învăţătura, tinerii de astăzi sunt pitici în ce priveşte morala. Si e un spectacol demn de plâns eşecul total al metodelor de educaţie prin cari s'a crezut că se poate acoperi lipsa principiilor morale şi religioase. S'a înlocuit adevăratele virtuţi morale cu facultăţile strict intelectuale şi mai ales cu memoria. Ceea ce se caută să se facă nu sunt oameni cari să cugete ei înşişi, cari să nu se lase nici cumpăraţi nici vânduţi, într'un cuvânt caractere, ci eruduţi cari, ca şi nişte plăci de gramofon, au înregistrat o anumită cantitate de cunoştinţe şi cari sunt lipsiţi de puterea de discernământ pentru a şti să le folosească în mod luminat. Invăţătura nu este educaţie. Din cauză că le-a confundat, societatea noastră ne oferă astăzi tabloul oamenilor desechilibraţi, având unele facultăţi desvoltate peste măsură în defavoarea altor facultăţi, cum sunt cele ale inimii, cari sunt cu desăvârşire lăsate în părăsire. Savanţi pot fi foarte mulţi, dar oamenii în adevăratul înţeles al cuvântului, au devenit foarte rari.

Educaţia trebue să urmărească desvoltarea armonioasă a tuturor facultăţilor noastre: spiritul, sufletul şi corpul. Orice sistem de educaţie care se ocupă numai cu anumite facultăţi în defavoarea altora este incomplet. Formarea caracterului, care pune pe primul plan facultăţile spirituale, nu trebue să fie neglijată nici în profitul educaţiei fizice şi nici în profitul culturii intelectuale. Un copil care se dedică sportului nu trebue să fie împiedecat dela cele ale spiritului şi viceversa. Inainte de orice trebue să se caute armonia şi trebue să se dea atenţia cuvenită tuturor părţilor cari alcătuesc fiinţa omenească. Dar în mod deosebit nu trebue să se neglijeze facultăţile spiritului şi ale

(Urmare la pag. 10).

Aproape

Sunt multe lucruri în viaţă despre cari s'ar putea spune că, atunci când sunt **aproape** făcute, nu sunt făcute deloc. Un călător sosește la gară **aproape** la timp, adică cu o clipă mai târziu după plecarea trenului. Un tânăr **aproape** a reușit la un examen, adică nu i-a trebuit mult până să reușească, dar a căzut. Intrebaţi publicul care iese dela un concert ce crede despre un artist care a cântat **aproape** cum trebue. Vi se va răspunde fără șovăire: „Cântă absolut fals. Un general care **aproape** a câștigat o bătălie, a pierdut-o la fel.

Aproape, este mărturisirea înfrângerii cu nădejdea biruinţei păstrată până la sfârșit. Când este vorba de împrejurări curente din viaţă, răul mai poate fi uneori îndreptat: călătorul care a întârziat poate să ia trenul următor; o voce falsă poate să fie corijată; generalul sau jucătorul nenorocos poate să mai nădăjduiască la o revanșă. Dar sunt ocazii în cari **aproape** este ireparabil. In chestiunile în cari e vorba de viaţă și de moarte, nu există **cam** sau **aproape.** Atunci nu mai există decât două categorii: cei cari sunt vii și cei cari sunt morţi. In urma unui naufragiu, vaporul de salvare vine în ajutorul celor cari sunt în primejdie să piară în valuri; dar el nu poate să salveze pe niciunul dintre naufragiaţi, cu toate că a sosit **aproape** la timp la locul nenorocirii. Un chirurg face o operaţie primejdioasă, și a doua zi i se anunţă moartea bolnavului. Operaţia **aproape** a reușit, adică nu i-a trebuit mult până să reușească.

La 5 Septembrie, 1870, unsprezece persoane au plecat din Chamonix pentru a face o ascensiune pe Mont Blanc. A doua zi, după ce părăsise vârful, fură cuprinși de un vârtej de zăpadă și pierdură drumul. Rătăciţi pe gheţar, orbiţi de viscolul puternic, rebegiţi de frig, împiedecaţi de crăpături uriașe, ei căutară drumul în zadar .... Noaptea veni. Biruiţi de oboseală și de frig, ei se refugiară într'o peșteră de zăpadă, unde își dădură sufletul unul după altul. Câteva zile mai târziu li s'a găsit cadavrele, și s'a constatat în ace-

Conș

de Victor Hugo

Mustrat fiind, și'n urmă de Domnul izgonit,
Cain, din a Sa faţă, nespus de îngrozit,
Cu-ai săi, ce-aveau veșminte din piei de animale,
Fugit-a împreună și s'a oprit din cale
La poala unui munte, pe-un șes, în fapt de seară.
Soţia și copiii, trudiţi din cale-afară,
I-au zis: „Acum e bine să ne culcăm, părinte!"
Cain rămase însă tot treaz ca mai 'nainte.
Dar ridicându-și capul spre ceru-albastru 'nchis,
Văzu în întunerec un ochiu enorm, deschis,
Cu agera-i privire spre dânsul îndreptată.
— „Sunt prea aproape", zise cu vocea tremurată.
Si deșteptându-și fiii din somn și pe soţie,
Porni cu ei departe, pe drum de pribegie.
Treizeci de nopţi și zile a mers fără 'ncetare:
Tăcut, cuprins de teamă la ori și ce mișcare
Si fără să-și întoarcă 'napoi privirea sa.
La ţărmul mării însă, trudit opritu-s'a,
In ţara care 'n urmă Asur a fost numită.
— „Să ne oprim, căci lumea aicea e sfârșită,
„Iar adăpostu-acesta e sigur", el le-a zis.
Dar când a vrut să șadă, același ochiu deschis
Era pe cer de-asupră-i, privindu-l mustrător.
El tresări atuncea, străpuns de un fior
Si fiilor le spuse: „Aș vrea să mă ascund!"
Iar ei priveau la dânsul înfiorați profund.
Cain vorbi cu Iabel, — stăpân peste acei
Ce locuesc deșertul în corturi mari de piei:
— „Un cort cu pânză deasă întindeţi peste mine!"
Când pânza peste dânsul a fost întinsă bine
Si de pământ în urmă cu greutăţi fixată:
— „Tot vezi și-acuma ochiul?", l-a întrebat mirată

lași timp că dacă ar fi mai înaintat câțiva pași, ar fi găsit drumul.

Să fii așa de aproape de mântuire și să n'o iei în seamă! Să fii așa de aproape de viață și să mori!.... Nu le lipsea aproape nimic până să fie pe calea cea bună și totuși, acest **aproape nimic** era totul.

Poate că nu-ți lipsește aproape nimic pentru a fi mântuit, aproape nimic pentru a fi copil al lui Dumnezeu, dar acest aproape nimic, este depărtarea între voi și mântuire; este deosebirea care există între dorința de a fi mântuit și faptul de a fi, între bunele dispoziții și primirea mântuirii; numai cei câțiva pași au despărțit pentru totdeauna pe cele unsprezece victime de calea mântuitoare. Aceasta este trecerea pe care trebue s'o facă cineva spre a ajunge la viață.

Ori, Dumnezeu numește această trecere o naștere din nou. Nu există decât o singură cale prin care se poate intra în împărăția lui Dumnezeu, și aceasta este nașterea din nou. Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3, 3). Atâta timp cât n'ați trecut prin această naștere din nou, se poate să fiți aproape mântuiți, dar sunteți încă în mod sigur pierduți.

Ceea ce vă trebue nu sunt dorințele bune, ci o viață; nu eforturi, ci un Mântuitor; mântuirea nu vine dela voi, nici din deprinderile voastre religioase, ci dela Dumnezeu. Dumnezeu o dă prin Isus Hristos. Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. 1 Ioan 5, 11.

Speranța Noastră

tiința

Tila, fetița blondă, frumoasă ca un crin.
— „Mă urmărește 'ntruna", răspunsu-i-a Cain.
Iabal, — stăpânul celor ce trec cântând prin sat
Cu trâmbițe, și-asemeni pe tobe 'ntruna bat, —
Strigă: „Eu alunga-voiu privirea blestemată!"
Cu zid de bronz pe Cain l-a 'nconjurat îndată;
Dar ochiul, de departe, tot mustrător privea.
Enoh le-a zis: „Mai bine un turn vom ridica,
„Să nu se poată nimeni apropia de el;
„Vom face o cetate în jurul lui, la fel
„Puternică și mare, cum n'a mai fost 'nainte!"
Tubal-Cain cel meșter, fierarilor părinte,
Curând clădi cetatea enormă, solitară.
In loc de corturi, ziduri de piatră se 'nălțară
Cu drugi de fier puternici legate între ele,
De par'că erau scoase din iad de duhuri rele.
Gigantice, înalte cât munții de granit,
Era cu umbre șesul de ele-acoperit.
Cu litere gravate de-asupra porți-au scris:
„Lui Dumnezeu să intre aici, e interzis".
Apoi l-au pus pe Cain în turnul colosal.....
Si el rămase-acolo întunecat și pal.
Fetița blondă zise: „Părinte, a pătruns?"
— „Nu l-a oprit nici turnul", Cain a dat răspuns.
— „Aș vrea să stau de-acuma doar singur sub pământ.
„Ca cei închiși de-apururi în tainicul mormânt;
„Să nu mai văd pe nimeni, de nimenea văzut!"
O groapă îi săpară, așa cum a cerut.
Iar el se duse singur sub bolta 'ntunecată
Si ostenit, în umbră s'a așezat îndată.
Dar când fu 'nchisă groapa de tot de-asupra sa,
Același ochiu din besnă pe Cain îl privea.

Trd. Ion Bătrâna Voivodeni

Cartea lui Dumnezeu

zice episcopul W. E. Anderson, este:

Descoperirea lui Dumnezeu
Inspiratoarea sufletului omenesc
Busola vieții
Mângâietoarea celor întristați
Izvorul vieții
Manualul de morală
Distrugătoarea păcatului
Invingătoarea morții
Forța celor slabi
Adversara
Dușmana superstiției
Prietena științei
Podoabă și perlă a literaturii
Legiuitoare și Lumină a popoarelor
Carte a oricărei libertăți adevărate
Izvor de propășire națională

(Urmare dela pag. 7).

inimii. Se va ajunge la folosirea metodelor celor mai apropiate de ţinta care s'a propus a fi ajunsă.

Omenirea piere pentrucă a uitat aceste mari adevăruri. Omul a devenit sec şi aspru, fără simţ, de un egoism sălbatic. Spectacolul mizeriei din jurul lui trebuia să-l înveţe mai curând bunătatea. Dar din aceasta nu mai are nimic. Aceasta se datoreşte lipsurilor din educaţia sa, neglijenţei educatorilor, cari n'au căutat să hrănească decât inteligenţa, fără să se ocupe de inimă sau de suflet. Impărăteasa Eugenia (soţia lui Napoleon III), vrând să dea fiului său o educaţie completă, îl trimitea uneori să vadă pe săraci, pentru ca să-l facă să-şi dea seama de mizerie. „El trebue să cunoască, zicea ea, căminurile îngrozitoare fără aer şi fără pâine, unde fericirea este cu neputinţă. El nu poate să domnească, fără ca să fi văzut acestea".

Cel mai de seamă scop al educaţiei este de a forma caractere tari, drepte, bune, cari să lupte împotriva răului şi a cauzelor lui, străduindu-se să-l facă să dispară.

Dar imediat se pune marea problemă: adevărata educaţie se poate face fără Dumnezeu şi fără religie?

Răspundem **nu**, fără să şovăim. Nu există educaţie viabilă fără morală, nu există morală fără religie, şi nu există religie utilă fără Dumnezeu şi fără Biblie. Se vede deja de pe acum şi se va vedea mai târziu şi mai bine, rezultatele dezastruoase ale unei educaţii ateiste şi păgâneşti, în care copiii, bucurându-se de o educaţie fizică intensă — ceea ce în sine este un lucru bun — sunt lipsiţi de valorile tradiţionale religioase cari au creat civilizaţia noastră şi sunt duşi înapoi la concepţiile antice ale dreptului forţei, ale violenţei, ale adorării creaturii în locul Creatorului. Generaţia care se ridică este mai puţin pregătită ca să ia din mâinile celor vechi flacăra culturii. Ce va face ea? Nu ne putem imagina viitorul fără ca să nu ne îngrozim, şi creştinii trebue să se pregătească, dacă vor să reziste valului de necredinţă şi ură care creşte mereu. Alungarea lui Dumnezeu din societate însemnează o mare încurcătură, deslănţuirea forţelor brutale ale firii nerenăscute, şi întoarcerea la barbarie.

Prin căderea în păcat, omul a pierdut chipul lui Dumnezeu. Chipul acesta trebue restabilit în el. Lucrarea aceasta se săvârşeşte prin vieaţa lui Hristos în el; vieaţa aceasta este şi trebue să facă parte integrantă din educaţia creştină. Ea va învăţa pe om să cugete, să vorbească şi să lucreze în armonie cu voinţa lui Dumnezeu şi cu principiile scrise în Cuvântul Său. „Cunoştinţa lui Dumnezeu şi a lui Isus", a zis E. G. White, „oglindită în caracter, este tot ce poate fi mai de preţ pe pământul acesta şi în cer. Aceasta este treapta cea mai înaltă în educaţie, este cheia care deschide porţile cetăţii cereşti. Dorinţa lui Dumnezeu este ca toţi cei cari primesc pe Hristos să posede o astfel de educaţie".

Adevărata carte de educaţie creştină este Biblia. In ea se află toate principiile cari stau la baza unei vieţi echilibrate, sănătoase şi folositoare. Ea conţine o mulţime de exemple pe cari să le urmăm sau să ne ferim de ele, într'o formă înţeleasă de orice minte şi cari alcătuesc cele mai bune mijloace de educaţie. Noi n'am sfătuit în deajuns pe copiii noştri să mediteze şi să citească Sfânta Scriptură. E absolută nevoie de a-i conduce la această lectură şi de a reda povestirile din Biblie într'un mod viu şi real.

Familiarizat cu marile principii ale Bibliei, copilul va dobândi foarte repede elementele alcătuitoare ale unui caracter statornic şi va ajunge fără multă străduinţă să realizeze în faptă îndoita condiţie a unei vieţi fericite şi rodnice: iubirea de Dumnezeu şi iubirea de aproapele.

Religiunea trebue să ajungă acolo ca să facă să se nască iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, iar educaţia nu trebue să lupte împotriva acestei acţiuni, ci trebue s'o ajute şi s'o facă naturală; ea trebue să-i vină în ajutor, şi pe cât este posibil, s'o sporească. Ea trebue să contribue la învierea sentimentelor religioase şi să întipărească principiile umilinţei — principii cu adevărat creştine — de respect, îngăduinţă, dreptate şi milă.

A veni la Dumnezeu însemnează să ai totul. Dar să se vină într'un mod inteligent şi fără prejudecăţi, în toată libertatea. Lumea suferă din cauză că a scos pe Dumnezeu din preocupările ei de seamă şi îşi va găsi pacea şi tihna în măsura în care va aşeza pe Dumnezeu în locul care I se cuvine, adică în cel dintâi. Si aceasta trebue să înceapă întâi în cămin şi apoi în şcoală. Aceasta cere multe sacrificii, svârlirea sistemelor şi convingerilor adânc înrădăcinate în multe inimi, abţinerea dela o mulţime de obiceiuri periculoase; aceasta necesită primirea unor îndatoriri noui şi a unor noui metode, dar compensaţia este atât de mare, că nu trebue să ezităm nicio clipă. Programul alcătuit de Pavel în Coloseni 1, 28, desăvârşeşte pe orice om în Isus Hristos şi nu poate fi aplicat în afară de o educaţie care se inspiră din principiile evanghelice.

Acesta este de fapt programul pe care trebue să-l urmeze o educaţie demnă de acest nume: de a face pe oameni desăvârşiţi după modelul Celui mai desăvârşit om care a existat vreodată, Isus Hristos.

C. G.

Frumuseţile naturale încântă şi odihnesc privirile.

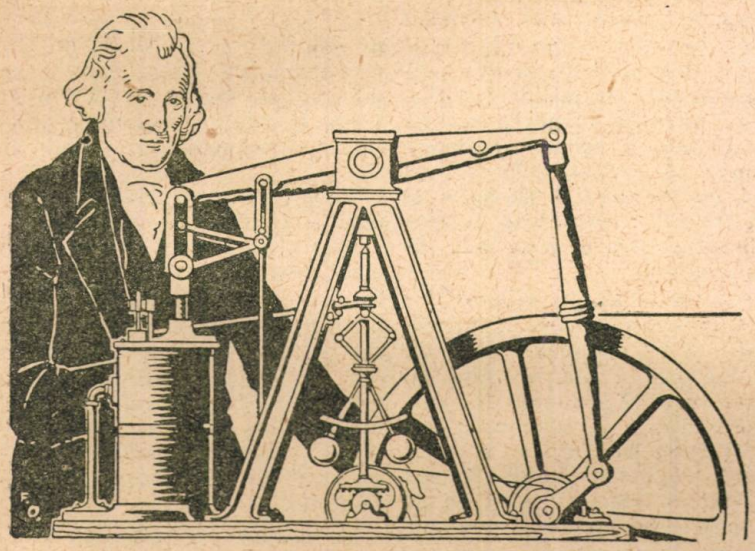

James Watt

Inventatorul maşinei cu vapori

Intr'o zi friguroasă de iarnă, un nobil englez era condus prin casa de nebuni din Paris. In timp ce privea pereţii din jurul lui, mizeria ce stăpânea aci făcu să se cutremure din toată fiinţa lui, când deodată auzi un ţipăt răguşit: „Nu sunt nebun! Nu sunt nebun! Am făcut o descoperire.... o descoperire...."

— Ce a descoperit? întreabă nobilul nerăbdător.

— O! răspunse călăuza, înălţând din umeri, ceva fără nicio importanţă. Ceva ce nici prin minte nu v'ar trece. Ci-că ar fi găsit el o întrebuinţare a vaporilor proveniţi din apă fiartă.... Când îl asculţi, mai, mai să te facă să crezi că cu ajutorul aburului ai putea să pui în mişcare corabia, caleaşca, şi multe alte minunăţii. A scris şi o carte despre lucrurile astea".

Convorbirea aceasta avea loc prin anul 1641.

Au trecut mai bine de o sută de ani dela întâmplarea aceasta pe care nobilul englez a găsit-o destul de interesantă ca să fie notată în jurnalul său de călătorie. Umbrele serii se lăsase încărcate de ceaţă deasă asupra oraşului Glasgow din Scoţia. Intr'o căsuţă sărăcăcioasă dela periferie sta la masă un ştrengar de băiat împreună cu bunica lui. Clipele se scurgeau mereu într'o tăcere apăsătoare, până când bunicuţa o întrerupse pe un ton ridicat:

— James Watt (cit. Gems Uat), ce să-ţi spun.... nici că mi-au mai văzut ochii un trântor mai mare ca tine! De-un ceas întreg taci ca un mut şi n'ai făcut nimic altceva decât ai luat ibricul de pe foc şi l-ai pus iarăşi, ţinând când o cană, când o lingură de argint deasupra aburului, uitându-te cum iese prin crăpătură, prinzându-l şi strângându-l sub formă de picături de apă caldă. Nu-ţi e ruşine să-ţi treci vremea cu prostii d'astea?

Omul din Paris trecuse drept nebun pentrucă se ocupase în deaproape cu miracolul apei transformate în aburi. Băieţaşul scoţian fusese numit trântor. Nebunia a dus la nimicire pe cel dintâi, iar trândăvia a dus la glorie pe cel de al doilea.

In atelierul de tâmplărie al tatălui său se spunea despre Jamie că are „o bogăţie la vârful degetelor", pentrucă el putea să mânuiască uneltele mai cu iscusinţă decât un mecanic dibaciu. Cu toate că era prea plăpând ca să se sbenguiască la joacă cu ceilalţi copii din vecinătate, cunoştinţa pe care o spicuise de prin cărţi în timp ce sta pe piatra de lângă vatra focului, unită cu dibăcia degetelor sale, l-a făcut în stare să-şi croiască propriul său drum. Dovadă era mica sa maşină electrică pe care o construise el însuşi şi cu care îşi speria prietenii, făcând să treacă prin ei curenţi electrici.

Atelierul tatălui său era pentru el un regat de neîntreruptă plăcere şi surpriză. Zilele erau totdeauna plăcute la bancul meseriaşului. Aci Jamie avea o mică forjă pe care o folosea la nevoie, şi găsea o mulţime de bucăţi de metal cari îi trebuiau pentru lucrările sale.

In casă se aflau mai multe portrete agăţate de pereţi. Unul înfăţişa chipul unui om simpatic cu perucă.

— Cine e ăsta?, întreabă Jamie.

— Sir Isaac Newton, băiete, — răspunse tatăl — unul dintre cei mai mari oameni ai noştri. Vino cu mine să-ţi arăt ceva.

Ducând pe Jamie în atelier, tatăl răscoli peste tot până dădu peste un tub cu câte o bucată de sticlă la fiecare capăt. „Un telescop", îi zicea el, şi spunea lui Jamie că stelele, soarele şi luna sunt mai mari decât se văd, mai mari chiar decât o lampă mare....

In nopţile liniştite de vară, un băieţaş sta ore întregi pe spate sub copacii încremeniţi în noapte, cu o ţeavă ciudată la ochi.

El ar fi trăit destul de fericit, cu toate că era foarte firav, cu cărţile sale de literatură, botanică, anatomie şi ştiinţe naturale, dacă mama sa, sprijinul cel mai de seamă al copilăriei sale, n'ar fi murit pe neaşteptate. Căminul său era distrus. Tatăl, care nu fusese niciodată bogat, ajunse acum într'o situaţie aşa de grea, că nu putea să-şi mai întreţină nici copilul. Jamie, care nu împlinise nici patrusprezece ani şi mai era şi debil, se îndreptă spre Glasgow ca să-şi croiască un drum prin vieaţă, oricum va putea.

Aci se făcu ucenic la un fabricant de instrumente, şi nu trecu

mult până să se spună că compasul și raportorul lui Watt sunt cele mai iscusite din toată regiunea. In dorința sa arzătoare de a afla tot ce s'a scris în legătură cu meseria sa, el își continua studiile până noaptea târziu în mansarda în care locuia. Această muncă l-a istovit, și Jamie a căzut grav bolnav.

Dorul lui de viață l-a ajutat să-și poată recăpăta repede sănătatea, dar numai spre a se vedea din nou pe drumuri, fără nicio ocupație care să-i asigure existența de azi pe mâine. Cu toate acestea, talentul lui ajunsese să fie cunoscut. Un profesor de științe dela universitatea din Glasgow, care văzuse un instrument ieșit din mâinile lui Watt, îi oferi o încăpere în clădirea universității, îi dădu ceva de lucru, și îl îndemnă să facă și să vândă instrumente. Jamie era fericit. Uneori în atelierul său veneau și profesorii cari, în timp ce Jamie lucra, vorbeau despre chimie, matematici, mecanică. Cu toții simpatizau pe tânărul liniștit care, în mijlocul discuțiilor lor savante, rămânea modest la lucrul său. Când au descoperit cu uimire că același tânăr modest era la fel de învățat ca și ei și chiar superior, admirația și respectul lor pentru el n'au mai cunoscut margini.

El era foarte harnic și conștiincios. Cunoștințele sale în știință, pe cari și le câștigase de prin cărți, au pus în uimire chiar pe cei mai cu vază studenți din universitate. Intr'o zi veni unul din ei și îl rugă să-i repare o orgă. Nu mai reparase niciodată așa ceva, dar cu toate acestea nu se dete înapoi. Se apucă să studieze nu numai mecanismul orgei, ci întreaga serie de instrumente muzicale. El desleagă probleme muzicale cari puneau în încurcătură pe cei mai mari bărbați de știință din Europa. Viori, celuri, organe, chitare, flaute, erau construite de el. Micul său atelier era asaltat de comenzi din toate părțile.

Totuși viziunea căldării cu vapori îi înfierbânta imaginația.

Exista pe atunci o mașină numită Newcomen (Nou venită). Era folosită ca să pompeze apa din minele de cărbuni și de minereuri. Era pusă în mișcare de aburi, dar era așa de primejdioasă și lucra așa de prost, încât nu aducea mai niciun folos. Watt o cercetă și își puse întrebarea: „Cum funcționează și dacă poate să fie îmbunătățită".

El studie cu atenție mașina Newcomen. Funcționa în modul următor: Aburul dintr'o căldare era trimis într'un cilindru. Aburul își mărește volumul. Apoi apasă în sus și, ajutat de o contra greutate, ridică cilindrul, de care era legată o pârghie. Pentru a face ca cilindrul să revină la locul lui, se arunca apă rece peste el. In felul acesta aburul se răcea și se transforma în apă. Atunci, pentrucă nu mai era abur care să apese asupra cilindrului, acesta cădea jos odată cu pârghia care era legată de el. Apoi apa trebuia să fie scoasă din cilindrul cel rece, și aburul trebuia să fie lăsat din nou să pătrundă în el. In modul acesta pârghia era mișcată în sus și în jos și făcută să lucreze.

Watt își dădu seama ușor că aceasta era un proces foarte anevoios. Greutatea sta în faptul că aburul, condensat de apă, răcea până într'atâta cilindrul, încât când venea pentru a doua oară aburul, patru cincimi din el erau folosite la încălzirea cilindrului și numai o cincime ca să miște pârghia.

— Ah, dacă s'ar putea ca cilindrul să fie ținut cald tot mereu! se gândea Watt.

Intr'o zi mergea singur pe un drum de țară, tot frământându-și mintea cu greutatea aceasta, când deodată soluția îi străfulgeră prin minte. O cameră separată unde apa rece ar putea să condenseze aburul, lăsând cilindrul totdeauna cald! Se îndreaptă numaidecât spre casă în grabă mare. Impru-

mută un burghiu, găsi o cană de tinichea şi se apucă să facă un nou model de maşină cu vapori.

Inchirie o baracă şi timp de şase luni de zile lucră fără întrerupere la modelul său. Pentru a cunoaşte modelul mai pe deplin, s'a apucat să înveţe limbi noui — germană, franceză şi italiană, — pentrucă în aceste limbi se scrisese cărţi de specialitate, cari trebuiau cetite. Dar el nu se bizuia numai pe cărţi. Cunoştea prea bine ştiinţa ca să facă aceasta. Pentrucă studia natura aburilor, atelierul său era numai nori de aburi. El îi comprima în vase mai mici, apoi îi lăsa să treacă în vase mai mari şi căută să dirijeze aburii în toate felurile, şi descoperi lucruri pe cari niciun om de ştiinţă nu le cunoştea. In sfârşit, era gata să construiască maşina.

Se revărsau zorile unei ere noui. Noua maşină îşi începu activitatea prin a fi de o sută de ori mai activă decât cea veche. Astăzi maşina lui Watt în oricare fabrică mare produce tot atâta energie cât ar produce cinci milioane de oameni sub un singur acoperiş. Oricare ar fi treaba, maşina o poate face — ea poate să împingă, să tragă, să întoarcă, să dea cu ciocanul, să modeleze. Vaporul, locomotiva, automobilul, nu sunt altceva decât urmaşii maşinei lui Watt. Si faptul că oamenii se pot bucura astăzi de comfortul pe care odinioară numai prinţii şi-l puteau îngădui, se datoreşte tot maşinei cu vapori.

Inventatorul îşi dădea seama de marile posibilităţi ale maşinei sale. Ideea pentru corăbii puse în mişcare de aburi şi pentru locomotive îi preocupa mereu mintea, dar n'a avut timp să le dea la iveală. Totuşi şi acestea se datoresc în cea mai mare parte tot lui James Watt. Dar îi datorăm şi mai mult! Faptul că mai avem timp liber să mai cetim şi să mai studiem şi că nu suntem siliţi să lucrăm douăsprezece ore pe zi într'o fabrică, se datoreşte în mare parte lui James Watt.

Puţine zile sunt aşa de glorioase ca ziua de cinci Ianuarie, 1769. Era într'adevăr o zi fericită pentru omul muncitor, pentrucă în ziua aceasta Sir Richard Arkwright (cit. Richard Arcrait) şi-a primit brevetul pentru maşina sa de tors, iar James Watt şi-a brevetat maşina cu vapori.

Totuşi, necazurile lui Watt erau departe de a fi trecut. De fapt, ele abia acum începeau. Fabricarea de maşini cere bani; şi pentru a continua studiile şi experienţele, era nevoie de şi mai mulţi bani. Astfel el trebuia să lucreze ca inginer şi constructor de poduri şi şosele ca să se poată întreţine.

Ca şi Lavoisier (cit. Lavoazie), el rezolvă problema apei pentru un oraş — oraşul Glasgow. Si în timpul ocupaţiilor sale zilnice, mintea lui născocea alte idei ştiinţifice şi inventii.

In sfârşit, pe la 1776, maşina sa era cerută pretutindeni. Ochii întregii lumi erau îndreptaţi asupra lui, şi acum se putea numi cu adevărat un om plin de succes. Fiind în plinătatea puterilor sale, dădu realităţii toate planurile pe cari le avea. Inventii de tot felul ieşeau cu îmbelşugare din mâinile lui: o maşină de copiat care se mai întrebuinţează şi astăzi, o maşină de uscat, un nou micrometru, un nou cadran pentru măsurători, o maşină de desen, o maşină de copiat pentru sculptură, instrumente pentru astronomie, acestea sunt numai câteva din darurile pe cari el le-a făcut omenirii.

„Fleacuri!" le numea el în chip modest, şi aşa de repede le mai născocea încât unul din prietenii săi îl salută într'o zi cu cuvintele:

— Cred că ai inventat cinci sute de maşini de când te cunosc şi până acum.

In Birmingham era un club de bărbaţi de ştiinţă care se numea Societatea Lunară. Odată pe săptămână se adunau la două după amiază şi se despărţeau la ora opt seara. In timpul acesta ei discutau cu plăcere tot felul de subiecte cu caracter ştiinţific. Animatorul tuturor discuţiilor era Watt, care era un profund cunoscător al cărţii Naturii şi a Omului. Prietenului său, Sir Walter Scott, îi vorbea despre scrierea de nuvele. Unui prieten care studia limbile îi vorbea despre originile alfabetului. Putea să dea indicaţiuni unui artist asupra celui mai bun păr pentru peruci, unei gospodine cum să facă să nu-i mai fumege coşul, sau unui muzicant cum să cânte din liră. Mintea sa, ca şi maşina sa cu vapori, era în stare să facă orice.

Stiinţa sa favorită era chimia, şi ca chimist era unul dintre cei mai buni ai vremii sale. Când a fost la Paris, a vizitat pe Lavoisier, cu care a constatat că avea o legătură neaşteptată. Inainte de a se fi întâlnit unul cu altul, fiecare descoperise că apa era compusă din două gaze. Cu siguranţă că faptul acesta va fi făcut să se lege o strânsă prietenie între cei doi bărbaţi de ştiinţă.

Orice societate ştiinţifică din Europa îi aducea laude; orice academie îl onora alegându-l ca membru. Guvernele din Rusia şi Franţa îi ofereau posturi frumoase, numai dacă ar vrea să locuiască în aceste ţări. Pentru un timp, savanţii englezi erau alarmaţi de teamă să nu-l piardă. Totuşi, el a rămas în Scoţia.

Inima bate şi mai tare când ne gândim la el ca om bătrân, lucrând încă într'o mansardă ca să uşureze povara lumii muncitorilor, un bătrân binevoitor, modest şi generos, gata să încurajeze pe orice tânăr care cerea ajutorul lui, putând să întreţină o conversaţie despre orice subiect — limbi şi literatură, ştiinţă, medicină, drept, muzică — şi cu o modestă curtenie, care a făcut să fie unul din cele mai iubite personagii cunoscute în istorie.

La 19 August, 1819, părăsi lumea aceasta de un milion de ori mai bogat decât păşise în ea. S'a ridicat pe culme neajutat de împrejurări, cari de cele mai multe ori i-au fost nefavorabile. Dar el a ştiut să le stăpânească şi a biruit. Drept recunoştinţă, poporul englez i-a ridicat în Westminster Abbey o colosală statue, ca aducere aminte de-a-lungul generaţiilor viitoare, a aceluia care prin geniul său a făcut atâta bine omenirii.

H. J.

Adevăratul patriotism

Georgel stătea în bancă, dar nu învăța nimic. Se apucase să-și sape numele în bancă cu briceagul pe care-l primise de ziua nașterii. Din când în când lovea cu pumnul în cartea de istorie. Nu-i plăceau deloc lecțiile de istorie în cari nu se vorbea nimic despre războaie.

Georgel se credea un mare patriot. Ii plăcea foarte mult să citească povestiri în cari oameni plini de curaj se luptau pentru patria lor. Trăgea și el nădejde că atunci când se va face mare se va putea lupta și el în războaie. El credea că e foarte plictisitor să fii copil, să stai într'o bancă la școală și să nu poți să arăți cât de mult îți iubești patria.

Chiar atunci cartea de istorie se deschise la pagina unde un desen reprezenta pe mareșalul Averescu pe câmpul de luptă dela Mărășești. Georgel avea o mare admirație pentru mareșalul Averescu.

— O! să vină odată ocazia să fiu și eu viteaz ca el, își zicea Georgel în sine.

In timp ce privea tabloul, se întâmplă ceva ciudat. Mareșalul Averescu ieși din carte și se așează pe bancă! Era aproape cât creionul său de mare.

Firește, Georgel se miră foarte mult, dar nimeni altcineva se pare că nu observase această miraculoasă arătare.

Averescu luă o înfățișare foarte serioasă și zise cu tristețe:

— Georgel Gregorian, eu aș dori ca tu să fii patriot.

— Dar eu sunt patriot răspunse Georgel supărat: Sunt cel mai patriot dintre toți colegii mei. Dacă aș avea eu ocazie, mi-aș apăra foarte bine țara.

— Nu cred deloc așa ceva, răspunse mareșalul. Tu nu ai grijă nici cel puțin de banca aceasta pe care țara ți-a dat-o s'o folosești. Privește cum ai rupt cartea aceasta care aparține patriei.

Georgel lăsă briceagul din mână. Ii era rușine când se uita la banca stricată și la cartea ruptă.

Dar încercă să se apere:

— Nu patria a făcut băncile și cărțile acestea. Tata mi-a dat bani pentru cărțile și obiectele mele de școală. Scoala n'are nimic a face cu patriotismul.

— Dacă inamicul ar veni să atace satul acesta și să dea foc școlii, nu crezi tu că patria ar fi aceea care ar trebui să ia măsuri pentru apărare? întrebă mareșalul pe un ton foarte sever.

— Desigur, răspunse Georgel.

— Atunci dece spui că școala aceasta n'are nimic a face cu patria? Drapelul național nu flutură pe poarta ei? Nu se celebrează sărbătoarea națională?

— O! da. Si eu port totdeauna o cocardă frumoasă! zise Georgel cu mândrie.

Dar mareșalul Averescu părea încă nemulțumit.

— Totuși, tu porți chibrituri în buzunare, cu toate că adesea ți s'a spus că e periculos.

Georgel roși până în vârful urechilor. Intr'adevăr el purta chibrituri în buzunar.

Averescu continuă:

— Tu ești leneș din cale afară și nu pui mâna pe carte ca să devii un cetățean inteligent.

— Dacă s'ar face războiu..... începu Georgel.

Dar mareşalul se apropie de cartea deschisă şi zise cu o voce iubitoare:

— Georgel, să ţii minte toată vieaţa ta că e mai de preţ să fii mai patriot în timp de pace decât în timp de război.

O sclipire de fulger, şi mareşalul Averescu intrase din nou în tablou. Georgel îşi frecă ochii şi se întrebă dacă nu cumva fusese un vis ciudat.

Domnişoara Voinescu, institutoarea, zise:

— Vinerea viitoare va avea loc aniversarea unei mari bătălii. Care bătălie?

— Bătălia dela Mărăşeşti, strigară toţi şcolarii în cor.

— Foarte bine, zise domnişoara Voinescu. Si acum, ce veţi face voi în onoarea mareşalului Averescu?

— Eu voiu ridica drapelul la fereastra mea, zise Costel.

— Eu voiu învăţa pe dinafară „Trăiască Regele", se grăbi să spună Maria.

— Eu am să pun tabloul cu mareşalul Averescu în camera mea, zise Marian.

— Si tu, Georgel, ce vei face? întreabă institutoarea.

— Eu îmi voiu studia lecţiile şi voiu învăţa cu îngrijire toate materiile, răspunse cu hotărîre Georgel. Voiu lua seama ca să nu-mi mai cioplesc banca, şi n'am să mă mai joc niciodată, niciodată cu chibrituri. Focul este foarte periculos. Eu vreau să-mi ajut patria, nu s'o distrug.

Toţi copiii aplaudară şi domnişoara Voinescu zise:

— Eu cred că Georgel este cel mai patriot dintre toţi.

Si până şi mareşalul din cartea de istorie, părea că surâde şcolarului.

Adaptare de
Ionel Dumitrescu

O socoteală

Mircea a auzit adeseori pe tatăl său vorbind de socoteli cari trebuiau să fie achitate. Atunci îi veni în gând să prezinte şi el o socoteală mamei sale pentru micile servicii pe cari i le adusese.

Intr'o zi la amiază, mama găsi lângă farfuria sa următoarea socoteală:

Mama e datoare fiului său Mircea:

Pentru aducerea diferitelor alimente	20 lei
Pentru ducerea scrisorilor la Poştă	10 „
Pentrucă el totdeauna a fost un băiat cuminte .	10 „
Total . . .	40 „

Mama lui Mircea nu zise nimic când văzu biletul şi cuprinsul lui. Seara băiatul găsi 40 lei lângă farfurie. Foarte mulţumit, puse banii în buzunar. Dar lângă bani mai era şi o hârtiuţă cu o socoteală. Era dela mama sa.

Mircea e dator mamei sale:

Pentru zece ani fericiţi pe cari i-a petrecut în casa ei	nimic
Pentru întreţinere timp de zece ani	nimic
Pentru îngrijirea pe care i-a dat-o când a fost bolnav	nimic
Pentrucă i-a fost totdeauna o mamă bună . . .	nimic
Total . . .	NIMIC

Mircea ceti această socoteală şi tăcu. Dar inima îi bătea din ce în ce mai cu putere. După puţin timp el se apropie de mama sa, şi ascunzându-şi faţa în poala ei, strecură încetişor banii în buzunarul dela şorţ.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 2/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr lei 10. Tip. şi Edit. „C. E". Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Grădina Ghetsemani

Departe..... cerul roşu se frământa în zare
Sub flacările-aprinse de jalnic asfinţit.
Si-o linişte adâncă de neclintită mare
Sălăşluia 'n văzduhul în cântece golit.

Grădina e pustie..... Nici slaba adiere
A frunzelor în freamăt cu murmurul lor vag.
Pătruns de neclintirea stăpână pe tăcere,
A 'ncremenit şi vântul în sborul lui pribeag.

Căci Tu Te rogi.... Pe fruntea de flacări ce-i cuprinsă,
Sudoarea străluceşte ca roua de pe flori
Si stropii mari de sânge pe-a Ta figură stinsă
Se scurseră 'n ţărână de seara până 'n zori.

Zadarnică Ti-e ruga..... şi Tu o ştii prea bine.
Te vezi trădat de oameni..... şi-atâta i-ai iubit!
Cum n'au putut pricepe ce aduseşi cu Tine?
Si Te vedeai aevea bătut şi răstignit.....

Dar când spre dimineaţă un vânt porni de-odată,
Stârnind în a lui cale verzi ramuri de copaci,
Erai zâmbind, spre ceruri cu fruntea înălţată.....
Înţelesesei jertfa ce-Ti rămânea să faci.

Si n'ai fugit când sbirii-a te prinde veniră.
O, Tu ai vrut menirea-Ti să duci la bun sfârşit.
Ea n'a fost înţeleasă de cei ce-atunci trăiră,
Dar e'nţeleasă astăzi, căci Tu ai biruit.....

Corina Constantinescu

Tip. şi Edit. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu, 116. Bucureşti IV.

Aprobat de Cenzura Corpului II Armată, Bucureşti

Biblioteca Universităţii Iaşi

Paner de argint

Doi veri, Paul şi Octavian, locuiau împreună. Dumnezeu, împrejurimile, fenomenele naturale, erau obiectul obişnuit al conversaţiilor lor, şi astfel Paul, cel mai mic, învăţa să observe, să reflecteze, şi în fiecare zi îşi dădea tot mai mult seama de câte cunoştinţe are nevoie pentru a face cel mai mic lucru. Octavian, cel mai în vârstă, nu uita să-i spună adesea:

— Cu cât vei şti mai mult, cu atât îţi vei da seama cât eşti de neştiutor: ştiinţa cea mai înaltă este convingerea pe care o are cineva că nu ştie nimic.

— Atunci, răspunse într'o zi Paul, la ce bun să mai înveţi?

— Ca să fii modest, răspunse Octavian; să-ţi împodobeşti viaţa cu altceva decât cu preocupări pornite din mândrie; să te faci de folos semenilor tăi, fără să pretinzi dela ei nici cea mai mică consideraţie şi recunoştinţă.

***

Biblia este testamentul minunat al unei moşteniri şi mai minunate încă decât testamentul însăşi; să studiem acest testament pentru ca să ne putem însuşi toată moştenirea aceasta.

***

Isus a plătit datoria voastră şi a îndeplinit toate obligaţiunile voastre. Dumnezeu este mulţumit de lucrarea lui Hristos. Daţi-vă seama de primejdia din care aţi scăpat, şi veţi fi fericiţi.

***

Luaţi-vă hotărîrea . . . .

De a fi aşa de tari, încât nimic să nu vă poată turbura pacea sufletească.

De a scrie neajunsurile pe cari vi le fac alţii, pe nisip, iar binefacerile pe marmoră.

De a vorbi despre sănătate, despre fericire şi prosperitate tuturor celor pe cari îi întâlniţi.

De a face pe toţi prietenii voştri să simtă că există ceva bun în ei.

De a vedea numai partea cea bună a lucrurilor, şi de a fi totdeauna optimişti.

De a nu avea decât gânduri bune, de a nu face altceva decât binele, şi de a crede că tot ce se întâmplă este spre bine.

De a fi tot aşa de entusiaşti pentru succesul altora ca şi pentru al vostru.

De a uita greşelile trecute, şi a vă sili să atingeţi o mai mare perfecţiune în viitor.

De a avea tot timpul o expresie binevoitoare şi un zâmbet pentru fiecare.

De a întrebuinţa în aşa fel timpul pentru propria voastră desăvârşire, încât să nu vă mai rămână nicio clipă pentru criticarea aproapelui.

De a fi prea mari pentru a avea necazuri, prea nobili pentru a vă irita, prea tari pentru a avea temeri şi prea fericiţi pentru a îngădui neliniştei să se strecoare în sufletele voastre.

***

Luther avea o servitoare cu numele Elisabeth. Intr'o zi, Elisabeth părăsi pe neaşteptate pe stăpânii săi, fără să le spună un cuvânt. Alunecând tot mereu pe panta imoralităţii, ajunse până în fund. Ea căzu greu bolnavă şi rugă pe cineva să cheme pe Luther la căpătâiul ei.

— Ce s'a întâmplat, Elisabeth, întrebă Luther?

— Aş dori, răspunse ea, să vă cer iertare că am părăsit aşa deodată familia dvs. Dar mai e ceva ce mă chinueşte mult mai mult: mi-am vândut sufletul diavolului.

— O, zise Luther, aceasta nu e deloc prea grav. Ce mai e altceva?

— Am săvârşit, reluă ea, o mulţime de greşeli. Dar totuşi, ceea ce mă chinueşte mai mult, este că de bună voie mi-am dat sufletul pe mâna Satanei. O! spune-mi cum ar putea fi ştearsă vreodată această crimă?

— Elisabeth, ascultă-mă, zise acest bărbat al lui Dumnezeu. Inchipueşte-ţi că atunci când erai la mine, mi-ai fi vândut copiii unui străin; ar fi fost lucrul acesta drept, legal?

— O, nu, zise sărmana fată; n'aş fi avut dreptul să fac aceasta.

— Prea bine. Cu atât mai puţin ai dreptul să-ţi dai sufletul unui duşman; el nu-ţi aparţine, tot aşa cum nu-ţi aparţin copiii mei. El este proprietatea exclusivă a lui Isus Hristos. El l-a creat; când a fost pierdut prin păcat, El l-a răscumpărat. Sufletul este al Lui; deci tu nu poţi nici să dai şi nici să vinzi aceea ce nu-ţi aparţine. Dacă totuşi ai făcut aceasta, apoi afacerea n'are nici o valoare. Acum, vino din nou la Domnul, mărturiseşte-I în umilinţă păcatele tale şi cere-I iertare. Cât despre păcatul de a fi înstrăinat proprietatea Sa, nu mai poate fi ţinut în seamă.

Tânăra fată ascultă, se întoarse la Mântuitorul şi adormi cu sufletul plin de credinţă şi nădejde.

Coperta: *Sădirea pomilor.*
Foto: *General Photograph Service.*

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicaţiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secţ. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Ziua muncii

M. Ionescu

1 Mai! Sărbătoarea muncii! Fericită inspiraţie au avut cei cari s'au gândit să deosebească această zi în toiul primăverii, ca zi de sărbătoare! Intreaga natură este plină de vieaţă şi activitate, — dela timidul firicel de iarbă şi până la stejarul de pe culme, cari îşi ţes de zor haina lor măiastră de smarald, dela gâzele cari mişună încoace şi încolo pe glia încălzită de soarele desmorţitor al primăverii, şi până la omul care nu mai stă locului din zori şi până 'n noapte.

Mai ales în zilele noastre, când munca este privită ca un chin, ca o înjosire chiar, şi când cei mai mulţi oameni doresc să ajungă pe culmile înalte ale onoarei, faimei şi bogăţiei, fără eforturi, era de cea mai mare trebuinţă ca să se aleagă o zi — o zi de sărbătoare — în care să se arate, verbal şi prin scris, rolul cel mare şi binecuvântat pe care îl are munca întru fericirea vieţii noastre ca indivizi şi ca naţiune.

Tineretul, în deosebi, ar trebui adus acolo ca să vadă adevărata demnitate a muncii, şi să înţeleagă că singurul izvor de bogăţie şi de slavă este munca, munca stăruitoare. Am putea să înşirăm aci sumedenie de nume ale oamenilor de seamă din istoria civilizaţiei, oameni dotaţi cu însuşiri mintale şi corporale obişnuite, dar cari, datorită acestei însuşiri, pe care o poate căpăta oricine, — munca perseverentă — au ajuns înălţimi nebănuite, şi s'au impus atenţiei contimporanilor şi generaţiilor următoare prin exemplul lor. Geniile pe cari le admirăm şi poate că le şi invidiem, înainte de a fi fost genii, au fost oameni ca toţi oamenii, cu singura deosebire, ... le-a plăcut să muncească. Fundamentală deosebire însă! Talentele cele mari s'au format prin muncă, pentrucă, după definiţia admirabilă dată de un înţelept, talentul nu este decât răbdare de mai lungă durată, adică muncă însoţită de răbdare. Cele mai mari invenţii, cele mai mari descoperiri, cele mai strălucite opere de artă, tot ce e frumos şi folositor în lumea aceasta, făcut de mâna omului, s'a făcut cu multă trudă.

Există o lege după care tot ce se câştigă în lumea aceasta pe altă cale decât prin muncă, nu este durabil. Acelaşi lucru îl spune înţeleptul Solomon, un neîntrecut observator al vieţii omeneşti în toate aspectele ei, în următoarele cuvinte: „Bogăţia câştigată fără trudă, scade; dar ce se strânge încetul cu încetul, creşte". „O moştenire repede câştigată dela început, nu va fi binecuvântată la sfârşit". „Comorile câştigate cu o limbă mincinoasă sunt o deşertăciune care fuge, şi ele duc la moarte". Prov. 13, 11; 20, 21; 21, 6. Aici este vorba de bunurile materiale, dar la fel stau lucrurile şi cu cele spirituale. Aşa că, moneta cu care se plăteşte orice bun în vieaţa aceasta, — singura monetă valabilă, — este „sudoarea frunţii", aşa cum i s'a spus omului încă dela creaţiune: „In sudoarea frunţii îţi vei câştiga pâinea". Acesta este cimentul care consolidează clădirea roadelor muncii noastre în vieaţă. Fără el, totul se va prăbuşi.

Munca, nu numai că deschide larg calea spre succes şi fericire în vieaţă, dar mai are şi o înrâurire nespus de mare asupra întregei fiinţe omeneşti. In ea există o putere înnobilatoare, care întăreşte facultăţile mintale şi spirituale şi ajută la formarea unui caracter nobil. Munca este sănătate pentru corp şi lumină pentru spirit.

In preţioasa carte „Solii către Tineret", ne sunt date câteva sfa-

turi în legătură cu acest subiect:

„Era scopul lui Dumnezeu să uşureze, prin muncă, răul adus în lume din pricina neascultării omului. Prin muncă, ispitele diavolului pot fi făcute fără niciun efect, iar valul răului să fie stăvilit. Si cu toate că e însoţită de frământare, oboseală şi chin, munca este încă un izvor de fericire şi progres, şi o pavăză împotriva ispitei. Disciplina ei pune frâu îngăduinţei de sine şi încurajează activitatea, curăţenia şi fermitatea. In felul acesta, ea ajunge o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru ridicarea noastră din cădere.

„Unul din cele mai sigure scuturi de apărare împotriva răului, este lucrarea folositoare, în vreme ce lenea este unul din cele mai mari blesteme, deoarece viţiul, crima şi sărăcia, merg pe calea ei. Aceia cari totdeauna lucrează, cari fac cu plăcere datoriile lor zilnice, sunt membri folositori ai societăţii. Dacă cei credincioşi îndeplinesc diferitele datorii cari le stau în cale, ei fac ca vieaţa lor să fie o binecuvântare şi pentru ei şi pentru alţii. Munca sârguincioasă îi fereşte de multe din cursele celui care „necontenit găseşte vreun rău pentru mâinile leneşe".

„O apă stătătoare ajunge curând o primejdie; dar un pârâiaş care curge, împrăştie sănătate şi mulţumire pe pământ. Unul este simbolul trândăviei, iar celălalt al lucrării.

O pildă minunată

„Calea de muncă, hotărîtă locuitorilor pământului, poate fi grea şi istovitoare, dar ea este onorată de urmele Mântuitorului, şi cel care merge pe această cale sfântă, este în siguranţă. Prin învăţătură şi pildă, Hristos a înălţat munca folositoare. Incă din primii ani, El a trăit o vieaţă de muncă. Cea mai mare parte a vieţii Sale pământeşti a fost petrecută în muncă răbdătoare în atelierul de dulgherie din Nazaret. Imbrăcat în haina unui lucrător de rând, Domnul vieţii colinda uliţele orăşelului în care locuia, ducându-se şi venind dela umila Sa lucrare; iar îngerii slujitori Il însoţeau când mergea cot la cot cu ţăranii şi lucrătorii, nerecunoscut şi neonorat.

„O muncă făcută cu socoteală este o putere înviorătoare pentru neamul omenesc. Ea face pe cel slab tare, pe cel sărac bogat, pe cel înfrânt fericit".

„Adevărata fericire se găseşte numai în a fi bun şi a face binele. Cea mai curată şi cea mai înaltă bucurie, vine la aceia cari împlinesc cu credincioşie datoriile cari le-au fost încredinţate. Nicio muncă cinstită nu este înjositoare".

Se poate scrie mult, frumos şi adevărat, despre muncă şi binefacerile ei materiale şi spirituale. Dar lucrurile nu s'ar schimba cu nimic, dacă ne-am mulţumi numai cu partea teoretică. Toate învăţăturile date trebue să fie aplicate, şi atunci multe probleme de ordin social se deslegă dela sine.

Istoria ne oferă multe învăţăminte în privinţa aceasta. Popoare întregi au ajuns la pieire atunci când munca a ajuns să fie socotită ca o povară, ca un chin, ca o înjosire. Puterea unei naţiuni este mai mare atunci când munca este socotită ca o virtute, şi se află pe pragul pieirii atunci când munca e privită cu desgust şi ca o ruşine. Aceasta este o lege. Să ne gândim, de pildă, la poporul Roman: A atins culmea gloriei, atunci când un general nu socotea o ruşine ca, după ce a câştigat lauri în bătălii, să meargă la coarnele plugului şi să muncească ţarina; a ajuns la cea mai de jos treaptă a decăderii şi la ruină, atunci când pentru muncile agricole erau folosiţi sclavii, pentru apărarea graniţelor erau tocmiţi mercenarii, iar cetăţenii nu aveau altă preocupare decât luxul, pâinea şi circul. Să fim atenţi, pentrucă totdeauna aceleaşi cauze sunt urmate de aceleaşi efecte.

Iubiţi tineri, munca cinstită nu este o înjosire, ci o onoare, o virtute. Dacă astfel privim lucrurile, niciodată nu vom fi înfrânţi. Un om căruia îi place să muncească, niciodată nu duce lipsă. Un popor muncitor nu poate fi niciodată înfrânt şi subjugat. In muncă stă fericirea, slava şi biruinţa.

M. Ionescu

Vremea cea mai potrivită când se poate forma deprinderi sănătoase este tinereţea. Acum se canalizează cursul vieţii.

Prietenul tău un străin?

M. Manea

Noaptea își lăsase umbrele ei negre peste Ierusalim — cea mai tristă noapte dela căderea omului în păcat! Cetatea Sfântă era plină de pelerini veniți din diferite părți ale Palestinei și din țările pe unde fusese împrăștiați. Mica grupă a celor 12 urmase pe iubitul lor Învățător; cu puține momente mai înainte, participase la sărbătoarea Paștilor, care de data aceasta se ținuse în camera de sus. O profundă impresie făcuse asupra lor mielul pascal, simbolul adevăratului Miel al lui Dumnezeu care avea să ridice păcatele lumii. Ei mâncase pâinea frântă și băuse din paharul de vin, simbolul suferințelor Domnului Isus. Numai câteva minute îi despărțea de scenele din Ghetsemani. Cele mai frumoase învățături, cele mai duioase sfaturi și cele mai sublime făgăduințe au fost date în acea seară memorabilă. Pentru un scurt timp, Păstorul avea să mai fie cu mica Sa turmă, și apoi avea să fie lovit și oile urmau să se împrăștie. Mica grupă avea presimțiri că în curând Maestrul lor va fi luat dela ei. O, ce momente sublime erau acestea! Cu inima tremurândă de întristare, au ascultat ei sfaturile lui Isus. El le-a vorbit despre Mângâietorul, Duhul Sfânt, Locțiitorul Său pe pământ, despre locașurile de sus, pregătite pentru toți credincioșii și despre credința în Dumnezeu de care trebuia să dea dovadă în vremuri de restriște. Apoi le-a vorbit despre Tatăl, pe care venise să-L facă cunoscut oamenilor și despre calea ce duce spre El".

In acele momente, unul dintre ucenici I-a zis: „Arată-ne pe Tatăl și ne este deajuns". Surprins de această întrebare neașteptată, Isus a răspuns: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M'ai cunoscut, Filipe? Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?" Ioan 14, 8—9.

Trecuse trei ani și jumătate de când Isus începuse activitatea Sa publică, împreună cu ucenicii Săi. Chemați din poporul de jos, mai mult ca la oricare alții, Domnul Isus le-a oferit privilegiul tovărășiei cu El. Impreună cu Învățătorul lor, ei formau o singură familie. Ei Il însoțeau în tot locul, acasă, la masă, în natură, și în toate călătoriile Lui, împărtășindu-se chiar de încercările, greutățile și suferințele Sale.

„Câte odată El îi învăța când ședea împreună pe coasta dealului, câte odată pe malul lacului, sau de pe o barcă de pescari, sau atunci când mergeau pe cale. Ori de câte ori El vorbea mulțimii, ucenicii formau totdeauna cercul cel mai apropiat de El. Ei se strângeau în jurul Său ca să nu piardă nimic din învățăturile Sale".

In tot timpul activității Sale mesianice, El se străduise să le descopere caracterul lui Dumnezeu Tatăl, și misiunea Sa dumnezeiască. „Si viața veșnică este aceasta: Să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu", erau cuvintele Lui rostite în rugăciunea Sa preoțească. Orice însușire bună, sfântă și nobilă, ce a fost manifestată vreodată de unele persoane credincioase, nu era decât o mică oglindire a caracterului desăvârșit al lui Isus; nu erau decât niște raze pornite din lumina măreției Sale. El venise din cer să descopere cel mai

înalt şi mai desăvârşit ideal şi să arate ce poate deveni păcătosul când se uneşte cu Divinitatea.

In timpul celor trei ani şi jumătate, ei avusese ocazia să privească în viaţa lui Isus cea mai desăvârşită ilustrare a caracterului lui Dumnezeu Tatăl. Vorbind oamenilor, El zicea: „Invăţătura Mea, nu este a Mea, ci a Celui ce M'a trimis pe Mine". „Căci Eu n'am vorbit dela Mine Insumi ci Tatăl, care M'a trimis, El Insuşi Mi-a poruncit ce trebue să spun şi cum trebue să vorbesc. Stiu că porunca Lui este viaţa veşnică. De aceea lucrurile pe cari le spun, le spun aşa cum Mi le-a spus Tatăl".

Activitatea lui Isus a fost însoţită de multe şi felurite minuni la care mica grupă de ucenici a fost martoră. Ei au fost de faţă când bolnavii şi desmoşteniţii soartei erau aduşi la Isus spre a fi vindecaţi de suferinţele lor. Intrebat de ucenicii lui Ioan dacă El este Acela care trebuia să vină sau să aştepte pe altul, drept răspuns, Isus le-a zis: „‚Duceţi-vă de spuneţi lui Ioan ce auziţi şi ce vedeţi: orbii îşi capătă vederea, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii înviază şi săracilor li se propovăduieşte Evanghelia'. Trecând pe lângă orbul din naştere, îi unse ochii cu tină şi îl trimise să se spele la scăldătoarea Siloam şi se înapoie văzând. Cei cari erau de faţă au zis: ‚De când este lumea nu s'a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere'". Ucenicii erau martori când cele două surori plângeau pe Lazăr care murise şi au auzit când Marta a spus: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile". Ca unul care avea putere asupra morţii, Isus a chemat pe Lazăr: „Lazăre, vino afară!" Indată mortul a ieşit din mormântul lui. S'au adeverit cuvintele spuse de Domnul Isus mai înainte: „In adevăr, după cum Tatăl înviază morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea". Intr'o seară valurile cele furioase ale mării ameninţau corăbioara în care erau ucenicii şi Isus. El „a certat vântul şi a zis mării: ‚taci! Fără gură!' Vântul a stat şi s'a făcut o linişte mare". Pe toţi cei ce se aflau în corabie, „i-a apucat o mare frică şi ziceau unii către alţii: ‚Cine este acesta de Il ascultă chiar şi vântul şi marea?'"

Se poate aştepta ca cineva care trăieşte cu o persoană timp de trei ani şi jumătate să cunoască în totul cine este. Isus socotise că acest timp de convieţuire intimă, era deajuns ca ucenicii să cunoască lucrarea şi fiinţa Sa. Dar ca un reproş El zise lui Filip: „De atâta vreme sunt cu voi şi nu m'ai cunoscut, Filipe?" Isus era cel mai bun prieten al lor; dar cel mai bun prieten era

un străin pentru Filip; necunoscută, neînţeleasă, şi nepătrunsă personalitate! La fel erau şi ceilalţi ucenici.

Care să fi fost cauza că ucenicii erau aşa de greoi în a înţelege şi cunoaşte pe Isus şi lucrarea Sa? Ce lucruri întunecau ochii lor spirituali până într'atât, încât să nu poată vedea şi discerne că Isus era cel mai bun prieten al lor? Răspunsul poate nu ar fi greu de dat, dacă ne gândim la ţinta pe care o urmăreşte fiecare în viaţă. Ucenicii nu au socotit în totul că ocazia de a fi cu Isus era cea mai bună şcoală pentru pregătirea apostolatului lor. Ei au considerat mai de grabă că legăturile cu Isus ar prilejui pentru ei un drum sau o posibilitate de înălţare la un rang mai mare şi o carieră mai strălucită în viitoarea împărăţie a lui Isus. Ei priveau şi visau numai folosul lor personal şi din această cauză nu puteau cunoaşte în totul pe Isus şi marea Lui însărcinare.

Mergând pe drum, El le vorbea despre cele ce aveau să se întâmple, despre suferinţele şi moartea Sa, dar ei se certau între ei care să fie mai mare. „Fii lui Zebedei, Iacov şi Ioan, au venit la Isus şi I-au zis: ‚Invăţătorule, am vrea să ne faci ce-ţi vom cere'. El le-a zis: ‚Ce voiţi să vă fac?' ‚Dă-ne', I-au zis ei, ‚să şedem unul la dreapta şi altul la stânga Ta când vei fi îmbrăcat în slava Ta'". Isus a căutat să le dea sfaturile cele mai potrivite în această împrejurare, dar a fost deajuns, că „cei zece, când au auzit lucrul acesta au început să se mânie pe Iacov şi pe Ioan". Din această întâmplare este deajuns să înţelegem care era starea lor de spirit şi năzuinţele de cari erau însufleţiţi. Tinta pentru ei, de a fi ceva, şi de a deveni mai mari decât alţii, era mai pe sus şi mai de valoare decât persoana lui Isus şi lucrarea Sa dumnezeiască. De ce L-a oprit Petru pe Domnul Isus când a spus că va merge la Ierusalim şi va avea să sufere acolo mult? Pentru faptul că Il iubea aşa de mult şi nu ar fi dorit ca El să sufere? Nu! Ci pentrucă o împrejurare ca aceasta ar fi împiedecat foarte mult împlinirea planurile lor.

Mai târziu însă, după învierea lui Isus, când Duhul Sfânt s'a revărsat asupra lor, de abia atunci au înţeles ei pe deplin pe Isus şi lucrarea Sa de salvare pentru neamul omenesc.

La mulţi creştini din zilele noastre se poate că Isus le-ar spune ca şi lui Filip pe vremuri: „De atâta vreme sunt cu voi şi nu M'aţi

(Urmare la pag. 10)

„Ca zilele copacilor"

In prima parte a anului 1850, câţiva moşieri se stabiliră aproape de actualul oraş Visalia, din provincia Tulare, California. Ei erau crescători de vite şi îndată ce venea vara, aveau nevoie de păşuni verzi pentru vitele lor.

Mânând dindărăt cirezile lor, ceata de douăzeci şi şapte de bărbaţi, femei şi copii, pătrunse în munţii Sierra Nevada spre răsărit. La o înălţime de aproape 2.100 m. găsiră iarbă din abundenţă pentru animale, şi tăbărîră aci pentru tot timpul verii.

In drumul lor ce ducea în sus pe povârnişurile munţilor, văzuse brazi măreţi, pini şi alţi copaci de pădure, dar au fost uimiţi peste măsură când au descoperit în apropiere de tabăra lor o dumbravă de uriaşi sequoia. Ei erau ca nişte pitici alături de trunchiurile masive ale acestor imenşi copaci. După ce au cercetat bine pădurea, au măsurat cel mai mare copac cu un arcan de douăzeci de metri lungime şi au constatat că avea un diametru de doisprezece metri, cu o circomferinţă de treizeci şi nouă de metri, la un metru şi jumătate dela suprafaţa pământului. Nu ştiau cum să-i măsoare înălţimea.

„Poemele's făcute de neghiobi ca [mine
Dar numai Tu, Doamne, poţi fa- [ce-un copac",

scria poetul Joyce Kilmer. Si cu siguranţă, asemenea păduri măreţe, pline de frumuseţe, sunt o dovadă vie de marea putere a Aceluia care „a făcut să se ridice munţii", şi care a păstrat aceste minunate specimene ale lucrării Sale de-a-lungul veacurilor.

Catedrala naturii. Uriaşi sequoia într'o pădure din Sierra Nevada.

Colosul pe care l-au găsit aceşti crescători de vite era poate cel mai în vârstă de pe pământ, şi poate că ar fi fost plăcerea multor admiratori ai naturii, dacă ar fi fost cruţat. Lucru ciudat, după rapoartele ţinutului Tulare, crescătorii de vite au tăiat această mare capodoperă a munţilor.

Numele dat în botanică acestor copaci este Sequoia gigantea, şi se găsesc numai în munţii Sierra Nevada din California. Fosilele de copaci cari se găsesc în zilele noastre în America şi Europa, arată că acest soiu de copaci — sequoia — erau odinioară din abundenţă pe această planetă. Poate că erau cei mai răspândiţi copaci înainte de potop.

John Muir, un cunoscut naturalist american, a numit această pădure de copaci uriaşi pe care au găsit-o crescătorii de vite „Pădurea uriaşă de lângă Kaweah". Se află pe malurile râului Kaweah şi astăzi este cuprinsă în Sequoia National Park. Aceşti copaci au fost numiţi Sequoia după numele unui şef indian. Mai departe spre nord, în ţinutul Calaveras este o dumbravă mai mică, unde se află de asemenea câţiva copaci de aceştia în Yosemite National Park. Pădurea uriaşă are patru mii de copaci cari trec de trei metri în diametru. John Muir a numărat patru mii de inele la un uriaş de aceştia prăbuşit.

Marile imperii profetice, — Babilonul, Medo-Persia, Grecia şi Roma, s'au ridicat şi au dispărut în timpul vieţii acestor copaci străvechi, cari, ca şi pârâiaşul lui Tennyson, pare că „trăiesc veşnic". Noi gândim despre patriarhii dinainte de potop că au trăit un timp îndelungat, dar unii dintre aceşti sequoia sunt poate de patru ori mai în vârstă ca Metusala, cu toţi cei nouă sute şasezeci şi nouă de ani ai săi.

Vestitul copac care poartă numele General Sherman din această uriaşă pădure, are o circomferinţă de aproape treizeci şi doi de metri şi un diametru de opt metri şi jumătate. Inălţimea este de aproape 82 metri. Vârful i s'a rupt. Sequoia de o sută de metri înălţime nu sunt ceva neobişnuit. S'a făcut socoteala că copacul Sherman cântăreşte 6.150 de tone şi ar încărca 205 vagoane cu o capacitate de treizeci de tone fiecare, alcătuind un tren cu o lungime de mai bine de doi kilometri şi jumătate.

„Wawona", un cunoscut sequoia din parcul Yosemite, are în trunchiul său o deschizătură prin care mulţi turişti şi-au condus automobilele, fără să fie nevoiţi să reducă viteza, întrucât aveau spaţiu îndestulător.

Coaja şi frunzele acestor copaci seamănă cu acelea ale cedrilor. Ba se aseamănă chiar şi ca formă. Seminţele se formează în conuri ca şi acelea ale pinului. Sequoia sunt imunizaţi împotriva atacului insectelor,—cari distrug mulţi dintre copacii noştri, — prin seva lor. Această sevă sau suc de coloarea vinului, este otrăvitoare pentru insecte, şi se spune că apără de putrezire inima copacului atunci când au loc vătămări.

Focul este cel mai aprig duşman al acestor minunaţi copaci. Mulţi dintre ei poartă dovada mută a luptelor cu acest inamic. Dar chiar atunci când sunt vătămaţi de foc, ei dau dovadă de o minunată putere de refacere.

George W. Stewart, care a studiat sequoia timp de mai mulţi ani, povesteşte despre un copac ars aşa de rău dintr'o parte, încât s'a înclinat şi se părea că se va prăbuşi din moment în moment. „Când a ajuns astfel încât să nu mai poată sta vertical, vârful a început să crească în direcţie opusă, pentru ca să restabilească echilibrul natural al copacului. Lemn nou a înlocuit repede partea arsă. Lucrul acesta a făcut pe naturalistul Stewart să scrie: „Copacul este un exemplu viu de credinţă şi nădejde".

Sequoia sempervirens, un soiu de copaci cari cresc prin California (redwood, în limba localnicilor), cresc la o altitudine mai mică, aproape de ocean şi sunt înrudiţi de aproape cu sequoia gigantea. Au mai mult rămuriş, dar nu cresc aşa de înalţi şi trăiesc mai puţin. Ei se înmulţesc prin sămânţă şi prin lăstari, cari dau din tulpină atunci când copacul este tăiat...

Multe amintiri din vieaţa popoarelor şi chiar din vieaţa fiecărui om în parte, sunt legate de vieaţa acestor podoabe impunătoare ale naturii. Cine poate trece pe lângă stejarul din Tebea, sub umbra căruia se odihnesc oasele aceluia care a fost eroul Ardealului, Avram Iancu, fără să simtă în sufletul lui o tresărire? Codrul a fost locul de refugiu al strămoşilor noştri în vremuri de bejenie, când focurile aprinse din colină în colină anunţau apropiere hoar-

(Urmare la pag. 16)

Primăvara înflorită!

Pierdut

Biblioteca Universității Iași

Sasezeci de bărbaţi, cei mai încercaţi exploratori, formând una din cele mai mari şi mai bine echipate expediţii cari au pătruns vreodată în junglele Braziliei, s'au hotărît anul trecut la cea mai mare încercare făcută până atunci pentru aflarea colonelului P. H. Fawcett (cit. Fauset), exploratorul englez, care a dispărut fără urme în pustia Matto Grosso, acum patrusprezece ani.

„Sefii expediţiei au declarat presei", zice un ziar din Buenos Aires, „că obiectivul lor este de a proba şi a pune capăt tuturor poveştilor şi legendelor cari au circulat în ultimii zece ani şi cari au înfăţişat pe colonelul Fawcett în fel de fel de aspecte de vieaţă. Unii afirmau cu tărie că a fost făcut „dumnezeul alb" al unui trib de Indieni canibali, alţii că îşi duce o vieaţă paşnică de vânător şi pescar, în timp ce alţii afirmau pur şi simplu că a murit de mulţi ani".

Nu cunoaştem până acum peripeţiile şi rezultatul acestei expediţii, dar cu siguranţă trebue să fie interesante şi sensaţionale. In ultimii câţiva zeci de ani s'au mai aventurat şi alte expediţii să exploreze interiorul necunoscut al Braziliei. Acestea au fost subvenţionate de către guvernele, brazilian şi englez. Totuşi, aproape de fiecare dată ele n'au reuşit să ajungă în jungla unde se crede că mai există oameni cari să poată da unele informaţiuni elementare referitoare la explorările colonelului Fawcett. De fapt, unii dintre aceşti cercetători nu s'au mai întors niciodată. Fie că au murit din pricina lipsurilor sau a frigurilor, fie că au fost omoriţi de vânătorii de capete.

Expediţia de şasezeci de oameni avea planul să facă o adevărată cursă prin interiorul Braziliei, împărţindu-se în mai multe grupe. O grupă avea să pătrundă în marele stat Matto Grosso (Jungla cea Mare) pe drumul Cuyaba, în timp ce altele aveau să-şi croiască drumul prin statul Goyaz în sus pe Rio das Mortes (Râul Morţilor).

Se spune că oricine cutează să pătrundă în aceste teritorii pline de mari primejdii — Matto Grosso, Para şi statele Amazonului — nu se mai întoarce niciodată. Cu o ocazie oarecare, o expediţie de şasezeci şi nouă de persoane a fost culcată la pământ sau măcelărită, după relatările ziarelor, de săgeţile otrăvite ale Indienilor.

Aceste expediţii sunt foarte costisitoare şi încordează până la extrem nervii şi muşchii. Nu este nicio îndoială că mulţi dintre cei cari au luat parte la această ultimă întreprindere, îşi vor fi jertfit vieaţa, şi aceasta numai pentru ca să găsească şi să salveze pe un singur om pierdut! Aceşti cercetători şi însoţitorii lor vor fi avut de întâmpinat multe greutăţi, dar ei au pornit cu hotărîrea în suflet de a face acest ultim efort ca să găsească chiar pe cel pierdut — pe colonelul Fawcett. Oare rezultatul acestor cercetări obositoare va fi la înălţimea jertfelor de vieţi omeneşti şi de bani, făcute pentru el?

Acum aproape şase mii de ani omenirea a început să exploreze jungla neascultării şi a păcatului. Eva făcu cea dintâi expediţie. Ea întâlni îndată o reptilă. Aşa după cum puternicul boa constrictor din junglele Amazonului de astăzi, se încolăceşte în jurul fiinţelor omeneşti şi le stoarce şi ultima picătură de vieaţă, tot aşa şi şarpele cel vechiu, cunoscut de copiii lui Dumnezeu sub numele de Satana, s'a încolăcit cu minciuni iscusite în jurul sufletului curat şi nevinovat al Evei şi a dus-o la neascultare faţă de Creatorul ei. Ea a fost pierdută în valea morţii. Adam a auzit îndată despre această nouă întâmplare. Bine înţeles, el a iubit pe Eva şi a ales de bună voie să împărtăşească aceeaşi soartă.

De-a-lungul veacurilor, această misterioasă junglă a păcatului şi a morţii a înghiţit mulţimi nenumărate de exploratori, bătrâni şi tineri.

Totuşi, acum aproape două mii de ani, un tânăr a părăsit căminul Său fericit ca să organizeze o expediţie salvatoare. Intr'o împrejurare oarecare El zicea despre Sine că a fost trimis „să caute şi să mântuiască ce era pierdut". El personal S'a avântat în interiorul mizeriei omeneşti, şi în timp ce Işi încorda orice nerv ca să biruiască cele o mie şi una de greutăţi cari se iveau în calea Sa, o ceată de ucigaşi a pus mâna pe El şi L-au răstignit pe cruce.

Dar expediţia de a mântui pe omul pierdut n'a încetat. Petru, Iacob, Ioan şi Pavel, şi mii alţii au urmat pilda bravului lor Conducător. Chiar acum, în anul 1939, această expediţie salvatoare îşi continuă lucrarea. Departe, spre izvoarele râului Araguaia, şi chiar la izvoarele lui Rio das Mortes (Râul Morţilor), între sălbaticii Indieni Chavante, în inima sălbaticelor jungle ale lui Matto Grosso, Amazon şi Peru, exploratorii credincioşi ai Evangheliei îşi croiesc drum înainte prin regiuni bântuite de ţânţari, în mijlocul primejdiilor văzute şi nevăzute, nădăjduind să ajungă până la ultimul om pierdut cu solia cea aducătoare de pace a Evangheliei. Acelaşi fel de expediţii misionare sunt întreprinse în inima Africei, Chinei, Indiei şi în insulele mării. Mulţi dintre aceia cari şi-au părăsit patria şi pe cei iubiţi ai lor nu s'au mai întors niciodată, şi mulţi alţii îşi vor jertfi vieaţa în lucrul lor, dar cercetările continuă.

Acesta este ultimul mare efort ca să pună capăt misterului omului pierdut. Orice legendă şi orice poveste va fi deslegată curând. Isus, Călăuza care cunoaşte pe orice om din pustiul păcatului, şi care a călăuzit mulţimi nenumărate înapoi la vieaţă şi fericire, conduce aceste cercetări; şi oricari ar fi greutăţile pe cari ei le întâmpină, se pot prinde cu putere de această făgăduinţă: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului".

Colonelul Fawcett a fost pierdut în junglele Braziliei numai patrusprezece ani. Si cât de mari sacrificii s'a făcut pentru ca să fie găsit şi salvat! Dar tatăl tău, mama, fratele, sora, soţul, soţia, fiica, sau fiul, sau poate vecinul sau prietenul tău, au fost pierduţi în jungla păcatului aproape de valea umbrei morţii poate mai mult de treisprezece ani. Oare te-ai alipit tu expediţiei salvatoare a lui Hristos? O chemare este adresată acum tuturor şi mai ales tinerilor pentru noui voluntari. Este nevoie de bărbaţi şi femei plini de curaj, cu nervi şi muşchi spirituali, ca să ia parte la această ultimă mare cursă în pustia păcatului şi să salveze pe cei pierduţi în junglă.

„Cu o oştire ca aceea pe care o pot alcătui tinerii noştri, bine pregătiţi, cât de curând ar fi dusă în lumea întreagă solia Mântuitorului răstignit, şi care stă gata să revină! Cât de repede ar putea veni sfârşitul, — sfârşitul suferinţei, durerii şi păcatului!"

Oare veţi fi gata să ziceţi: „Doamne, iată-mă, trimite-mă"?

J. Negreanu

(Urmare dela pag. 6)

cunoscut?" Se poate că aceleaşi cauze ne reţin şi pe noi şi nu putem cunoaşte în totul pe Isus şi lucrarea Duhului Său Sfânt în noi. Să ne cercetăm inimile şi să vedem care este ţinta pe care o urmărim de când ne-am hotărît să urmăm lui Isus. Urmăm noi Lui numai pentru ajungerea unor scopuri personale, egoiste şi trecătoare?.... Orice străduinţă, oricât de nobilă s'ar părea, dacă este amestecată cu egoism şi înălţare de sine, întunecă mintea, şi chiar

(Urmare la pag. 14)

CUM CETIŢI?

Sunt mulţi oameni cari citesc mult, dar fac aceasta numai ca să nu muncească. Alţii, dimpotrivă, citesc mult, dar pentru ca să înveţe, şi folosesc ceea ce au cetit. Cineva mi-a cetit povestea vieţii unuia care făcea parte din categoria acestora din urmă.

Când nu era decât un băieţandru, îndată ce învăţa vreun joc nou, se ducea în grabă şi-l făcea cunoscut şi prietenilor lui. Intr'o carte care vorbea despre vieaţa în aer liber, a găsit amănunte preţioase cu privire la sărituri, alergări şi înnot. Indată puse toate cele cetite în practică.

O carte de tâmplărie i-a arătat cum să facă mici lucrări în lemn.

In acelaşi chip, o carte care îi explica modul de întrebuinţare a unor unelte i-a adus mari servicii mai târziu, în lucrul său. El preţueşte la 3.000 lei ceea ce a învăţat pe calea aceasta. Cărţulia din care învăţase, nu-l costase nici zece lei.

Apoi şi-a procurat un manual sau două de fotografiere, unde a învăţat multe lucruri în legătură cu această artă. A făcut multe experienţe. Cărţile îl costase 40—50 lei, şi ceea ce a câştigat mai târziu se ridica la 600 lei.

Când şi-a început ucenicia, şi-a cumpărat o carte de 7—8—10 lei. După ce a învăţat din ea lucruri folositoare, şi-a cumpărat alta. Aceasta a făcut din el un lucrător şi mai bun, şi după aceea s'a abonat, pentru sute de lei, la o revistă de specialitate. Punerea în practică a cunoştinţelor astfel câştigate a contribuit la ridicarea salariului său la suma de 8.000 lei.

Cineva i-a împrumutat cartea „Călătoria Creştinului". Este o carte care costă vreo 40—50 lei. Ea îi arătă drumul vieţii şi ajunse astfel mai de preţ decât diamantele din coroanele împărăteşti.

Intr'o zi când se simţea descurajat, el ceti o cărticică neagră de câtiva lei. Porţile cerului părea că se deschid înaintea lui. Această carte era pentru el mai scumpă decât bogăţiile Indiei.

Tânărul acesta nu este decât un exemplu dintre miile cari au învăţat să pună în practică ceea ce au cetit. Dar voi, cum cetiţi?

Ferdinand Magellan

In jurul lumii

I.

Ferdinand Magellan, căpitan de marină și aventurier portughez, primește o scrisoare dela prietenul său, Francisco Serrano. Magellan își lăsase prietenul dând târcoale pe undeva prin oceanul Indian, în timp ce el se înapoiase cu echipajul său la Lisabona.

„Am descoperit", zicea scrisoarea, „o nouă lume, mai mare și mai bogată decât aceea pe care a găsit-o Vasco da Gama,—Insulele mirodeniilor! Am să rămân aci, pentrucă regele băștinaș m'a făcut general șef.... "

Insulele mirodeniilor, despre cari asemenea povești ciudate ajunsese până în Portugalia! Aci se credea că trăiesc oameni cu pinteni la glesne, porci cu coarne, găini cari își depun ouăle la mai bine de un metru în pământ, râuri ale căror ape clocotesc de fierbinți ce sunt, crabi otrăvitori, stridii uriașe, perle mari de tot, și tone întregi de mirodenii.

Renunțând la naționalitatea sa, Magellan se duse la tânărul Carol al V-lea, regele Spaniei.

— Puneți-mi la dispoziție o flotă, și mirodeniile sunt ale Majestății Voastre, propuse el.

Ca și Columb, explică el, avea să navigheze spre apus. De cealaltă parte a Americii de Sud se întinde un ocean nou pe care Balboa îl văzuse cu câțiva ani mai înainte. Acolo trebue să fie o strâmtoare, susținea Magellan, care străpunge continentul dinspre răsărit până în acest ocean.

— Si mergând tot spre răsărit pe întinsul acestui ocean, trebue să dau de Insulele mirodeniilor și de prietenul meu Francisco.

Carol dorea din toată inima ca acest mare aventurier să străbată până în țara mirodeniilor pe calea aceasta. Dar numaidecât se ivea în cale greutatea cea mare, — înjghebarea echipajului. Cine era așa de cutezător ca să-și pună viața în primejdie? Oamenii curajoși nu sunt găsiți așa de ușor!

Cât despre Magellan, el nu se gândea de două ori la primejdie, pentrucă eroismul său era vestit. Nu era nimeni care să nu știe cum salvase el dela moarte un echipaj întreg, și că niciodată nu se sinchisea de pielea lui.

De ici și de colo, în sfârșit fu format un echipaj. Aproape trei sute de oameni, de toate mărimile, formele și naționalitățile. Cinci corăbii cam hodorogite, se aflau acolo. Despre pântecele lor se spunea că sunt făcute din scânduri mai moi decât untul.

— O săptămână pe mare, și scândurile putrede se vor despica sub voi. O să vă înnecați ca niște șobolani, ia să vedeți! Acestea erau cuvintele de încurajare pe cari le auzea Magellan dela unii și dela alții.

Magellan îi asculta foarte politicos, mulțumea tuturor pentru sfaturile sănătoase pe cari i le dădeau, și își vedea mai departe de treabă cu toată sârguința. Uneia dintre corăbiile sale i-a pus numele **Victoria** — „Biruință". Aceasta era lozinca ce avea să-l însuflețească în drumul său cel lung.

II.

Se făcea din ce în ce mai frig și vremea era îngrozitor de furtunoasă. Corăbiile cari alcătuiau flota erau aruncate încoace și încolo ca niște jucării de o furtună așa de năprasnică, încât nu mai era chip de înaintat. Magellan își dădea bine seama de lucrul acesta. Trebuia să caute numaidecât un port, unde să se adăpostească peste iarnă. Pe neașteptate apăru în zare o coastă primitoare si Magellan se îndreptă într'acolo.

Deodată se auzi un strigăt puternic: „Inapoi în Spania! Inapoi în Spania!"

— Nu, iubiții mei tovarăși, spunea Magellan din toată inima, nu ne vom întoarce din drumul nostru. Niciodată, până ce nu vom aduce la îndeplinire hotărîrea noastră — să ajungem la Insulele mirodeniilor. Vom rămâne aici pe pământul acesta necunoscut, până ce căldura primăverii topește ghiața. Deja de pe acum am ajuns mai la sud decât oricari alți marinari cari au navigat prin părțile acestea. Curaj!

— Dar unde suntem? Tinutul pare pustiu. Nu se vede nici țipenie de om, nici picior de vietate.

Nu-și isprăvise încă vorba marinarul, când pe o costișă se arătă privirilor un animal ciudat și frumos din cale afară. Avea ceva mai mult de un metru înălțime, cu gâtul frumos arcuit și cu picioare lungi și svelte. Pe spinare, părul

lui mătăsos era de coloare roşiatică, iar pe sub pântece era de un alb curat.

— Ce-o fi ăsta? se întrebau mirați marinarii. Europenii nu văzuse niciodată un astfel de animal. Mai târziu l-au numit guanaco (lama, care trăieşte în stare sălbatică prin America de Sud).

Animalul o luă la fugă şi în vârful colinei apăru un chip omenesc. El se opri, se uită îmmărmurit la străini, apoi venind din ce în ce mai aproape, se împrieteni cu ei. Indată se duse să cheme pe oamenii săi. In timp ce fugea cu nişte paşi de uriaş, cineva şopti lui Magellan: „Are nişte picioare enorme, nu-i aşa?

Aşa era. Aceasta era ţara oamenilor cu picioare mari. Magellan a numit pe locuitorii acestor ţinuturi, oameni cu picioare mari —Patagones — şi numele le-a rămas.

Aceşti oameni cu picioare mari erau la fel de uimiţi la întâlnirea cu cei cu picioarele mici, a căror înălţime nu le ajungea nici până la umăr şi cari purtau bărbi. Ce-o fi crezut „Ion" din Patagonia despre vanitatea acestor pigmei gălbejiţi, cari se foloseau de un obiect pe care îl numeau oglindă, în care le plăcea să-şi privească feţele? Ion era prea politicos ca să spună.

Patagonii aceştia erau nişte uriaşi fericiţi. Cântau şi dansau toată ziua şi se hrăneau cu verdeţuri şi cu carne de guanaco (lamă). Dar ce mai poftă! Magellan invită pe doi dintre ei la o mică gustare, pentru ca să poată vorbi cu ei prin semne sau în vreun fel oarecare despre strâmtorile pe cari le căuta îndrăzneţul navigator. Aceasta era o mare greşeală şi o nenorocire pentru echipaj, care era în pericol să rămână fără mâncare. Pentrucă, în vreme ce Magellan ronţăi doi sau trei biscuiţi, cei doi oaspeţi mâncară un coşuleţ plin, şi dădură de duşcă câte o jumătate de găleată de apă.

— Noi n'am auzit nimic că ar exista pe aici niscaiva strâmtori, au dat ei să se înţeleagă prin semne.

Astfel, când vremea s'a mai îndulcit, Magellan cu cele cinci corăbii ale sale a pornit la drum. N'au mers multă vreme, şi au dat peste un mare canal. Explorând aceste ape noui, îndată le-a străfulgerat prin minte gândul că aceasta trebue să fie strâmtoarea cea de mult timp căutată — Strâmtoarea lui Magellan, aşa cum este cunoscută astăzi.

Soarta le surâdea acum, gândea Magellan, dar oamenii săi erau descurajaţi.

— N'a mai navigat nimeni pe oceanul acela, de cealaltă parte a strâmtorii acesteia, susţineau ei. Cine poate şti primejdiile pe cari le vom întâmpina pe el şi întinderea lui? Proviziile noastre sunt pe terminate. Nu putem merge mai departe. Ne întoarcem în Spania.

— Iubiţii mei tovarăşi, aveţi dreptate. Călătoria va fi lungă şi primejdioasă. Proviziile noastre sunt pe sponci. Dar nu trebue să uitaţi că sunteţi eroi, că lumea nu vă va uita niciodată dacă reuşim în această călătorie. Cât despre mine, prefer să rod pielea de pe catarguri, decât să apuc drumul înapoi. Vreţi să mergeţi cu mine, sau să vă întoarceţi?

— Inainte! Inainte! Vrem să mergem înainte! strigară oamenii. Vrem să mergem împreună cu tine de cealaltă parte a globului!

Indată ajunseră în oceanul pe care Balboa îl văzuse cu şapte ani înainte. Cu lacrimi de bucurie şi salve de tun, Magellan îl salută.

Indată ce corăbiile intrară în apele noului ocean, vânturile cele mari pe cari le întâmpinase până aci se transformară într'o briză plăcută, şi apele se liniştiră. Starea aceasta a durat multă vreme. Magellan era nespus de fericit din pricina acestei schimbări. „Un ocean pacific!" exclamă el.

Dar bucuria fu de scurtă durată; proviziile alimentare scădeau mereu. Feţele oamenilor cari formau echipajul erau întunecate şi ochii umeziţi. Si între aceşti oameni chinuiţi de foame izbucni scorbutul. Slăbiţi din pricina foamei, nu fură în stare să opună nicio rezistenţă acestei îngrozitoare boli. Zeci de inşi pieriră.

Supravieţuitorii invidiau pe cei morţi. Hrană! Era un vis înspăimântător pentru ei toţi. Nu putuse să prindă niciun peşte, nu mai era nicio bucăţică de carne. De prânzit nici vorbă nu mai era. Fiecare om prindea un şobolan, dacă putea, sau înfulica un biscuit în care mişunau viermii.

„Prefer să rod pielea de pe catarguri decât să mă întorc înapoi". Magellan îşi aducea aminte de aceste vorbe. Vai! avusese soarta să fie profetice. El porunci echipajului să taie pieile de pe catargurile principale şi să le fiarbă. Când n'au mai avut nici pe acestea, au mâncat rumegătură de fierăstrău.

Intr'o dimineaţă, echipajul, pe jumătate mort, fu trezit de un sgomot ciudat pe apă — voci omeneşti! Se uitau fermecaţi. Pe apele cari licăreau în razele soarelui de dimineaţă, era un roiu de bărci pline cu oameni negri, ţinând în sus crăci de banani şi ciorchine de nuci de cocos. Cu un strigăt, echipajul înfometat tăbărî asupra fructelor, în timp ce vizitatorii lor priveau cu uimire.

In depărtare, Magellan avea una din cele mai frumoase privelişti din lume — insule muntoase. In faţa lui se întindeau păduri de bambus şi palmieri. Pe când privea astfel încântat, unul dintre ofiţerii lui alergă la el zicând: „Tâlharii aceia ne-au furat barca".

— A, avem de-a-face cu hoţi, zise Magellan. Să numim aceste insule Insulele Hoţilor — Ladrones.

Când a ajuns la una din aceste insule cu numele Guam, el a debarcat echipajul ca să se mai învioreze, deşi nu a rămas aci decât două zile. Mirodeniile trebue să fie pe undeva prin apele acestea, şi el trebue să le caute. Mult iubitul său prieten Francisco îl aştepta, şi el dorea să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că întâlnirea cu el era demnă de toate suferinţele pe cari le îndurase.

Incă o săptămână de drum pe mare şi în zare se arătă pământ. Inima îi tresăltă, dar bucuria fu în zadar, pentrucă această nouă grupă de insule nu era Tara mirodeniilor. Dar ce era? Magellan îşi luă harta, dar nu găsi aceste

insule pe ea. Astfel el schiţă noua sa descoperire — şi Filipinele deveniră o parte din globul pământesc. Insulele erau frumoase, bogate în palmieri şi în izvoare cristaline. „Aici", gândea în sine Magellan, „pot să vindec pe cei bolnavi din echipajul meu".

Timp de o zi întreagă nu se arătă nicio fiinţă omenească la orizont. Când curiozitatea lui Magellan ajunsese la culme, dintr'una din insulele învecinate venea o barcă cu un echipaj de nouă băştinaşi. Oare erau ei prieteni? Indoiala dură numai până ce barca ajunse la ţărmul unde tăbărîse Magellan cu ai lui. Conducătorul băştinaşilor ieşi înainte salutând cu bucurie. Se schimbară daruri între Răsărit şi Apus. Bonete roşii, clopoţei şi oglinzi, erau darurile oamenilor din Apus. Răsăritul era mai practic. El aprovizionă pe aventurierii înfometaţi cu peşte, banane şi un fruct ciudat de care Magellan se minuna, pentrucă era pâine, lapte şi ulei, toate la un loc. Nuca de cocos, a gândit el!

— Poftiţi la masă, îi invitară cordial gazdele, prin semne.

Mâncarea era tot ce convenea mai mult, unor oameni cari răbdase de foame. Se servea în vase de aur şi de argint încrustate cu pietre preţioase şi atât de multe mâncăruri, că Spaniolii de abia puteau birui.

— Deoarece nu eram pregătiţi pentru vizita dvs, gesticula regele băştinaş, vă veţi mulţumi cu mâncarea noastră simplă, obişnuită.

Regele era un exemplar ciudat pentru Magellan. „Un sălbatic!" gândea în sine comandantul. „Uită-te la el! De coloare galbenă întunecată, cu corpul vopsit şi aproape despuiat; inele de aur în urechi, podoabe de aur la dinţi. Este scund şi grăsuliu, un iubitor de odihnă şi linişte. Deşi nu este decât un om ca şi ceilalţi, este totuşi mândru; nimeni nu poate vorbi cu el decât printr'un tub. Majestatea Sa nu trebue să se plece; de aceea când are ocazie să intre într'o casă cu uşă joasă, trebue să-i facă loc prin acoperiş. Si ce mai obiceiuri fistichii! De pildă, ca să-ţi arăte afecţiunea lui, îţi arată pumnul încleştat. Si când este în vârstă, este înlăturat fără niciun respect şi copiii săi îi iau tronul. Ce sălbatici!"

Si băştinaşul poate se va fi gândit în sine: „Ce oameni stranii mai sunt şi Spaniolii ăştia! Arată aşa de prăpădiţi şi sfrijiţi. Parc'ar fi nişte schelete! De ce îşi pun ei vieaţa în primejdie ca să vină până aici? Oare casele lor nu sunt destul de confortabile? Ah! cu ce ochi se uitau la obiectele noastre de aur! Părea că se închină la metalul acesta. Dar ce era mai rău decât toate, erau feţele lor lipsite de orice interes. Nimic atrăgător la ele, nicio vieaţă — nimic altceva decât o piele de animal, fără nicio podoabă care s'o facă omenească. Si corpurile le acoperă cu nişte zdrenţe, ca şi când le-ar fi frică de aer şi de lumina soarelui. Ce obiceiuri neroade! Pentru ca să-şi arate afecţiunea, îşi strâng mâinile".

Imaginea Insulelor mirodeniilor, numite acum Moluce, şi prietenul său Francisco, făceau pe Magellan să nu-şi mai poată găsi odihnă. Era timpul să părăsească aceste meleaguri plăcute ale Filipinelor.

III.

Intr'o zi, după aproape trei ani dela plecarea lui Magellan din Spania, locuitorii din Sevilla văzură o corabie rătutită, ce de abia mai înainta pe albia Guadalquivirului. Era aşa de ruinată, că chiar şi emblema pe care o purta, **Victoria**, nu era în măsură s'o facă a fi recunoscută. Trosnind din toate încheieturile, corabia ancoră în cele din urmă, în timp ce gloata privea cu uimire de pe cheiu. Câteva feţe de pe punte păreau cunoscute.

Cu un strigăt de surpriză, privitorii exclamară: „Trebue să fie **Victoria** lui Magellan! Unde este restul flotei? Unde e Magellan?"

Juan del Cano păşi înainte, palid şi slab ca un spectru. „Conducătorul nostru a murit", zise el cu vocea mâhnită. „A fost îmmormântat în Filipine. Din cei două sute optzeci de oameni cari au plecat plini de nădejde din San Lucar, numai optsprezece se întorc; din cinci corăbii, numai una".

Gloata dădu năvală pe bord ca să îmbrăţişeze pe cei optsprezece eroi, şi să plângă împreună cu ei pierderea lui Magellan.

— Dar, zise del Cano cu faţa luminată de izbândă, am găsit mirodeniile cari erau ţinta lui Magellan .... Când am părăsit Filipinele cu sufletele îndurerate de marea noastră pierdere, am navigat spre Borneo, care e cea mai mare insulă din lume. După ce am stat aci o vreme în minunatul palat al sultanului, prin marea Celebelor am tăiat-o drept spre Tara mirodeniilor, spre Insulele Ternate şi Tidore. Ne-am interesat de Francisco Serrano, ca să-i împărtăşim trista veste a morţii prietenului său, dar se vede că ei erau legaţi şi în moarte, aşa cum fusese în vieaţă. Murise.

Spre casă, **Victoria** a apucat-o pe drumul descoperit de Vasco da Gama, pe la Capul Bunei Speranţe, în sus pe coasta de Apus a Africei, drept spre Spania. Cei optsprezece eroi făcuse înconjurul pământului.

Cu această călătorie, toate presupunerile despre forma pământului nu mai aveau niciun rost. Magellan şi tovarăşii săi au dărâmat toate legendele despre acel Atlas care ţine pământul pe umeri, despre un ocean dela ale cărui margini te prăbuşeşti drept în jos, şi alte poveşti asemănătoare, cu darul de a îngrozi. Această primă călătorie în jurul lumii era o dovadă că pământul e rotund.

Recunoştinţa lumii faţă de Magellan, acela care ne-a dat această dovadă, va dura atâta timp cât corăbiile şi vapoarele vor naviga prin strâmtoarea ce-i poartă numele, şi oamenii vor privi spre cer. Pe firmamentul emisferei sudice, două grupuri de stele au fost numite Norii lui Magellan.

Un mare artist

Nicolo Paganini, unul dintre cei mai mari violoniști din lume, s'a născut în 1784 și a murit la 1840. Era un om neobișnuit; felul său de a cânta era aproape supranatural.

Intr'o zi, în anul 1831, într'o sală de licitații din Londra, unde se găsea un număr destul de mare de oameni înstăriți, se scoase la mezat o vioară veche, slinoasă și neagră; se spunea că provine dela Cremona, că avea o sută douăzeci de ani și că fusese fabricată de faimosul Stradivarius.

Vioara fu încredințată unui artist renumit, care trebuia să facă astfel ca însușirile ei să fie apreciate. Dar, cu toate că muzicantul făcu tot ce fu în stare, sunetul vechiului instrument nu păru deloc extraordinar; de sigur, nu era mai bun ca acela al unei bune viori moderne.

Comisarul care prețuia obiectele începu dela un guinee (o monedă engleză valorând mai bine de 100 lei), și cu greu ajunse până la zece guinee, dar se opri aci.

„Cum, domnilor, zece guinee, pentru un instrument care valorează cât greutatea sa în aur?... Ei bine, domnilor, iată o vioară cu totul plină de armonie și care datează din anul 1700, sau așa ceva.... Veche și neagră, o recunosc, este un adevărat și autentic Stradivarius!"

Eforturile comisarului păreau zadarnice, când un italian de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o haină de catifea, intră în sala de licitație și se apropie de masă, ia vioara din cutia ei, o cercetează cu un ochiu cunoscător, mânuind-o cu atenție, ca și când aceasta ar fi fost ceva viu, uitând că comisarul așteaptă și că cumpărătorii îl privesc curioși. El pune mâna pe arcuș; mulțimea amuți deodată; se întoarse spre public; mai multe persoane îl recunoscură și îi șoptiră numele magic: „Paganini!"

Primele note umplură de fiori auditoriul, capetele se descoperiră, ca și când sala de licitații ar fi devenit dintr'odată biserică; multora lacrimile li se rostogolesc pe obraji; apoi picioarele încep să li se miște bătând măsura. Iată acum pe unii cum surâd; alții râd sgomotos. Artistul schimbă adesea tema; iată un aer de bătălie, și fiecare se pregătește ca de luptă.

Când termină, Nicolo Paganini sărută vioara și o pune binișor în cutia ei, în timp ce mai multe voci strigară: „Cincizeci de guinee! — Sasezeci — Saptezeci!—Optzeci!— Nouăzeci! — Nouăzeci și cinci!" Si în cele din urmă, în aplausele tuturor, faimosul muzicant o obținu pentru o sută de guinee.

Chiar în seara aceea, Paganini apăru în fața unei mulțimi imense cu vechea vioară pe care o cumpărase. El cântă așa de divin că lumea — entusiasmată — vroia să-l ducă pe sus în triumf.

Poate că și noi, tot ca și această vioară veche, suntem disprețuiți de alții și de noi înșine. Dar să avem curaj! Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu; dacă cunoaștem pe Isus Hristos, și dacă, supuși și încrezători ne vom preda Lui pentru a-I îngădui să se slujească de noi după bunul Său plac, atunci vom vedea că El, Artistul divin, este Acela care, punând mâna pe un instrument vechiu, poate să-l facă să scoată sunete admirabile și o melodie cerească, spre slava lui Dumnezeu.

(Urmare dela pga. 10)

dacă am trăi în biserica lui Hristos, persoana Sa rămâne pentru noi necunoscută și neînțeleasă.

Iubite cetitor, de cât timp ești în legătură cu Isus? Câți ani pretinzi că ai fost urmașul Lui? De câte ori trei ani și jumătate au trecut dela întoarcerea ta la El, fără însă să-L cunoști așa cum ar trebui? Apostolul Pavel în scrisoarea sa adresată corintenilor le spunea: „Căci sunt între voi unii cari nu cunosc pe Dumnezeu". Nu sunt aceste cuvinte la fel cu cele spuse de Isus lui Filip pe vremuri? Isus, cel mai bun prieten, este El un străin pentru tine, cu toate că de mulți ani te-ai hotărît să-I urmezi? Este El Mântuitorul tău pe care-L cunoști și în Care ți-ai pus toată încrederea, făcând din persoana Sa ținta străduințelor tale în viață?

M. Manea

Istorioară adevărată

La o mare adunare unde se discutau probleme în legătură cu creşterea şi educarea copiilor, o doamnă a povestit următoarea întâmplare mişcătoare în care eroul era băieţaşul ei de cinci ani, cu numele Mihăiţă.

Intr'o zi acesta veni alergând la mama lui.

— Mămico, zise el, am spus cuvinte rele. Mi se pare că limba mea este murdară de tot.

— Ei, păi trebue s'o spălăm. Uite, mă duc acum să aduc niţică apă proaspătă, un burete curat şi săpun .... Vino ici lângă mine.

Ea începu numaidecât să spele limba şi guriţa lui Mihăiţă. Apoi se prefăcu că introduce buretele mai adânc, până în fundul gâtului. Băiatul, pe jumătate înnăbuşit, o întrebă surprins:

— Mămico, de ce faci aşa?

— Aş vrea să ajung mai la fund, scumpul meu, şi să-ţi spăl şi inima. Numai că nu pot ajunge până acolo. Aşa că tu trebue să te rogi lui Dumnezeu ca să facă El aceasta în locul meu.

— Dar pentru ce să spele inima, mămico?

— Pentrucă mai ales inima este murdară, scumpul meu, deoarece ea te face să gândeşti şi să spui lucruri aşa de rele.

Băiatul rămase un timp dus pe gânduri.

— Mămico, ai dreptate, zise el. Inima mea ar trebui să fie spălată, căci înainte de a spune acele vorbe rele, mi-aduc aminte prea bine că m'am gândit la ele. Dar crezi tu că Dumnezeu are să-mi spele inima, dacă Il rog?

— De sigur, El a făgăduit.

— Atunci am să-L rog.

Mihăiţă intră în cămăruţa sa şi, plecându-se pe genunchi, zise: „Dumnezeul meu, eu am spus cuvinte rele, şi mama mi-a spălat gura care era murdară, dar ea nu poate să-mi spele şi inima. Doamne, spală-mi inima, Te rog, pentru ca să fie curată şi să nu mai spun cuvinte rele sau murdare. In numele lui Isus. Amin".

Mama aceasta mai spunea că din ziua aceea copilaşul ei s'a schimbat cu totul; că de aci înainte vieaţa sa a fost o vieaţă creştină. El avea grijă să nu mai spună niciodată cuvinte rele şi nici să repete pe cele pe cari le auzea. Si în loc să mai bată pe camarazii săi şi să se mai supere ca ei, răbda micile lor răutăţi fără să spună un cuvânt, pentru a face plăcere lui Isus care îi spălase inima.

Yves

Cetiţi şi răspândiţi

Amicul Tinerimii

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 3/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr lei 10. Tip. şi Edit. „C. E". Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Oltul la Cozia. Foto: *General Photograph Service.*

(Urmare dela pag. 8)

delor năvălitoare. Aci se adăposteau ei până când jefuitorii se retrăgeau, apoi se întorceau pe la căminurile lor pârjolite, pentru ca să-şi dureze din nou gospodăriile cu nădejde şi cu credinţă în Dumnezeu. De aci a izvorît şi zicala: „Codru-i frate cu Românul". Cine nu-şi aminteşte cu drag de stejarul din faţa casei sau dela marginea satului, a cărui umbră deasă adăpostea, în zilele de vară cu soare de foc, bătrâni sfătoşi, cu plete albe, cari vrăjau copiii cu poveştile lor minunate, bătrâne cu furca în brâu, torcând fuiorul împreună cu basmele lor, şi copii hârjonindu-se şi dându-se tumba pe iarba verde!

Din zilele cele mai vechi ale omenirii, copacii — mai ales cei cari se impuneau prin mărimea lor — au fost priviţi cu respect şi admiraţie de om. „Cedrul din Liban" era onorat de toate popoarele Răsăritului. Clasa arborilor căreia îi aparţine se găseşte pretutindeni pe unde a ajuns omul pe faţa pământului. Din regiunile arctice până în zonele tropicale, ei îşi înalţă vârfurile spre ceruri, bucurându-se de căldura tropicelor, dar înfruntând şi frigul polar. Îşi înfig adânc rădăcinile printre stâncile munţilor, şi sfidează cu bărbăţie puterea furtunilor. Frunzele lor sunt fragede şi verzi atunci când toate celelalte au fost smulse de suflarea îngheţată a iernii. Mai presus de toţi ceilalţi copaci, cedrul din Liban se deosebeşte prin tăria lui, prin trăinicia lui şi prin vigoarea lui plină de vieaţă. El este folosit ca simbol al acelora a căror „vieaţă este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu", pentrucă, după cum zice şi psalmistul, „cel drept.... creşte ca cedrul din Liban".

Dar mai este un copac, un pom, despre care nu s'a amintit nimic în acest articol, şi pe care cred că îl bănuiţi. Este un pom a cărui importanţă nu poate fi preţuită în deajuns de neamul omenesc. Cu toate că noi avem mulţi pomi folositori şi binefăcători, nu se pot compara cu valoarea acestuia.

Un scriitor zice despre străvechii şi uriaşii sequoia că „sunt **aproape** nemuritori". Dar pomul vieţii creşte numai în ceruri şi perpetuiază vieaţa acelora cari au privilegiul de a mânca din cele douăsprezece feluri de roade ale lui. Domnul zice prin profetul Isaia că „zilele poporului Meu vor fi **ca zilele copacilor".** Nu ca zilele unora dintre copacii noştri cu o vieaţă scurtă de pe pământul acesta blestemat, şi nici chiar ca zilele uriaşilor şi străvechilor sequoia, **ci ca zilele măreţului şi nemuritorului pom al vieţii.**

Adapt. **M. Ionescu**

Bibliotaca Universităţii Iaşi

Tip. şi Edit. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu, 116. Bucureşti IV.

Aprobat de Cenzura Corpului II Armată, Bucureşti

BIBLIOTECA UNIVERSITATIS IASI
14 | 5 SEP 1939

Paner de argint

Intr'o zi, un musulman bătrân din Scutari întrebă zâmbind pe un copil creştin pe care-l întâlni pe stradă:

— Cum puteţi crede voi că Isus poate să locuiască în inima fiecărui creştin, în acelaşi timp?

Copilul, încurcat, nu ştiu deocamdată ce să răspundă. Se furişa oare îndoiala pentru prima oară în inima sa? După o clipă de gândire, el răspunse:

— Câte ferestre se află în Scutari?

— Dar crezi tu că am stat să le număr?

— Şi câţi sori există?

— Vorbeşti prostii.... Un singur soare. (Aceste ultime cuvinte le rosti musulmanul cu glasul stins).

— Atunci, dacă un singur soare poate să intre prin mii de ferestre, de ce n'ar putea şi Domnul Hristos, care este atotputernic, să intre în inima tuturor acelora cari Îl cheamă?

• • •

Lacordaire — tatăl — se găsea odată la masă cu un ateu care ţinea un lung discurs împotriva existenţei lui Dumnezeu. Nimeni nu răspundea niciun cuvânt. O atmosferă apăsătoare domnea în sală. Oratorul, puţin enervat, se întoarse brusc către Lacordaire şi-i zise:

— Acum e rândul dvs. să ne clarificaţi asupra acestei importante chestiuni. Recunoaşteţi şi dvs.: nu este absurd să crezi ceea ce raţiunea nu poate înţelege?

— Dar nicidecum, răspunse dominicanul. Eu sunt de altă părere. Răspundeţi-mi la această întrebare: Cum se face că focul topeşte untul, pe când pe ouă le întăreşte; două efecte contrarii datorite aceleiaşi cauze?

— Nu înţeleg, răspunse ateul, dar ce concluzie trageţi de aci dvs.?

— Şi lucrul acesta, nu vă împiedecă deloc să credeţi în jumări (ouă prăjite în unt).

Comesenii izbucniră în râs şi ateul înţelese că răspunsul acesta valora mai mult decât discursul său.

• • •

Un prinţ hindus, pentru ca să-şi arate recunoştinţa faţă de un ofiţer care îi făcuse un mare serviciu, îi trimise în schimb un inel de aur în care era încrustat un diamant superb. Pe partea dinăuntru a inelului gravase aceste cuvinte: *Şi aceasta va trece.* Un bilet scris tot în felul acesta însoţea cadoul: „Scumpul meu prieten, primeşte această mărturie de recunoştinţă din partea mea. Când soarele prosperităţii străluceşte deasupra ta; când inima îţi tresaltă de bucurie; când laudele prietenilor tăi numeroşi îţi sună plăcut la urechi, gândeşte-te la aceste cuvinte: *Şi aceasta va trece.* Dar inima mea nu se va schimba, fie că vei fi în prosperitate, fie că vei fi în necaz. Prietenia mea nu va trece niciodată".

Toate lucrurile sunt trecătoare. Prietenia acestui om va trece şi ea şi va dispare odată cu vieaţa. Tot ce este omenesc este trecător şi nesigur. Dar Dumnezeu este veşnic şi iubirea Sa nu va trece niciodată. Când amicii ne părăsesc, Dumnezeu rămâne alături de noi. El rămâne chiar şi atunci când noi L-am părăsit şi ne-am îndepărtat de El, căci dragostea Sa este nesfârşită şi nespus de mare. „Dragostea nu va pieri niciodată" — a zis sfântul apostol Pavel. Ea rămâne în veci.

• • •

O morăriţă privea plină de admiraţie diamantele unei castelane.

— Ce frumoase! Trebue să fi costat mult, nu-i aşa doamnă?

— Foarte scump! Preţuri fabuloase, răspunse doamna.

— Şi ce câştig vă aduc ele?

— Nu-mi aduc niciun câştig; dimpotrivă, în fiecare an trebue să plătesc pentru curăţatul şi montatul lor....

— Ciudat lucru, răspunse morăriţa, pietrele acestea nu sunt ca ale mele. Eu n'am decât două; mi le-a dat fratele meu şi ele îmi aduc un câştig frumos....

— Se poate una ca asta? Şi cum se numesc ele, întrebă castelana mirată.

— Sunt cele două pietre dela moara mea, răspunse ţăranca zâmbind.

• • •

Nu cunosc un alt sfat mai bun pentru tineret ca acesta: „Nu fiţi niciodată leneşi". Spiritul leneş este o casă deschisă tuturor făcătorilor de rele. Este o bună pază ca cineva să-şi poată spune: „Eu n'am timp de pierdut cu prostii; eu n'am chemarea pentru risipirea spiritului". Cel mai bun mijloc de apărare împotriva leneviei este de a fi pătruns, chiar dela început, de seriozitatea vieţii.

Blakie

• • •

Cineva a întrebat odată pe Gladstone (avea atunci optzeci de ani):

— Care vi se pare a fi chestiunea supremă a vieţii?

— Chestiunea supremă a întregei mele vieţi a fost aceasta: „Cari sunt raporturile tale cu Dumnezeu?"

Creştinul este un om care a fost cumpărat cu un preţ şi care în schimb n'are nimic de făcut decât să mărească pe Dumnezeu.

R. Saillens

• • •

A fi liber nu însemnează a face ce vrei, ci a voi tot ce faci.

H. Dieterlen

Coperta: *De vorbă la fântână.*
Foto: *A. Chevallier — P. Neamţ.*